

NURI ÖZBUDAK

SOYKIRIM YALANI

Harun Yahya

Soykirim yalani

Siyonist-Nazi işbirliğinin gizli tarihi ve "Yahudi Soykırımı" yalanının içyüzü
İstanbul

ALEM yayıncılık Aralık

ISBN 9757856258

1995

Notes: Includes bibliographical references (p. [257]-274) and indexes (kayıp).

YAZAN : NURI ÖZBUDAK

CODOH
İnternet
1998 (kayıp)

AAARGH

İnternet

2007

<http://aaargh.com.mx/turk/kabul.html>

<http://vho.org/aaargh/turk/kabul.html>

aaarghinternational@hotmail.com

ÖNSÖZ

Pek çok insan, ders kitaplarından, gazetelerden, televizyondan ve diğer benzeri bilgi kaynaklarından kendisine ulaştırılan bilgilerin doğrulugundan hiç şüphelenmez. "Resmi" ağızlardan ya da güvenilir gördüğü yüksek tirajlı medyadan duyduğu şeylerin yalanolabileceğini hiç tahmin etmez. Oysa olayları dahabagimsiz bir bilinçle ve daha dikkatli bir şekilde inceleysek, bu kayıtsız sartsız inanma tavrının son derece yanlış olduğunu görürüz. Etrafımız, belirlisiyasi amaçlar için bilinçli olarak üretilmiş yalanlarla doludur. Dolayısıyla akıllı bir insan, "her duyduğuna inanma" yanlısına düsmemelidir.

Bu kitabın amacı ise, sözünü ettiğimiz "siyasi amaçlar için bilinçli olarak üretilmiş yalanlar"ın önemli bir örneğini ortaya çıkarmaktır. Konu, Türkiye'de daha önce hiç yazılmamış bir konudur: Yüzyilimizin ilk yarısında Nazi Almanyası ile Siyonist liderler arasında kurulmuş olan gizli ilişkiler ve daha da önemlisi, ünlü "yahudi soykırımı" efsanesinin yüzü. Bu konu, son yıllarda Batı'da sık sık gündeme geliyor. Naziler ve yahudi soykırımı hakkında anlatılanlarda bir gariplik olduğunu hisseden bazı tarihçi ve araştırmacılar konunun üzerine gidiyor ve İsrail devleti ile Batılı ülkelerdeki yahudi örgütlerini oldukça rahatsız eden bir sonucavariyorlar. Konuyla ilgili belge ve deliller, II. Dünya Savaşı sırasında ve öncesinde Naziler ile Siyonist önderler arasında gizli bir işbirliğiyasandığını ve "yahudi soykırımı" denen şeyin de iyikurgulanmış bir senaryo, bir tarih sahtekarlığından başka bir şey olmadığını gösteriyor. Bu iddiayı önesürenlere karşı yahudi çevreleri tarafından kullanılan klasik bir iftira yöntemi vardır:

Antisemitizm, yani yahudi aleyhtarlığı suçlaması. Bugün Batı'da her kim "yahudi soykırımı" diye bir şeyin var olmadığını söz etse, söz konusu "antisemit" suçlamasıyla karşılaşır. Gözü dönmüş bir yahudi aleyhtarı, iflah olmaz bir ırkçı, laf anlamaz bir fanatik ve kahrolası bir neo-Nazi olarak damgalanır. Suçlamaya göre, "yahudi soykırımı" diye bir şey olmadığını bir takım deliller göstererek öne süren kimse, yahudi ulusuna karşı duyduğu psikopatça bir nefret yüzünden böyle bir şey yapmaktadır. Soykırım ve gaz odaları ile ilgili gerçeklerin ortaya çıkmasından rahatsız olacak bazı çevreler, şu anda elinizde tutduğunuz bu kitap için de, yarın hemen, antisemitizmde da neo-Nazilik ithamlarında bulunabilirler. Nitekim İngiltere'de yayınlanan haftalık yahudi gazetesi Jewish Chronicle, 5 Kasım 1993 tarihli sayısında, Bilim Araştırma Grubu tarafından yayınlanan Yehova'nın Ogulları ve Masonlar adlı kitabı konu edinen "Anti-Jewish Publication in Turkey" başlıklı haberinde kitabı ve Bilim Araştırma Grubu'nu "antisemit" olmakla suçlamıştı. Kitabın "antisemit" olmasının en önemlidenenisi ise, Jewish Chronicle'a göre, içinde Hitler ve Mussolini'nin yahudilerle olan bazı finansal ilişkilerinden söz edilmiş olmasıydı. Oysa bu kitapta daha ayrıntılı olarak

inceledigimiz gibi, Hitler ve Mussolini gibi fasistlerin Siyonistlerle olan ilişkileri tarihsel bir gerçektir. Bu durumda, Jewish Chronicle'in temsil ettiği yahudi mantigina göre, tarihsel gerçekleri ortaya dökmek, "antisemit" olmanın anlamına gelmektedir! . . .

Yahudi çevrelerinin bu klasik "kaçak güresme" yöntemi nedeniyle vurgulamakta yarar var: Biz bu kitabı; yahudi irkine karşı anlamsız bir nefret duyduğumuz, yüzyilin başta gelen psikopatları arasında yer alan Naziler'e herhangi bir sempati hissettiğimiz, ülkemizdeki ya da başka ülkedeki yahudi cemaatine karşı bir tepki oluşturmak istediğimiz için yazmıyoruz. Çünkü biz antisemit, yani yahudi aleyhtarideğiliz. Birer müslüman olarak, her şeyi Kuran'ın verdiği bakış açısından değerlendiririz, Kuran'ın gösterdiği prensiplere göre düşünürüz. Dolayısıyla birer karşı nefret duymamız, insanları soylarına göre değerlendirmemiz mümkün değildir. Ancak Yahudilik konusunda "anti-Siyonist" düşünceyi kabul ettiğimiz söyleyebiliriz. Anti-Siyonizm ise, Yahudiliğindeki ırkçı ve saldırgan eğilimlere-böyle eğilimlerin varlığı herkesçe malumdur-ve İsrail Devleti'nin ırkçı, saldırgan, yayılcı politikalarına karşı çıkmaktır. Dolayısıyla anti-Siyonist olmakla antisemit olmak son derece farklı iki şeydir. Yahudi oldukları halde anti-Siyonist düşünceyi savunan Noam Chomsky, İsrail Şahak, Benjamin Beit-Hallahmi, Ruth Blau, Elmer Berger, Moshe Menuhin gibi yahudiler buna çik bir göstergesidir.

Anti-semitizm ile anti-Siyonizmi aynı şeyler gibi göstermek ise Siyonistlerin önemli bir taktigidir. Ünlü dilbilim profesörü ve siyasi yorumcu Noam Chomsky, "antisemitizm" ile "anti-Siyonizm" in estutulardan nasıl eleştirilerin susturulduğunu şöyle anlatıyor: "Antisemitizm suçlamalarına başvurulması, İsrail'e yönelik eleştirileri susturmak için çok sık kullanılan ve çoğunlukla da etkili bir yöntemdir. İşçi Partili saygın İsraili diplomat Abba Eban bile 'Yahudi olmayan dünya ile diyaloglarımızda ana görevlerden biri anti-Siyonizm ile antisemitizmasında hiçbir ayırım olmadığını göstermektir' diyeyazabilmektedir. " 1

Bu nedenle konu, bir kısım yahudi çevrelerinin kasıtlı olarak ürettiği antisemitizm yaygaralarına aldırmadan, serinkanlı ve tarafsız bir biçimde incelenmelidir. Elinizdeki kitap üç ana bölüme bölünmüştür. Birinci bölümde Siyasi Siyonizm hareketinin başlangıcından II. Dünya Savaşı'nın sonuna dek, Siyonist önderlerin Avrupa yahudilerini Filistin'e göç ettirebilmek için ülkelerindeki yahudi azınlıklardan kurtulmak isteyen antisemitlerle ve özellikle de Naziler'le kurdukları gizli ilişkiler anlatılıyor. İkinci bölüm, "yahudi soykırımı" nin gerçekte hiç bir zaman yaşanmadığını, bu konuda ileri sürülen sözde delillerin tümünün sahte ya da geçersiz olduğunu, "Holokost" adı verilen bu soykırım hikayesinin gerçekte masa başında üretilmiş bir yalan olduğunu ortaya koyuyor.

Üçüncü bölümde ise II. Dünya Savaşı'ndan günümüze uzanan dönemde İsrail liderlerinin diaspora yahudilerini Kutsal Topraklar'a göç ettirebilmek için uygulamaya koydukları çeşitli kırıltı yöntemleri konu ediliyor. Kitap, umuyoruz ki, hem yahudiler hem de yahudi olmayanlar için son derece önemlidir. Dünyanın resmi tarihindeki gerçeklerin ortaya çıkması, herkes için anlam taşımaktadır çünkü. Ayrıca, bu kitap sayesinde Türk kamuoyu İsrail'i daha iyi tanıma şansinde edebilecektir. Çünkü son yıllarda Türkiye ile İsrail'i birbirine yaklaştırmak için büyük ve organize bir çaba sarfedilmekte, bunun için de İsrail'in "Orta Doğu'nun tek demokrasisi", tek barışçı ve medeni devleti olduğu telkini verilmektedir. Oysa İsrail, ilerleyen sayfalarda birlikte göreceğimiz gibi, görüldüğünden oldukça farklı bir devlettir.

GIRIS

Resmi tarih ve gerçek tarih Insanın sahip oldugukimligin en önemli dayanağı hafizasidir. Hepimiz kimoldugumuz sorusuna hafizamızdaki bilgiye dayanarakcevap veririz. Hayatimizin önceki kismindayasadıklarımız ve öğrendiklerimiz kim olduğumuzubelirler. Hafizasini kaybeden bir insan ise kimliğini yitirir; kendisini tanıyamaz, dostlarını vedüşmanlarını ayırt edemez. Dolayısıyla hafizasini yitiren, ya da bir takım gerçekleri unutarak kısmi birhafıza kaybına uğrayan kimse, bilinçli ve akilcidavranamaz. Bu nedendir ki, insanların yegane gerçekyol göstericisi olan Kuran, insani, sık sık unuttuguseyleri hatırlamaya ve böylece bilinçlenmeye daveteder. Örneğin insan, "bir damla sudan yaratılmış"oldugunu, Allah'ın kendisini yaratıp büyüttüğünü bilmelidir. İnsan, varlığının gerçek kaynağını veamacını ancak bu şekilde kavrayabilecektir. Aksi halde ise kim olduğunun ve ne için yaratıldığının bilincinde olmayan bir tür suursuz varlık ("gafil") olacaktır. İnsanın hafızası olduğu gibi toplumların da hafızası vardır. Buna "tarih" diyoruz. Tarih, aynı hafızanın insan için son derece önemli olması gibi, toplumların için son derece önemlidir. Bir toplum, çoğukarakterini sahip olduğu tarihten alır. Zihnindeki tarihe dayanarak kimlerin dost, kimlerin düşman olduğunu, kimlerin güvenilir, kimlerin tehlikeli olduğunu belirler. Tarihte yaşanan toplumsal tecrübeler de son derece önemlidir; bu tecrübelerden dersler çıkararak daha doğruya ulaşılır. Tarih kavramını yitiren bir toplum da, hafızasını yitirmiş bir insan gibi kimliksizleşir, bilinçsizleşir. Bu tür bir toplum yalnızca içinde bulunduğu anı yaşar; geçmiş ve dolayısıyla gelecekte habersizdir. Bu ise hayvanların sahip olduğu yaşam boyutundan pek farklı değildir. İşte bu nedenle Kuran insanları geçmişteki olaylar üzerinde de düşünmeye çağırır.

İçinde "hatırlayın. . ." ihtarının geçtiği otuzun üzerinde ayet vardır. Ayrıca yine Kuran'ın içinde oldukça kapsamlı bir tarih bilgisi verilir: Daha önce yaşamış toplumların yaşadığı önemli olaylar anlatılır. (Bunlardan bazıları Allah'a isyan etmiş, bazıları ise O'na kulluk ve itaat etmiştir. Karşılaştıkları sonuç ise izledikleri tutuma göre değişmiştir; isyan edenler helak olmuş, itaat edenler ebedi kurtulmuşlardır.) Dolayısıyla hem birey hem de toplum olarak hafızamıza ve tarihimize dikkatle sahip olmak gerekmektedir. Madem hafıza bu kadar önemlidir, öyleyse bir insana yapılabilecek en büyük kötülüklerden biri, onun hafızasını yok etmek ya da değistirmektir. Bunun "beyin yıkama" teknikleri ile mümkün olduğunu, bazı insanların bu yöntemi kullanarak baska insanların hafızasını kendi hedeflerine göre değistirebildiklerini biliyoruz. Ya da bu denlikarşıma yöntemlerle olmasa da bir insanın hafızasını intelkin yoluyla değistirilebildiği bir gerçektir.

Böyle bir yöntemle maruz kalmış, beyni yıkamış bir insan, kustu yok ki tamamen bilinçsiz bir insan olur ve beynini yıkayan kimselerin emrine girer. İnsanın hafızasının beyni yıkama ve benzeri telkin yöntemleriyle değistirilebilmesi gibi, toplumların hafızası da değistirilebilir. Bu, tarihin yok edilmesi ya da yanlış bir biçimde yeniden yazılması yoluyla yapılabilir. Ünlü İngiliz romancı George Orwell, 1984 adlı ünlü romanında bu tür bir sistem tasvir etmiş ve devletlerin tarihi tümüyle kendi hedeflerine göre değistirerek insanları egemenlik altında tutabileceğini öne sürmüştü. Romanda, "geçmiş denetim altında tutan, bugünü de yönetir, bugünü yöneten ise geçmişe hükmedebilir" deniyordu. Benzer bir model,

birdiger İngiliz yazar Aldous Huxley tarafından Brave NewWorld (Cesur Yeni Dünya) adlı ünlü kurgu-romanındayapılmisti. Huxley, 1932 yılında yayınlanan romanında gelecekte tüm dünyaya egemen olacak totaliter biryönetimi, bir Dünya Devleti'ni anlatıyordu. DünyaDevleti'nin itaat sağlamak için kullandığı bazı yöntemler vardı. Öncelikle tarih tamamen yok edilmisti. Tarihle ilgili tüm bilgiler ortadan kaldırılmisti ve Dünya Devleti'ni yöneten bir iki üst düzey yöneticiden başka kimse tarihi bilmiyordu. Orwell ve Huxley'in romanlarındaki kadar geniş kapsamlı olmasa da, günümüzde bir takım güç odaklarının tarihle oynadıkları ve kendi çıkarlarına uygun yalan tarihler yazdıkları bir gerçektir. Bu isyapanlar, yani yalan tarih (ya da yaygın deyimle "resmi tarih") yazdıranlar, çoğu kez devletlerdir. Bazı devletler yalnızca tarihi değil, zaman zamangünümüzde yaşanan olayları da gizler ya da değiştirerek halka aktarırlar. Hem dünü, hem de bugünü kontrol etme hedefindedirler çünkü. Devletlerin yaptığı bu tür resmi tarih ya da güncel yalan üretim operasyonları çoğu zaman halk tarafından farkedilmez. Amerikalı dil bilimci ve siyasi yorumcu Noam Chomsky, Medya Gerçeği adıyla Türkçe'ye de çevrilen Necessary Illusions: Thought Control in Democratic Societies (Gerekli İlüzyonlar: Demokratik Toplumlarda Düşünce Kontrolü) kitabında, demokratik toplumlarda resmî tarih ve güncel yalan üretiminin nasıl yapıldığını detaylarıyla anlatır.

Chomsky'nin bildirdiğine göre, en özgür ve demokratik toplum olarak bilinen ABD'de bile çok etkili bir "düşünce kontrolü" vardır. Buna göre, Amerikan devleti, özellikle yüzyilin başından buyana, totaliter yöntemler kullanmaktadır. ABD'nin yönetici elitlerini buna zorlayan şey, toplumun pek çok konuda kendilerinden farklı düşünmesidir. Özellikle dış müdahale konularında Amerikan halkı geleneksel olarak isteksizdir; oysa silah tüccarlarından uluslararası şirketlere kadar pek çok "güç merkezi" ile birlikte (ve onların desteğiyle) Beyaz Saray'da oturan politikacılar, dış müdahaleyi çoğu kez bir zorunluluk olarak görürler. Bu durumda ne yapılmalıdır? Elbette politika "halka rağmen" oluşturulacaktır, ama açık açık totaliter olan devletlerde olduğu gibi, halkın kafasını ezerek değil, beyin yıkayıcı bir propaganda yoluyla "rıza" sini oluşturarak. Chomsky, "rıza üretme" olarak adlandırdığı bu yöntemin çok sayıda örneğini veriyor. Tüm bu yazdıklarımızla söylemek istediğimiz şey, kısacası, bize anlatılan her şeye inanmamamız gerektiğidir. Eğer bilincimizin önemli bir parçasını oluştururan hafızamızın ve tarihimizin bir takım sistemli yalanlarla değiştirilmesine, kontrol edilmesine karşı dikkatli olmazsak, bilinçsizleşmiş, suyumuzu yitirmiş oluruz. Allah'tan gelen bilgi (Kuran) dışında hiç bir bilgi kesin doğru değildir ve biz, "hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme; çünkü kulak, göz ve kalb, bunların hepsi ondan sorumludur" (İsra Suresi, 36) emrine göre, hiç bir şeye araştırıp sorgulamadan inanmamakla yükümlüüz. İnsan ancak bu şekilde davranır, yani aklını tüm saptırıcı telkinlerden, beyin yıkayıcı propagandalardan, resmî tarih yalanlarından koruyabilirse gerçek bir bilince ve anlayışa sahip olabilir. Ancak kuspuz tüm dünyayı bir yalanlar bütünü olarak göremeyiz. Her bilginin potansiyel bir yalan olduğu gibi bir sonuca da varamayız. Bunu ayırtmak için, bir noktayı öncelikle hatırd tutmak gerekir: Eğer birileri yalan bir resmî tarih yazıyorsa da güncel gerçekleri tamamen çarpıtan bir yanlış bilgilendirme (dezinformasyon) üretiyorsa, mutlaka buyalana bir şekilde kendi çıkarları için kullanacaktır.

Bu yalan, yaptıkları haksız ve yanlış eylemlere mesru bir zemin hazırlamak ya da bunları ört-bas etmek için üretilmiş olmalıdır. Örneğin resmî tarih yazarak bir toprağın aslında kendi irkına ait olduğu yönünde gerçek dışı bir takım "deliller" öne süren bir devlet, mutlaka o toprağı elde etme hevesindedir ve ürettiği yalanla bu işe kilif hazırlamaya çalışmaktadır. Budurumda söyle bir sonuca varabiliriz: Eğer bir güç, büyük olasılıkla bir devlet, uyguladığı ya da uygulamaya niyetlendiği bir takım haksız, mesru olmayan politikaları (örneğin işgal, tecavüz, sömürgecilik, bir başka ülke üzerinde hegemonya kurma gibi) haklı gibi göstermek için propagandaya ve özellikle de tarihi bilgiye başvuruyorsa, bu propagandanın veya tarihi bilginin yalan olma ihtimali vardır. Bu tür bir bilgiye, araştırma yapmadan güvenmek akilci

olmaz. Resmi tarihi yikip yerinegerçek tarihi ortaya çıkarmak kuskusuz son derece zor bir istir. Çünkü yalani üretenler, çoğu kez onu ayaktatutacak bir takım önlemler de almışlardır. Ancak yinede bu konuda ısrarlı davranmak gerekir. Hiç bir yalansonsuza kadar ayakta duramaz çünkü.

İsrail'in iki yüzü

Iste tüm bunların ardından "asil konu"ya girebiliriz: Yüzyilimizde dünyanın en sorunlu bölgelerinin basında Ortadoğu gelir. Ortadoğu'daki sorununun merkezinde ise İsrail vardır. İsrail Devleti, on yıllardır tüm bir ulusu işgal altında yaşamazorlayan dünyadaki yegane devlettir. 1948'de Filistin topraklarının önemli bir bölümünü işgal etmiş ve Filistinlilerin bir kısmını kendi yönetimi altında yaşamaya zorlamış, bir kısmını sürmüş, hatta bir kısmını da "imha" etmiştir. 1967'de tüm Filistin toprakları İsrail işgali altına girmiştir. (Bugünkü sözde "barış süreci" ile özerklik verilen sınırlı bölgelerde ise, İsrail gerçekte Filistinliler arasında bir iç savaş körüklemektedir). Ayrıca İsrail; Mısır, Suriye, Lübnan ve Ürdün topraklarını işgal etmiş, yıllarca bu topraklardan çekilmemiştir. İsrail'in işgal ettiği bölgelerdeki halka karşı uyguladığı devlet terörü ise oldukça ünlüdür. İsrail ayrıca dünyanın başka bölgelerindeki acılarda da pay sahibidir: Dünyanın dördüncü büyük askeri gücüne sahip olan Yahudi Devleti, Üçüncü Dünya'daki baskıcı diktatörlere, faşist rejimlere destek olmuş, onları silah satmış, onların ordu ve gizli polislerini eğitmiştir. Pinochet, İdi Amin, Bokassa, Mobutu, Marcos, Noriega gibi eli kanlı diktatörlerin tümü, İsrail'in yakın birer müttefiki olmuşlardır. Kısacası, İsrail, oldukça "kirli" bir devlettir. Birleşmiş Milletler'de aleyhine en çok karar çıkartılan, ama bu kararların hemen hiç birini tanımayan Yahudi Devleti, dünyanın dört bir yanındaki pek çok insanın gözünde saldırgan, zorba ve küstah bir çete devletidir. Ancak İsrail'in bir başka yüzü daha vardır. Daha doğrusu İsrail çoğu zaman bir başka yüzle insanların karşısına çıkar. Bu yüz, İsrail'in bir "çete devleti" değil, aksine bir "mazlumlar ve mağdurlar yuvası" olduğunu ima eder.

Batı'daki pek çok insan da İsrail'i buyüzüyle tanır. Bu görüşe göre, İsrail, dünyanın dört bir yanında ırkçıların hedefi olan yahudilerin yeganesiğidir. Bu düşünce, temelde "yahudi soykırımı"na dayanır: Buna göre İsrail, Nazilerin İbrani ırkına yönelik korkunç iskence ve katliamından kurtulan yahudiler tarafından kurulmuş bir siğindir. Naziler 6 milyon yahudiye acımasızca öldürmüşlerdir. Bu birdaha asla yaşanmamalıdır. "Bir daha asla" şeklindeki sloganları bu mantık, İsraililer tarafından son derece ustalıklarla kullanılmakta ve üstte sözünü ettiğimiz tüm "kirli" işler, bu yolla hasır altı edilmektedir. Bu yolla İsrail'in işgalleri ve devlet terörü mesrulaştırılır: "İsrail, güvenliğini sağlamak zorunda, yeni bir soykırım mı yasansın?" mantığı kullanılır. Aynı şekilde İsrail'i eleştirmek de engellenir: İsrail'in politikalarını eleştirenlere "neo-Nazi" damgası vurulur. Batıda pek çok politikacı, gazeteci, yazar ya da akademisyen bu ilginç yöntem ile susturulmuştur. Özellikle Amerika'da İsrail politikalarını eleştirmek neredeyse Nazi olmakla eşdeğerdir. İsrail Devleti sürekli olarak soykırım konusunu gündemde tutmakta ve bunu varlığının bir numaralı mesruiyet kaynağı olarak göstermektedir. İsrail'i ziyaret eden her yabancı Devlet Başkanı ya da Başbakan, ilk olarak Yad Vashem adlı "Soykırım Müzesi"ne götürülür. İsraili yazar Benjamin Beit-Hallahmi, bunun ardındaki amacı şöyle açıklar: "İsrail'e yapılan her resmi gezi Yad Vashem'e yapılan bir ziyaret ile başlar. Burası, havaalanından Kudüs'teki herhangi bir otele giderken yol üstünde durulan ilk noktadır. Bu ayının amacı, İsrail'in soykırım ile olan ilgisini ifade etmek ve ülkeyi soykırımdan kurtulanlar için bir cennet gibi göstermektir. İkinci bir amaç ise ziyaretçiye suçluluk duygusu oluşturmaktır. " 1

Kısacası İsrail, "mazlum" yüzünü göstererek "çete devleti" özelliğini gizlemeye çalışır. Ama biz İsrail'in bir "çete devleti" olduğunu biliyoruz. Budurumda önemli bir soruyla karşı

karsiya kaliriz:Israil eger Nazi terörünün acilarini yasamis, 6 milyonkayıp vermiş bir "mazlum" ulusun devletiyse, nasıl olmaktadır da aynı zamanda bir "çete devleti"olabilmektedir? Eger Israilliler, soykırımı uğramış bir halk iseler, nasıl olup da Filistinlilere on yıllar boyu soykırım uygulayabilmislerdir? İşte bu noktada az önce değindiğimiz kuralı hatırlamakta yarar var: Eger bir devlet, uyguladığı ya da uygulamaya niyetlendiği bir takım haksız, mesru olmayan politikaları haklı göstermek için propagandaya ve özellikle de tarih bilgiye başvuruyorsa, bu propagandanın veya tarih bilginin yalan olma ihtimali vardır.

Soykırım efsanesine giriş

1995 yılı Ocak ayında yayınlanan Türk gazetelerine bir göz atarsanız, ilgi çekici bir tabloya rastlarsınız: Pek çok gazetede, özellikle de yüksek tirajlı ve "boyalı" medyada, II. Dünya Savaşı'nda yaşanan "yahudi soykırımı" ile ilgili geniş haberler rastlamak mümkündür. Bazıları bu konuya tam sayfa ayırmışlar, soykırım ile ilgili haberler günlerce gazete sayfalarını işgal etmiştir. Aslında Türk basınındaki bu kampanya, dünya basınındaki kampanyanın bir yansımasından başka bir şey değildir. II. Dünya Savaşı sırasında Polonya topraklarında kurulan Auschwitz Toplama Kampı'nın "kurtarılışının" 50. yılını anısına düzenlenen aktivitelere tüm dünya basınında son derece büyük yer ayrılmış, Türkiye'deki medya da Batılı benzerlerini taklit etmiştir. Gerçekte medyanın bu konuda gösterdiği ilginç duyarlılık, Auschwitz'in 50. yıldönümünden de ibaret değildir; Batılı medyanın ve onların benzerlerinin büyük kısmında bu konu sıklıkla gündeme gelir. Söz konusu "yahudi soykırımı" kavramına büyük olasılıkla medyanın yanı sıra II. Dünya Savaşı ile ilgili filmlerde de rastlamışsınızdır. Hemen hepsi Hollywood yapımı olan bu filmlerde hep aynı konu vardır: Naziler, yahudilerden nefret etmiş ve dünyanın kurtuluşunun da bu irki yok etme teğneğine inanmışlardır.

Bu saçma inanç ugruna da 6 milyon Avrupa yahudisini toplama kamplarına doldurmuş sonra da kadın-çocuk ayırımı yapmadan gaz odalarında acımasızca öldürmüşlerdir. Bu, tarihin gördüğü en büyük katliamdır. Evet verilen mesaj budur ve doğrusunu söylemek gerekirse çok da ustaca verilmiştir. Propagandanın etkisinde kalan milyonlarca insan, II. Dünya Savaşı sırasında bir "yahudi soykırımı" yaşandığını, kesin, ispatlı, tartışılmaz bir gerçek sanmakta ve Nazilerin yahudilere olan düşmanlıkları konusunda da en ufak bir kuşku duymamaktadır. Oysa bu insanlar yalnızca yahudiler tarafından yapılan bir propaganda ile Batı basınında yahudilerin çok etkin olduğu, özellikle Amerika'daki büyük medya kuruluşlarının çoğunun sahibinin yahudi olduğu bilinen bir gerçektir-bu konuya inandırılmışlardır. Bu konuda yaptıkları herhangi bir araştırma yoktur. Peki bu konuda "araştırma" yapılırsa nelerle karşılaşılabilir? Bu son derece önemli bir sorudur ve cevabı da oldukça ilginçtir. Çünkü bu konuda biraz araştırmayaptığınızda, klasik "soykırım" propagandası ile hiç uysmayan bazı bilgilerle karşılaşmaya başlarsınız. Örneğin Amerikalı yahudi yazar Lenni Brenner'in *Zionism in the Age of Dictators* (Diktatörler Devrinde Siyonizm) adlı kitabını okursanız son derece garip bağlantılar öğrenirsiniz. Bunlardan bir tanesi 1941 yılında Filistin'de bir Yahudi Devleti kurmak için çalisan Stern adlı yahudi örgütünün Nazi Almanyası'yla işbirliğini öngören bir teklif getirdiğini gösteren "Ankara Belgesi"dir. Resmi tarihte, Naziler'in II.

Dünya Savaşı'nın başlaması ile yahudi aleyhtar politikalarını şiddetlendirdikleri ve işgal ettikleri bölgelerdeki yahudileri birer ölüm kampı olan toplam kamplarına yollamaya başladıkları anlatılır. 1941 yılı, yahudilerin toplama kamplarındaki gaz odalarında topluca imha edilmesi anlamına geldiği söylenen "Nihai Çözüm" (Final Solution) kararının alındığı yıldır. Ancak "yahudi soykırımı"nin başlangıcı olduğu söylenen bu tarihte, Siyonist Stern örgütü, Naziler'e "işbirliği" teklifinde bulunmaktadır. Hem de bu teklifi götüren üç Stern

yöneticisinden biri, Izak Samir'dir; yani 1977-1992 yılları arasındaki Likud iktidarı sırasında önce Disisleri Bakanlığı sonra da Başbakanlık yapan İsrail lideri. "Soykırım" gerçekleşirken, Siyonistler Nazilerle işbirliği aramaktadırlar. Sizce bu işte bir gariplik yok mudur? Aslında ortada daha pek çok "gariplik" vardır. İlerleyen sayfalarda ayrıntılı olarak inceleyeceğimiz bilgiler, Stern-Nazi ilişkisinin yalnızca buzdagının görünen kısmı olduğunu, Almanya'yı ve hatta Avrupa'yı Judenrein (yahudiden arındırılmış) yapmak isteyen Nazilerle, tüm bu yahudileri Avrupa'dan Filistin'e yollamak isteyen Siyonistler arasında dev bir işbirliği olduğunu göstermektedir. Bu, tarihi bir gerçektir ve Lenni Brenner gibi "anti-Siyonist" bir yahudi gazeteci ve hatta Hannah Arendt gibi ünlü bir yahudi düşünür tarafından kabul edilmektedir. Konuyla ilgili daha pek çok güvenilir kaynak da vardır. Pekibu durumda "yahudi soykırımı"ni nasıl açıklayacağız? İşbirliği yapan iki gücün bir diğeri birden bir soykırıma uğratmasının bir mantığı var mıdır? Kuskusuz bunun bir mantığı yoktur. Ve bu durumda bizler tarihinin mantıksız, anlaşılabilir, saçma olayı ile karşılaşmış oluruz. Ama eğer az önce sordüğümüz sorunun biraz daha gerisine gidersek belki bu kördüğüm çözülebilir. Sormamız gereken soru, bir "yahudi soykırımı"ni yasanıp yaşanmadığıdır.

Çünkü "yahudi soykırımı" hakkında bildiklerimizin hepsi, yahudiler ve özellikle İsrail Devleti tarafından organize edilen bir propaganda kaynağıdır. Bu tür propagandaların yalan olma ihtimalinin varlığını bildiğimize göre, konuyu tarafsız kaynakların verdiği bilgilerle yeniden incelemek gerekmektedir. İşte bu noktada son derece çarpıcı bir tablo ile karşılaşırız: Belki bizlere medya yoluyla her gün "soykırım" telkini yapıyor olabilir; ama Batıda yüzlerce tarihçi ya da araştırmacı, II. Dünya Savaşı sırasında sistemli bir "yahudi soykırımı" yaşanmadığını, bize "kanıt" olarak gösterilenlerin göz boyayıcı birer dekodan öteye gitmediğini ve özellikle de soykırımın can alıcı noktası olan "gaz odaları"nın gerçekte hiçbir zaman var olmadığını söylemekte ve bu konuda son derece tutarlı deliller öne sürmektedirler. Buna karşın, soykırım yasadığını savunan çevrelerin (ya da kısacası soykırımcıların) elinde iddialarını ispatlayan hiç bir tutarlı delil yoktur. Delil olarak gösterilen şeylerinde çoğu birer sahtekarlık ürünüdür. Örneğin soykırım efsanesinin en önemli sembolü olan ve içinde yaklaşık 1.5 milyon yahudinin öldürüldüğü söylenen Auschwitz kampında, "gaz odası" olarak gösterilen binalar gerçekte böyle bir iş için kullanılmaya uygun değildir; ancak savaş sonrasında bu yapılar üzerinde bir takım mimari tahrihatlar yapılarak gaz odası süsü verilmiş istenmiştir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde bu ve buna benzer örnekleri ayrıntılı olarak inceleyeceğiz. Kısacası, karşımızda çok ilginç bir resmi tarih durmaktadır. Bu tarih, İsrail Devleti'nin ve onun Batılı uzantılarının uyguladığı mesru olmayan politikaları, "kirli" eylemleri aklamak için uydurulmuş bir yalandır. Bu tarihi çözüp gerçeğe ortaya çıkardığımızda ise, İsrail'in ve Siyonizm'in tarihinin, sandığımızdan daha da kirli olduğu ortaya çıkmaktadır. Şimdi bu kirli tarihi birlikte keşfetmeye başlayabiliriz.

Nazi-Siyonist işbirliğinin anlatılmamış öyküsü

1935 yılının başlarında, Almanya'nın Bremerhaven limanından Filistin'in Hayfa kentine gitmek üzere bir yolcu gemisi denize açıldı. Sancak kısmında İbrani harflerle geminin adı yazıyordu: Tel-Aviv. Ancak geminin direğinde dalgalanan bayrak, ortasında gamalihaç yer alan Nazi bayrağıydı. Benzer bir paradoksu geminin sahipleri ve kullanıcıları için de geçerliydi. Tel-Aviv gemisinin sahibi Cermen topraklarındaki Siyonist hareketin önde gelenleri arasında yer alan bir Alman yahudisiydi. Gemiye kullanan ise Nasyonal Sosyalist (Nazi) Partisinin bir üyesiydi. Gemideki yolculardan biri, on yıllar sonra Tel-Aviv'in içinde bulunduğu konumu "metafizik bir çelişki" olarak yorumlayacaktı. Oysa Tel-Aviv gemisinde simgeleşen Nazi-Siyonist işbirliği hiçbir şekilde bir çelişki oluşturmuyordu. Aksine, gemi, resmi tarihi yazanların bizlerden özenle gizlemeye çalıştıkları bir gerçeğin küçük bir örneğiydi. Nazi

bayrakli Tel-Aviv gemisininbu ilginç yolculugu, Amerikalı revizyonist tarihçiMark Weber'in The Journal of Historical Review dergisinin Temmuz/Agustos 1993 tarihli sayisinde yazdığı bir makalenin girişinde anlatılır. Weber, Zionism and the Third Reich (Siyonizm ve III. Reich) başlıklı makalesinde daha pek çok delil göstererek Naziler ve Siyonistler arasındaki gizli ittifaki günışığına çıkarmaktadır. Peki ilk duyulduğu andan itibaren zor gelen bu garip ittifakin mantığı nedir? Bu sorunun cevabını bulmak için biraz gerilere uzanmak gerekiyor.

Diasporadan Siyonizm'e

Tarihin en eski uluslarından biri olan yahudiler, MS70 yılına dek, asırlardır Filistin ve çevresinde yaşıyorlardı. 70 yılında Roma orduları Filistin'i ve Kudüs'ü ele geçirdiler, ulusun en önemli sembollerinden biri sayılan Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nı yıktılar ve yahudilerin çoğunu da ülkeden sürdüler. O tarihten sonra da, yahudiler için asırlar sürecektir olan diaspora dönemi başladı. Dünyanın farklı köşelerine dağıldılar. Çok sayıda yahudi İspanya ve Doğu Avrupa olmak üzere Avrupa'nın farklı köşelerine yerleşti. Burada dikkat çekici olan, yahudilerin dağıldıkları ülkelerde hemen hiç asimile olmamalarıydı. Yahudilerin asimile olmayışlarının iki ayrı nedeni vardı. Birincisi, M. Tevrat'a eklenmiş olan "Seçilmiş Halk" inancı nedeniyle kendilerinin diğer toplumlardan üstün görmeleri idi. Kendilerini üstün bir halk olarak algıladıkları için, diğer "aşağı" ırklara karışmak, onların içinde erimek yahudilere kabul edilemez bir boyun eğiş gibiyordu. Asimile olmayışlarının son derece önemli bir ikinci nedeni ise, yanlarında yaşadıkları toplumların yahudilere bakış açısıydı. Özellikle Avrupalılar yahudilere pek sıcak bakıyorlardı. Hristiyanlar, Ortaçağ boyunca, Hz. İsa'yı tanımayan ve sonra da Romalılara gıymazlamış olan yahudilere ciddi bir antipati beslediler. Katolik Avrupa düzeni yahudileri, yahudiler de Katolik Avrupa düzeni sevmeydi. Bu durum yahudilere ilginç bir sosyolojik konum kazandı. Kurulu düzenden memnun değildiler ve daha da önemlisi bu düzeni değiştirmek için kullanılacak bir güce sahiptiler.

Bu güç, özellikle paraydı. Paranın kaynağı ise, Ortaçağ ve Yeniçağ boyunca Avrupalı yahudilerin bir numaralı mesleği olan tefecilikti. Kilise Hristiyan inancına göre haram olan faizle borç verme işini, yani tefeciliği kendi bağlılarına yasaklamıştı. Oysa yahudi olmayanlara faizle borç vermek, yasak olmak bir yana, yahudi inancının önemli parçalarından biriydi. Avrupalı yahudiler, bu noktadan hareketle Ortaçağ boyunca tefecilikle özdeşleştiler. Babadan oğula aktarılan bu meslek sayesinde de, büyük bir parabirikimine kavuştular. Öyle ki Ortaçağ'ın sonlarında yahudi tefeciler prenslere, hatta krallara faizle borç verir hale gelmişlerdi. Yahudilerin elde ettiği bu ekonomik güç, az önce de belirttiğimiz gibi, Avrupa'daki kurulu düzenin yıkılması için kullanıldı. Yahudiler, Ortaçağ'ın sonlarında başlayan ve Protestan Reformu ile doruğa çıkan Kilise aleyhtarı hareketlere destek oldular. Jan Huss, Luther, Calvin, Zwingli gibi Katolik Kilise'sine karşı doktrinler geliştiren din adamlarının yahudilerle iyi ilişkiler içinde olması ve Katolik Kilisesi'nin bunları "yari-yahudi" ya da "gizli-yahudi" olarak tanımlaması bunun birer örneğidir. Protestan Reformu Katolik Kilisesi'nin gücünü azalttı ve özellikle Kuzey Avrupa ülkelerinde yahudilere bir takım haklar ve ayrıcalıklar kazandı. Ama kendilerini "Seçilmiş Halk" olarak tanımlayan ve tüm diğer uluslardan üstün gören yahudilerin çoğu için bu yeterli değildi. Yahudiler, ekonomik güce sahiptiler fakat siyasi güçten yoksundular. Siyasi güç Kilise, krallar ve aristokrasinin arasında paylaşılıyordu. Bu noktada yahudilerin bu üç sınıfa da dahil olmayan yeni bir sosyal sınıfın, yani yaygın deyimle burjuvazinin önemli bir parçası haline geldiğini söyleyebiliriz. Öyle ki 18 ve 19. yüzyılda yahudi bankerler Avrupa'nın en önemli ekonomik güç haline geldiler. Özellikle Rothschild hanedanının elde ettiği ekonomik güç, 19. yüzyılda efsanevi bir boyut almış, Rothschildlar Avrupa'nın ekonomik imparatorları olarak anılır olmuştur.

İçinde yahudilerin bu denli önemli bir yer tuttuğu burjuvazininin siyasi güce kavuşması bilindiği gibi Fransız Devrimi ve onu izleyen reform ve devrimler gerçekleşti.

Fransız Devrimi'nin altyapısını oluşturan Aydınlanma akiminin önde gelen düşünürleri, din toplum hayatında yönetici bir rol oynamasına karşı çıkmışlar, ayrıca monarşi rejimini kötüleyerek demokrasiyi savunmuşlardı. Din toplum hayatından çıkarılması, insanların dinlerine bakılmaksızın muamele görmesini gerektiriyordu ve bu da Yahudiler için Hıristiyanlarla tamamen eşit haklara sahip olmalarına geliyordu. Nitekim Fransız Devrimi'ni izleyen dönemde, Yahudiler Avrupa'nın dört bir yanındaki Hıristiyanlarla eşit haklar elde etmeye başladılar. Avrupa ülkelerinin büyük çoğunluğunda Yahudiler üzerindeki hukuki ve toplumsal kısıtlamalar kaldırıldı. Avrupa artık Hıristiyan bir düzenle değil, seküler (dindışı) bir düzenle yönetiliyordu ve Yahudiler de bu düzen içinde Hıristiyanlarla eşit haklara sahip olmuşlardı. Artık onlar da devlet kademelerinde yükselir, siyasi güce elazatılabilirlerdi. Nitekim öyle de oldu. İlk kez İngiltere'de bir Yahudi, banker Rothschild Lordlar Kamarası'na girdi. Bir süre sonra bir başka Yahudi, Benjamin Disraeli İngiltere Başbakanlığı koltuğuna oturdu. Bu arada Hıristiyan kültürünün toplum içindeki etkisi eridikçe, Avrupa toplumlarında Yahudilere karşı eskiden beridir varolan önyargı ve antipatiler deriyordu. Özellikle başta İngiltere olmak üzere Kuzey Avrupa ülkelerinde geleneksel Yahudi antipatisinin yerine, Yahudilere karşı sempatiyle bakan ve onların "haklarını" savunan bir akim geldi. Bu "haklar"ın başında da, Yahudilerin asırlardır en büyük rüyasi olan Filistin'e dönüş projesi geliyordu. Evet, Yahudiler Romalılar tarafından Filistin'den sürüldükleri 70 yıldan sonra, hiç bir zaman butopraklara olan duygusal bağlarını yitirmemişlerdi. Avrupa'da yaşadıkları uzun yüzyıllar boyunca, aslında yabancı bir toprakta yaşadıklarını, bir gün mutlaka anayurtlarına döneceklerini düşünmüşlerdi.

Yılbaşlarında yaptıkları ayinlerde hep "gelecek yıl Kudüs'te!" temennisinde bulunurlardı. Kendilerini "Seçilmiş Halk" olarak gördükleri için, herhangi bir toprak üzerinde değil, "Tanrı'nın Yahudiler için seçtiği" Kenan diyarında, yani Filistin ve çevresinde yaşamaları gerektiğini düşünüyorlardı. Ancak Yahudiler asırlar boyunca Filistin'e dönüşün, ancak Mesih adını verdikleri bir kurtarıcı sayesinde mümkün olacağını düşünmüşlerdi. Oysa 19. yüzyılın ortalarında iki hahamba konuya farklı bir yorum getirdiler. Yahudilerin siyasi güce kavuştuklarını ve Avrupa'nın da Yahudilere yardım etmeye hazır olduğunu gören bu iki haham, Judah Alkalay ve Zevi Hirsch Kalisher, Yahudilerin Mesih'i beklemelerine gerek olmadığını öne sürdüler. Onlara göre Yahudiler kendi ekonomik ve siyasi güçlerini kullanarak ve büyük Avrupa devletlerinin desteğini alarak Filistin'e dönebilirlerdi. Bu hareket, Mesih'ingelis sürecinin de ilk aşaması olurdu. Bu iki hahamın yaptığı yorum, bir süre sonra dindar olmayan ancak irk bilinci sayesinde kendilerini yeterince Yahudi hissederek genç milliyetçilere etki etti. Bunların en önemlisi kuskusuz Theodor Herzl adlı genç Avusturyalı gazeteci idi.

Herzl, iki hahamın yaptığı öneriyi aktif bir siyasi harekete dönüştürerek Siyasi Siyonizm hareketini kurdu. Siyonizm, adını Kudüs'teki kutsal Siyon dağından almıştı ve uzun bir program sonucunda tüm dünya Yahudilerini Filistin'e döndürmeyi amaçlıyordu. Herzl, 1898 yılında İsviçre'nin Basel kentinde I. Siyonist Kongre'yi topladı. Burada Dünya Siyonist Örgütü kuruldu. Bu örgüt, İsrail'in kuruluşuna dek Siyonizm hareketini sabir ve inatlayıcı yürütecekti. Örgütün iki büyük hedefi vardı; Filistin'i Yahudi yerleşimi için uygun hale getirmek ve başta Avrupadaki Yahudiler olmak üzere diasporadaki Yahudileri buraya göç ettirmek. Birinci hedef, 1917 yılında büyük bir aşama kaydetti. İngiliz hükümeti, ünlü Balfour Deklarasyonu'nu yayınlarak I. Dünya Savaşı ile Osmanlı'nın elinden almış olduğu Filistin'de bir "Yahudi vatani" kurma hedefini desteklediğini açıkladı. Bu, Siyonistler için büyük bir başarıydı. Dünyanın en büyük askeri ve politik gücü olan İngiltere açıkça onları desteklediğini ilan etmişti. Deklarasyon, Siyonizm'i kuru bir hayal olarak gören pek çok kişiye-bunların arasında çok sayıda Yahudi de vardı-hareketin gerçekte ne denli güçlü olduğunu gösterdi. Ancak aynı başarı Siyonistlerin ikinci hedefi, yani diaspora Yahudilerini Filistin'e transfer etme

hedefi için geçerli değildi. Bu sorun, Siyonistlerin karsısına büyük bir problem çıkardı. Dünya Siyonist Örgütü'nün tüm çağrilarına rağmen, diaspora yahudileri, özellikle de Siyonistlerin en çokönem verdikleri Avrupa yahudileri Filistin'e göçprojesine sirt çevirdiler. Bu sirt çevirisin nedenibasit bir umursamazlık değildi. Bu nedenle çözümü debasit olmayacakti.

Siyonizmin karsilastigi asimilasyon sorunu

Avrupa yahudilerinin Siyonizmin göç çağrisina sirtçevirmelerinin nedeni, yaklaşık bir yüzyildir içindebulduklari asimilasyon süreciydi. Asimilasyon, azönce sözünü ettigimiz yahudilerin hiristiyenlarla esithaklar kazanmasi sürecinin bir sonucu olarak ortayaçikmisti. Önceki sayfalarda yahudilerin Ortaçağboyunca bir takım kisitlamalar altında bir tür ikincisınıf insan statüsünde yasadiklarina değinmistik. Yahudi liderler bu kisitlamalar kalktigi zamanyahudilerin politik güce kavusacagini ve böyleceüstünlük iddialarini ve Filistin'e göç projelerinigerçege dönüştürebileceklerini düşünmüşlerdi. Bununedenle de Katolik Avrupa düzeninin yikilmesi içinçabalamışlardi. Böylece geleneksel Kilise-monarsidüzeninin yikilmasında ve yerine modernizmingelmesinde önemli rol oynadılar. Ancak modernizmin hiçhesaplamadiklari bir etkisi oldu. Avrupa toplumlarındadinin önemi azalir ve yahudiler üzerindeki dinikökenli kisitlamalar ortadan kalkarken, yahudilerikapali bir toplum halinde asirlar boyu asimile olmadantutan temel faktörlerden biri de ortadan kalkmisoluyordu. Iste bu noktada yahudiler asimile olmaya, yani içinde bulduklari Avrupa toplumlarının içindeerimeye başladılar. Yahudiler hiristiyenlarla esithale gelmeye başladıkça, yahudi olduklari bilincinde uzaklaşıyorlardi. 19. yüzyilin sonuna gelindiginde, Batili ülkelerdeki yahudilerin önemli bir bölümüasimilasyondan paylarini almış durumdaydılar.

Kendilerini İngilizlerden, Almanlardan ya daFransızlardan ayrı bir ulus olarak değil, Museviinancına bağlı İngilizler, Almanlar ya da Fransızlarolarak algılamaya başlamışlardi. Oysa Siyonistler çokfarklı düşünüyorlardi. Onlara göre Yahudilik bir inançmeselesinden öte, bir ırk meselesiydi. YahudilerAvrupalı ırklardan tamamen farklı bir irka, Samiirkinin bağıydılar ve dolayisiyle Avrupalılar içindeasimile olmaları kabul edilemezdi. Onların gözünde"Musevi Alman" ya da "Musevi Fransız" kavrami birsafsatadan ibaretti. Yahudiler ister Musevi inancınabağlı olsunlar, isterse ateist olsunlar-ki Siyonistleriçinde ateistlerin sayısı da hayliyüksekti-Avrupalılardan ya da baska herhangi birirktan kesin çizgilerle ayrılmış insanlardi. Bununedenle de yahudilerin diğer ırklar arasına karışarakyasamaları patolojik bir durumdu. Yahudiler mutlakakendilerine ait bir devlete sahip olmalıydılar. Budevletin yeri de, ulusun geleneksel vatani olanFilistin olmalıydı. Kisacasi asimile olan yahudiler, Siyonistlerin gözünde, tedavi edilmeleri gereken birerhastaydılar. Modernizmin nimetleri ile sarhos olmuş, kendilerini Avrupalı toplumlardaki diğer insanlarlaaynı sanan bu hasta yahudilerin tedavisinin ise bir anönce yapılması gerekiyordu. Aksi halde, bir yahudidevleti rüyasi, rüya olarak kalmaya mahkumdu. Pekitedavi nasıl yapılabilirdi? Bunun kolay bir isolmadigi kısa sürede ortaya çıktı. Çünkü asimilasyonusavunan (asimilasyonist) yahudiler, Siyonistlerintelkinlerine bir biri ardına sert cevaplar vermeyebasladılar. Asimilasyonist yahudi örgütlerinin birçoğu, Siyonist iddialari siddetle reddeden açıklamalaryaptılar. Kendilerinin yalnızca dini bir cemaatoldugunu, bunun disında yasadiklari ülkenin sadıkbirer yurttasi olduklarini, Filistin çöllerine göçetmeye de hiç niyetleri olmadigini ilan ettiler. Theodor Herzl, Avrupa'da Siyonizmin propagandasınagiristigi sırada, Amerika'da Pittsburg Konferansitoplaniyor ve Reforme Edilmiş Yahudiligin SekizPrensibi isimli bir bildiri kabul ediliyordu. Asimilasyonist Amerikalılar, bu bildiriyle dünyayasunlari ilan ediyordu:

"Biz, kendimizi bir milletolarak değil, bir din topluluğu olarak kabulediyoruz. . . Dolayisiyle ne Kudüs'e geri dönmeyi, neAoron'un çocuklarının kurban dininin yenidendüzenlemesini, ne de bir Yahudi Devleti'nin kuruluşunudesteklemiyoruz. . . " 1 Bu ve benzeri eylemlersonucunda, Siyonistler asimilasyonist ırkdaşlariniyalnızca sözle ikna

edemeyeceklerini kısa sürede anladılar. Peki yahudilere diğer ırklardan ayrı birer oldukları, Avrupa toplumları içinde aslında birer yabancı oldukları nasıl ispat edilebilirdi? Modernizm öncesinde bu sorun kendiliğinden halloluyordu; Avrupalılar dini inançları nedeniyle yahudilere antipati duyuyor ve yahudiler üzerine koydukları kısıtlamalar ile dolaylı olarak yahudi kimliğinin korunmasına katkıda bulunuyorlardı. Avrupa toplumları asimilasyona karşıydılar ve bu da yahudilerin asimile olmasını engelliyordu. Ancak şimdi modernizm din toplum hayatından büyük ölçüde çıkardığına göre, artık yahudilere karşı önemli boyutta dini kökenli antipatiye kısıtlama bulmak mümkün değildi. Ama başka bir şey bulunabilirdi. Dinin yerini artık ideolojiler aldığına göre, asimilasyonu durduracak bir ideoloji deneyebilir.

19. yüzyıl ırkçılığı ve modern antisemitizm

Iste bu noktada Siyonistler çok önemli bir şey keşfettiler: Avrupa toplumları içinde yahudilerin asimile olmasına siddetle karşı çıkan yeni bir ideoloji hızla güçleniyordu. Bu ideoloji, 19. yüzyıl pozitivistizmine dayanan ve Darwin'in Evrim teorisiyle güç bulan modern ırkçılıktı. 19. yüzyılda Avrupa'nın dört bir yanında mantar gibi ırkçı düşünür yetişmişti. Bu düşünürler, insanlığın farklı ırklardan oluşmasını her şeyden çok önemsiyor ve insanın en önemli kimliğinin de irki olduğunu düşünüyorlardı. Bir ırk karşı karşı olduğu en büyük tehlike ise, diğer ırklarla karışarak "saflığını" yitirmektir. Bu arada baste Alman ırkçıları olmak üzere pek çok ırkçı düşünür, bir yandan da antisemit düşünceleri geliştirdiler. Aryan ve Sami ırkları arasındaki farktan söz eden bu ırkçı düşünürler, yahudilerin, kendi ırkları arasında yaşayarak, ırklarının "saflığını" bozduklarını söylüyorlardı. Onlara göre, yahudiler tecrit edilmeli ve kendi ırklarıyla karışmaları önlenmeliydi. Bu düşünürlerin yahudileri tecrit etmeye yönelik düşüncelerinden güç bulan fanatik yahudi aleyhtarlığına ise, "modern antisemitizm" dendi. Bu antisemitizm "modern"di; çünkü Ortaçağ'ın aksine, yahudilere dinleri nedeniyle değil, ırkları nedeniyle antipati duyuyordu. Özellikle yahudilerin elde ettikleri servete paralel olarak yükselen antisemitizm, 19. yüzyılın sonundaki ünlü Dreyfus olayı ile doruğa tırmandı. Ancak antisemitizmle bezenmiş olan 19. yüzyıl ırkçılığının paradoksal bir yönü vardı. Hareket, yahudi aleyhtarlığı içeriyor, ama bir yandan da yahudi geleneğine gizli bir hayranlık duyuyor ve yahudi kaynaklarından yararlanıyordu. ırkçı doktrinlerin önünde gelenlerinden biri olan ve İnsan Irklarının Esitsizliği Üzerine adlı kitabıyla ünlü Arthur de Gobineau, yahudi kaynaklarından etkilenenlerin basında geliyordu. İnsan ırklarını bir "merdiven" teorisi ile sınıflara ayıran ve merdivenin en alt basamağın siyahları yerleştiren Gobineau, bu ırkın, "insanlığın aşağı örneğini oluşturduklarını" öne sürüyor ve "bu ırk en geri zeka düzeyini temsil eder" diyordu. İkinci olarak "sarı ırk"ın varlığından söz eden Gobineau, bu ırkın da siyahlardan daha gelişmiş olmasına rağmen, yine de güçsüz ve iradesiz olduklarını iddia ediyordu. ırkçı ideolog, "beyaz ırk"ın üstünlüğünü ise şöyle anlatıyordu:

"Güzel, eksiksiz anlatmak mümkün olmadığı için, onun karakteristikleri bu kadar kısa özetlenemez. . . Onun, bu ırkın eyleminin özgündinamini oluşturur". Gobineau, bu ayırımın ardından, "beyaz ırk"ın diğerlerinden kesin olarak üstünlüğünü ve bu üstünlüğü politik alanda yansıttığında (yani ötekilere tahakküm etmesinin) gayet doğal olduğunu söylüyor. Ve işin en ilginç yanı, Gobineau'nun bu ırkçı safsatalarına dayanak olarak Eski Ahit'i (M. Tevrat) kullanmasıydı. Fransız Akademisyen François de Fontette, Gobineau'nun ırkları ayırırken, M. Tevrat'taki "Nuh'un oğulları" kıssasını kendine referans olarak aldığını bildiriyor. 2 Yine aynı kaynaktan bildirildiğine göre, Gobineau, etkisinde kaldığı Eski Ahit'in asil sahiplerini de övmekten geri kalmıyor ve yahudileri "özgün, güçlü, zeki ve insanlığa tüccar kadar hekim de vermiş bir halk" olarak tanımlıyordu. 3 19. yüzyılda mantar gibi çoğalan ırkçıların ilginç özelliklerinden biri de, yahudilerin "ırklarını koruma" yeteneğine duydukları hayranlıktı. Çünkü ırkçıların en büyük amacı, kendi ırklarını başka ırklarla

karismasını engellemek ve "saf ırklar" üretmekti. Ve yahudiler bu işi asırlardır mükemmel bir şekilde basaran tek ırktı. Yahudilerin bubasarısına hayran olanların basında da Almanırkçılığının en önemli kuramcısı (ve Hitler'in de akilhocası) olan Houston S. Chamberlain geliyordu.

François de Fontette, "üstünlüklerini yeniden üretmek için Kan Yasası'nı uygulamakta gösterdikleri beceriden dolayı yahudiler, Chamberlain'ın hayranlığına mazhar olmuşlardır. (Chamberlain'e göre) Onlar, ana kaynağı değil memur durumda korumuşlardır, ona bir damla bile yabancı kan karıştırmamıştır" diyor. 4. İste 19. yüzyılırkçılığının böyle garip bir özelliği vardı. Hareket, felsefi temelini İbrani öğretilerindeki "üstün ırk" kavramından alıyor ve yahudilerin asırlardır sahip olduğu ırk bilincine ulaşmaya çalışıyordu. Yahudilerin bu yöndeki yeteneklerinden dolayı da, onlara hayranlık besliyordu. Öte yandan, kendi ırklarını "saf" tutabilmek için, Avrupa ülkelerindeki en büyük azınlık olan yahudileri tecrit etmeye çalışıyorlardı. Çünkü, az önce de vurguladığımız gibi, yahudiler politik ve hukuki eşitlik kazanmalarının ardından kendi "ırk bilinçlerini" yitirmeye ve Avrupa toplumları içinde asimile olmaya başlamışlardı. Bu noktada çok ilgi çekici bir gerçeğe karşılıyoruz: Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olanlar, yalnızca Avrupalı ırkçılar değildi. Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olan, Avrupalı ırkçılardan başka, ikinci bir grup daha vardı. Bu grup, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, yahudilerin Avrupalı halklar içinde asimile olmaya başlamasından, "yahudi ırkı" adıyla rahatsız olanlardı. Yani Tevrat'ın, "baskalarına kız vermeyeceksiniz ve onlardan kız almayacaksınız" hükmüne siki sikiya bağlı olan ırkçı dindarlar ve onların laik partnerleri olan Siyonistler. . . Ortaya ilginç bir tablo çıkmıştı. Bir taraf, yahudilerin kendi ırklarına karışmamasını istiyordu. Öteki taraf ise kendi ırkları olan yahudi ırkını, diğer ırklardan ayrı tutabilmenin ve "yahudi bilinci"ni koruyabilmenin derindeydi. Görüldüğü gibi, yapmak istedikleri arasında aynı şeydi. Aralarında bir felsefi paralellik vardı. Peki neden bu işi hep birlikte yapmasınlar? Bu soruya ilk açık cevap Siyonizm'in kurucusu Theodor Herzl'den geldi.

Herzl'in antisemitizm kartı

Yahudilerin önlenemeyen bir asimilasyon sürecine girmiş olmaları ve dolayısıyla Siyonizm'in ısrarlı çağrılarına sırt çevirmeleri, Siyonistlerin antisemitlerle işbirliği yapmaya yöneldi. Bu kararı uygulamaya koyan kişi, hareketin ilk lideri olan Theodor Herzl'di. Theodor Herzl, çok iyi farketmişti ki, yahudileri buldukları ülkelerden ayrılarak İsrail'e göç etmeye zorlamak için Siyonizmin "yahudi dümanlığı"na ihtiyacı vardı. Bu nedenle, göçü ıknaplanı bu temel üzerine kurulmalıydı. Bu arada, 19. yüzyıldaki ırkçılığa paralel olarak doğan antisemitizm, zaten, çoğu yahudinin, bundan böyle Avrupa'da hiçbir kısıtlama altında kalmadığına şaşacakları yönündeki umutlarını yok etmeye başlamıştı. Theodor Herzl, bu konuyu ısrarla isteyerek, antisemitizmin bir tür hastalık olduğunu, bu hastalığın tedavisinin bulunmadığını, yahudilerin tek kesin kurtuluşun Filistin'de bir devlet kurmakta yattığını ilan edecekti. Herzl'in "Yahudiler ve yahudi olmayanlar kalıtsal olarak uyum içinde bir arada yaşayamazlar" şeklindeki tezi, aslında yahudi-aleyhtarı ırkçıların teziyle büyük bir paralellik gösteriyordu. Herzl işte bu nedenle Siyonist tez ile Avrupalı antisemit ırkçıları arasındaki büyük paralellige değinerek şöyle demisti: "Antisemitizm, bizim isteklerimize sahane bir yardımcı olacaktır. " "Herzl, 'Bütün antisemitler bizim en yakın dostlarımızdır' diyordu. Böylelikle göç kolaylaşacaktı.

Herzl 9 Haziran 1895'te günlüğüne işe şöyle not düşüyordu: 'Ülkesindeki yahudilerin orayı terkmesi için, önce Çar'la görüşeceğim, sonra Alman Kayzeri'yle, sonra Avusturyalılarla sonra da Fas'taki yahudiler için Fransızlarla'. " 5 Herzl, yahudileri göç ettirmek için yalnızca diplomatik temaslar yetinmedi. Ünlü Fransız düşünür Roger Garaudy, Türkçe'ye Siyonizm Dosyası adıyla çevrilen kitabında, Herzl'in bu politikası ile

ilgili olarak sunlarisöylüyor: "Herzl'e göre yahudiler ayrı bir din ve ayrıbir kültür yerine ayrı bir devlet meydana getirmekamacıyla, içinde buldukları diğer uluslardanayrılmadılar. Bu amaca ulaşmak için Herzl konuştuguherkese karşı, yahudilerin teşkil ettikleri tehlikeyianlatmak ve bir an önce çıkıp gitmeleri gerektiğiniizah etmek için en asiri kelimeleri kullanmaktançekinmemistir. Herzl Almanya Disisleri Bakanı Von Blowve II. Guillaume, Rus İçişleri Bakanı Plehve ve ÇarII. Nicola ve en ileri yahudi düşmanlarına karşı hep aynı dili kullanmıştır. 1903 Nisan'ında yahudilerkarşı en korkunç katliamlardan biri olan KichinevKesimi'nin sorumlusu Plehve bunların arasında en zalimolanıdır. Mayıs ayında Plehve'ye mektup yazan Herzl, Siyonizmin ihtilali önleyici bir antidot olduğunuileri sürüyordu. Plehve bu mektuba Ağustos ayındacevap vererek Herzl'den Siyonist hareketin kendisini desteklediğine dair bir mektup istedi. Plehve bu mektubu aldı. Mektupta Yahudilerin göç etmesini sağlayacak bir Siyonizm akiminin destekleneceği vaatediliyordu. " 6 Herzl, Rus İçişleri Bakanı Plehve'ye, eğer yahudilerin Filistin'e gönderilmesine yardım ederse, o dönemde Çar'a karşı düzenlenen Bolşevik ayaklanmasında büyük rol oynayan yahudileri iknaedeceğini ve Bolşevik ayaklanmasını bastırabileceğini vaad etmişti.

Herzl'in uygulamaya koyduğunuantisemitlerle işbirliği yönündeki plan, bu tarihten itibaren yahudi liderlerin en sık kullandığı yöntem haline gelecekti. Böylece Herzl antisemit hareketlerin en hararetli savunucusu olmuştur. Roger Garaudy sunları yazıyor: "Herzl, 1895'te kitabini yayınlamadan önce onu eleştirenlerden biri yüzüne karşı sunları söylüyordu: 'Yahudileri korkunç bir zarara soktunuz. 'Herzl, buna şöyle cevap vermektensekinmiyordu: 'Bütün yahudi düşmanları içinde en büyük olmaya hak kazanıyorum. . . Yahudi düşmanları bizim enileri dostlarımız olacaklar. . . Yahudi düşmanı ülkelerden yakın müttefiklerimiz arasına girecekler. . . Theodor Herzl çok iyi bilmektedir ki, Yahudileri buldukları ülkelerden kaçarak İsrail'e göç etmeye ikna etmek için, Siyasi Siyonizmin 'yahudi düşmanlığı' kavramına ihtiyacı vardır. Herzl'in bu fikrinin, Siyasi Siyonizm tarafından, bu günlere, kadar nasıl değişmez bir temel olarak korunduğunu ileride göreceğiz. . . Bu davranış Yahudileri içlerinde yaşadıkları halkın yabancı olarak göstermek, böylece 'Yahudi düşmanlığının' en çok ihtiyacı olduğu gıdayı ona sunmak ve göçü hızlandırmak için iskence iddialarına kuvvet kazandırmaktır. Herzl'in Yahudi düşmanlığının inkabarmasından korkmak bir yana, onu hareketlendirmek için giriştiği çabaların sırrı buradadır. Bununla birlikte Herzl'e yönelen uyarıların da ardi arkasıkılmamıştır. Avusturya Parlamentosu Başkanı, Baron Johann Von Cholemski Herzl'e sunları yazıyordu: 'Eğergiliminizin ve propagandanızın emeli yahudi düşmanlığını körüklemekse bunda başarılı olacaksınız. Tamamıyla inandım ki böyle bir propagandanın sonucunda Yahudi düşmanlığı çığ gibi büyüyecek ve siz irkinizi bir katliama doğru sürükleyeceksiniz'."

7 Herzl ve diğer Siyonistler, antisemit ırkçılarla, az öncesözünü ettikleri ortak payda altında anlaşılıyorlardı. Çünkü Siyonistler yahudilerin hepsini toplayıp Filistin'e götürmek niyetindeydiler ve bu, ırklarını yahudilerle karıştırmaktan kurtarıp "saf" olarak korumak isteyen ırkçılar için de mükemmel bir çözümdü. Öyleki, sonradan Deutsch-Soziale Blätter adını alacak olan ve bir yahudi aleyhtarı yayın olarak kabul edilen Antisemitische Correspondenz dergisinin yayıncısı, ünlü antisemit Theodor Fritsch, I. Siyonist Kongre'nin toplanmasını alkışlıyor ve Kongre'ye "yahudilerin bir an önce Almanya'dan ayrılarak Filistin'e yerleşmeleritasarısının uygulanması için en iyi dileklerini" gönderiyordu. Yahudilerin yaşadıkları ülkelerdeki kendilerini huzurlu hissetmelerinin siyonizme zarar vereceğini düşünen Theodor Herzl, Garaudy'nin yazdığına göre, bu görüşünü de şöyle ifade ediyordu: "Yahudiler, uzun bir dönem süresince kendilerinin güvenlik içinde yaşadıklarına inanırlarsa, herhangi bir toplumun içinde eriyebilirler. Bu gerçek hiçbir zaman bize yarar sağlamayacaktır. " Bu yüzden, Siyonist liderlerin görüşüne göre alınması gereken ilk önlem, bu ülkelerde yapay bir yahudi düşmanlığı ajitasyonuyaratmaktır. Daha sonra da, yahudileri bu psikolojik gerilim içinde tutarak, onları provokatif, sözdeantisemit saldırılarla sürekli huzursuz

etmek gerekiyordu. Tüm bu uygulamaların neticesinde ise Siyonist liderlerin beklentisi, yahudi halkı güvenliyerlerde yaşamadıklarına ve sadece "Kutsal Topraklara" göç ederek kurtulabileceklerine ikna etmekte. Herzl, antisemitizmi körüklemek için çok ilginç bir yöntem daha denemiş ve günlüğüne, antisemitleri bir "yahudi komplosu" nun varlığına inandıracak ve onları yahudi toplumlarına karşı kışkırtacak ifadeler eklemiştir.

1922 ve 1923 yıllarında, Almanya'da Herzl'in günlüğünün üç cildi yayınlanmıştır. Avusturyalı yazar ve Oesterreichische Wochenschrift gazetesinin yayıncısı Joseph Samuel Bloch, Herzl'i yakından tanıyan bir kişi olarak günlük hakkında sunular yazıyordu: "Rothschild ve Baron Hirsch'e yazılan ve Yahudilerin buldukları ülkelerde kurulu iktidarlar karşı bas kaldırdıklarını ve ihtilaller katıldıklarını öne süren iddia, Yahudi halkı yok etme için yeterli bir sebeptir. Herzl, Yahudilerin düşmanlarına, 'Yahudi problemini' halletmek için sağlam temeli göstermiştir. Onlara gelecekteki çalışmalarında izleyecekleri yolu tarif etmiştir. Buyuzden bu 'günlük' korkunç bir belgedir. " Herzl, yaşamını yitirdiği 1905 yılına dek antisemitizm körüklemek ve antisemitlerle ittifaklar kurmak için uğraştı. Ancak bu çabaları pek önemli bir sonuç doğurmadı. Avrupalı yahudilerin çoğu, Kutsal Topraklar'a göç etmemekte direndiler.

Siyonizme karşı yahudi direnişi! . . .

Herzl'in kurduğu ve onun 1904'deki ani ölümünden sonra giderek daha da büyüyen Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization - WZO), kendine bir numaralı hedef olarak yahudileri Filistin'e götürmeyi belirlemiştir. Ancak örgütün birçok ülkede yahudilere yönelik yaptıkları teşviklere rağmen, göçler beklenen düzeyde gerçekleşmiyordu. Hatta, 1925 yılından sonra göçlerde ani bir düşüş bile gözlemlenmiştir. Bu da yetmiyormuş gibi göç edenlerden geri dönenlere bile rastlandı. 1926-31 yılları arasında, yılda ortalama 3. 200 Yahudi Filistin'i terk ediyordu. 1932 yılında Filistin'de 770. 000 Arap nüfusa karşılık, 181. 000 Yahudi nüfusu vardı. Araplar hala bu bölgede ezici çoğunlukta idi. Siyonist liderler, bu kadar az bir Yahudi nüfusu ile devlet kuramayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Öteyandan, 1897'den 1930'lara ulaşıldığında, Avrupalı Yahudiler, Filistin topraklarına dönmektedirler. Özellikle Almanya, Fransa ve Amerika gibi ülkelerde yaşayan Yahudiler zenginleşmiş ve elde ettikleri yüksek yaşam düzeyini ve kurulu düzenlerini bırakıp, Filistin topraklarına göç etmeyi gözlemlenmemişlerdi. Yahudi halkının Siyonizme karşı açtığı direniş, dünyaca ünlü, dönemin tanınmış pek çok yahudisi de katılıyordu; Fizikçi Albert Einstein, filozof Martin Buber, Kudüs İbrani Üniversitesi birinci başkanı Profesör Judah Magnes gibi. . . Entellektüel yahudilerin yanı sıra, geniş yahudi halk kitleleri de, Siyonist liderler tarafından dayatılan göç karşı çıkıyorlardı.

Rusya'da küçük bir kesim dışında neredeyse bütün yahudiler Siyonizm reddettiler. Gidenlerin bir bölümü de, Filistin'deki yaşam koşullarının umdukları gibi çıkmaması karşısında, Rusya'ya geri döndü. 1920'lerde, Siyonist liderlerin hepsi, 1917'de yayınlanan ve Filistin'de bir yahudi devletine yeşil ışık yakan Balfour Deklarasyonu'nun Filistin'e göçü hızlandıracağını sanmışlardı. Oysa, ilerleyen yıllarda, evdeki hesabın çarşıya uymadığına büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak sahit olacaklardı. 1920'lerde Filistin'deki Yahudi nüfusu iki katına çıkarak 160. 000'e ulaştı. Fakat göç edenlerin sayısı sadece 100. 000 kadardı ve bunların %75'i de Filistin'de kalmadı. Yani, göçlerin toplamı yılda 8. 000 civarında idi. Hatta 1927 yılında sadece 2. 710 kişi geldi ve 5. 000 kişi de ayrıldı. 1929'da ise İsrail'e gelenler ile gidenlerin sayısı aynı orandı. En kısa sürede en fazla yahudiye, zorla da olsa, bir şekilde Filistin'e getirmeyi hedefleyen Siyonizm açısından, yaşanan bu olumsuz gelişme, gerçekten de dev bir fiyasko oldu. WZO'nun yoğun propagandasına rağmen, Kutsal Topraklar'a göç faaliyeti çok zayıf kalmıştı. 19. yüzyılın sonunda Filistin'de 50. 000'den az yahudi yaşamaktaydı. Burakam, Filistin halkının % 7'sini oluşturmaktaydı. Bununla birlikte,

1917 Balfour Bildirisi'nden iki senesonra, nüfus hala 65. 000'in üzerine çıkamamisti. 1920ile 1932 arasında geçen 12 yıl içinde, sadece 118. 378yahudi bir şekilde Filistin'e getirilmisti ki, bu dünyaya yahudi toplumunun yüzde biri bile değildi. Belliki bu iş böyle olmayacakti. Göçe direnen yahuditolumunu ikna etmek için, bir-iki antisemit hareketiyetmiyordu. Bu nedenle, Siyonist liderler, Herzl'inaçilisini yaptigi ilginç yöntemi daha etkin bir biçimde kullanma yoluna gittiler.

Yahudileri, özellikle de kurulması hedeflenen İsrail Devleti için gerekli oldukları düşünülen "kalifiye" Avrupayahudilerini daha çok "rahatsız" etmek gerekiyordu. Yani, antisemitizm daha da güçlenmeliydi. Siyonizm ve Nazizm'in ideolojik akrabalığı Herzl'in yahudiler inasimilasyon sürecini durdurmak ve tersine çevirmek için antisemitlerle ittifak yapma teorisi, onu izleyen Siyonistler tarafından Avrupa'nin hatta dünyanın farklı ülkelerindeki irkçılara karşı kullanıldı. Ancak bunlar içinde en önemli olanı kuskusuz Alman irkçileridir. Nazi hareketinin öncüleri olan Alman irkçileri, hem siyasi güçleri hem de ideolojik katilikleri sayesinde Siyonistlerin aradıkları müttefik modeline tamamen uyuyorlardı. İki taraf arasındaki ideolojik paralellik ise doğrusu oldukça çarpıcıydı. Kendisini anti-Siyonist bir yahudi olarak tanımlayan Amerikalı tarihçi Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators* (1) (Diktatörler Devrinde Siyonizm) adlı kitabında, Siyonistler ile antisemitler arasındaki ittifakın bilinmeyen tarihini gözler önüne serer. Brenner'in vurguladığı gibi, Siyonistler ile antisemit irkçiler arasındaki yakınlık, daha Siyonizm hareketinin ilk yıllarında kendini göstermeye başlamıştır.

Örneğin Siyonist hareketin Herzl'den sonra ikinci adamı olan Max Nordau, 21 Aralık 1903 günü Fransa'nın ünlü antisemiti Eduard Drumont ile bir söyleşi yapmış ve biri yahudi diğeri de Fransızsovenizmini temsil eden bu iki irkçi arasındaki konuşmalar, Drumont'un *La Libre Parole* adlı antisemitik gazetesinde yayınlanmıştır. Nordau söylemektedir: "Siyonizm bir din değil, tamamen bir irksorunudur ve bu konuda hiç kimseyle Bay Drumont ile olduğum kadar fikir birliği içinde değilim". Brenner'in kitabın başında dikkat çektiği konulardan biri, Alman irkçileri ile Siyonistler arasındaki ideolojik paralelliktir. Buna göre, I. Dünya Savaşı öncesinde Alman entellektüel çevrelerinde hızla yaygınlaşan Blut und Boden fetisizmi, Siyonistlerin iddialarıyla tam bir uyum içindedir. Bu ideolojiye göre, Alman irki kendine has bir kana (blut) sahiptir kendine ait bir toprak (boden) üzerinde yaşamalıydılar. Yahudiler Alman kanından değildiler, Alman halkının (volk) bir parçası olamazlardı ve dolayısıyla Alman toprakları üzerinde yaşamaya haksahibi değildiler. Brenner'in vurguladığı gibi, Siyonistler Blut und Boden irkçilerinin tüm argümanlarını içtenlikle desteklemişlerdi.

Siyonistlere göre de yahudiler Alman halkının (volk) bir parçası değildi, dolayısıyla Alman kaniylakarismamalı, yani Almanlar'la evlenmemeliydiler. Yapmaları gereken en doğru şey ise kendi öz topraklarına (boden) dönmektir; yani Filistin'e. Kuskusuz Siyonistler Alman irkçiliğinin iddialarını paylaşırlarken, antisemitizmi de onaylamış oluyorlardı. Çünkü madem yahudiler Alman halkının bir parçası değildiler, Alman irkçileri yahudileri tecrit etmek istemekte haklıydılar, onları sürmek istemekte de haklıydılar. Siyonist düşünceye göre, antisemitizmin varlığı, yahudilerin kendi suçuydu. Kendilerine ait olmayan bir toprak üzerinde ısrarla yaşayarak, kendilerine yabancı bir irka karışmaya çalışarak yahudiler kendileri antisemitizmi kışkırtıyorlardı. Suç antisemitlerin değil, asimile olan yahudilerin suçuydu. Yıllar sonra Chaim Greenberg adlı bir Siyonist, Jewish Frontier adlı Siyonist yayın organında bu ilginç mantığı şöyle özetleyecekti: "İyi bir Siyonist olmak için bir parça antisemit olmak gerekir". 8 Lenni Brenner bu konuda şöyle diyor: "Eğer bir insan irk saflığı kavramına inanıyorsa, bir baskasının irkçiliğini reddedemez. Ve eğer bir irkin ancak ve ancak kendi geleneksel vatanında rahat edebileceğini düşünüyorsa, baskalarının da kendi toprakları üzerindeki 'yabancı' irkları temizlemesine karşı çıkamaz." 9 Naziler ve Siyonistler

¹ Görmek : <http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

arasındaki ideolojik akrabalığa Texas Üniversitesi'nde çalışan Amerikalı tarih profesörü Francis R. Nicosia da *The Third Reich and the Palestine Question* (III. Reich ve Filistin Sorunu) adlı kitabında değinmektedir. Nicosia'ya göre, Siyonistler yalnızca Naziler'le değil, onların öncüleri olan 19. yüzyıl ırkçıları ile de büyük bir ideolojik yakınlığa sahipti.

Önceki sayfalarda değindiğimiz Arthur de Gobineau bunlardan biriydi. 1902 yılında, Dünya Siyonist Örgütü (WZO) tarafından yayınlanan *Die Welt* gazetesinde, Gobineau'nun düşüncelerini öven ve onun yahudilerin ırk saflığına olan hayranlığını saygıyla karşılayan yazılar yayınlanmıştır. I. Dünya Savaşı öncesi dönemde, önde gelen Siyonistler Elias Auerbach ve Ignaz Zollschan, Gobineau ve Houston S. Chamberlain gibi ırkçı felsefecilerin teorilerinin ateşli savunucuları olmuşlardır. 10 Francis Nicosia, antisemitlerin Siyonizm'e olan sempatisine de dikkat çeker. Durum öylesine ilginçtir ki, antisemitler henüz 19. yüzyılın başlarında, yani Siyasi Siyonizm'in aktif biçimde var olmadığı bir sırada Avrupa yahudilerinin Filistin'e transferini, yani Siyonizm'i savunmuşlardır. Fasizm öncüsü sayılan ünlü ırkçı Alman düşünürü Johann Gottlieb Fichte bunlardan biridir. Alman *volksgeist*'inin (ulusal ruh) sağlamlastırılması için basta yahudiler olmak üzere tüm azınlıkların temizlenmesini savunan Fichte, yahudilerin Almanlarla aynı sosyal haklara sahip olmalarını bir felaket olarak görmüş ve yahudi sorununun tek çözümünün de bu irkin topluca Filistin'e transfer edilmesi olabileceğini yazmıştır. Fichte'nin bu "Siyonist" düşünceleri, yüzyılın sonlarında mantar gibi çoğalantakipçileri tarafından da aynen benimsenecektir. Eugen Dühring, bunlardan biridir. 11 Antisemitlerin Siyonizm'e olan bu sempatisi, I. Dünya Savaşı sonrası Almanya'da (Weimar Cumhuriyeti döneminde) de devam etmiştir. Nicosia, Weimar Cumhuriyeti'ndeki; Wilhelm Stapel, Hans Blüher, Max Wundt ve Johann Peperkorn gibi önde gelen antisemitlerin, Siyonizm'in Yahudi Sorunu için en iyi çözüm olduğu yönündeki düşüncelerine dikkat çekiyor.

Siyonizm ile Nazizm'in flört günleri

Yahudi ulusçuluğunu temsil eden Siyonizm ile yahudi düşmanlığı ile yüklü olan Alman ırkçılığının arasında akrabalık olduğunu söylediğinizde, bunu ilk duyan kişi büyük olasılıkla bunun mantıksal bir çelişki olduğunu düşünecektir. Oysa az önce göz attığımız bilgilerin bize gösterdiği gibi, iki taraf arasında kendi içlerinde son derece mantıklı olan bir paralellik söz konusu oldu. Siyonist hareketin önemli ideologlarından Jacob Klatzkin, 1925 yılındaki bir yazısında bu mantığı şöyle açıklamıştı: "Eğer bizler antisemitizmin haklı bir hareket olduğunu kabul etmezsek, kendi milliyetçiliğimizin haklılığını reddetmiş oluruz. Eğer bizim halkımız kendi öz kimliğini korumak ve kendine ait yaşam tarzını sürdürmek istiyorsa, o halde aralarında yaşadığı uluslar içinde bir yabancıdır. Dolayısıyla, kendi ulusal bütünlüklerini korumak için bize karşı savaşmak onların hakkıdır. . . Bize düşen görev, yahudilerin sosyal haklarını azaltmak isteyen antisemitlere karşı mücadele etmek değil, yahudilerin sosyal haklarını artırmak (dolayısıyla onları asimile etmek) isteyen dostlarımıza karşı mücadele etmektir." 12 Siyonizmin antisemitizme olan sempatisi, kuskusuzen basta Siyonist hareketin beyni olan Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization-WZO) saflarında yaygındı. WZO'nun Herzl'den sonraki ikinci efsane lideri olan Chaim Weizmann-ki daha sonra İsrail'in ilk Devlet Başkanı oldu-antisemitizme olan sempatisini sık sık vurgulamıştı. 1912 yılında Alman yahudilerin eyaleti bir konuşmada "her ülke, eğer mide agrıları çekmek istemiyorsa, ancak belirli sayıda yahudiyi hazmedebilir" demiş ve eklemiştir; "Almanya'nın zatı gereğinden çok fazla yahudisi var".

1914'de İngiliz

Disisleri Bakanı Lord Balfour'la yaptığı bir söyleşisirasında ise şöyle demisti: "Kültürel antisemitler letamamen aynı fikirdeyiz. Bizce de 'Musevi inancınasahip Almanlar' kavramı son derece rahatsız edici, demoralize edici bir fenomendir". 13 WZO'da hakim olanbu düşünce yapısı, doğal olarak örgütün Almanya koluolan Almanya Siyonist Federasyonu (Zionistische Vereinigung für Deutschland-ZVfD) tarafından dapaşlıyordu. ZVfD, o yıllarda Almanya'daki ikibüyük yahudi örgütünden biriydi. Yahudi İnanışına Bağlı Alman Yurttaşları Merkez Birliği Centralverein-CV) ise asimilasyonist yahudilerin kurduğu diğer yahudi örgütüydü. ZVfD ve CV doğalolarak pek çok konuda anlaşamıyorlardı. Birisiyahudilerin bir ırk, diğeri ise yalnızca dini bir cemaat olduğu inancındaydı. En büyük anlaşmazlık konusu ise antisemitizm hakkındaydı. CV'ye bağliasimilasyonistler için, antisemitizm olabilecek enbüyük tehlikeydi. Almanya'daki mutlu hayatlarınitehdit eden bu virüsü yoketmek için ellerinden gelenherşeyi yaptılar. Asil virüsün asimilasyonizm olduğunudüşünen Siyonistler ise antisemitizmin yükselisinendenendise duymak bir yana, bunu son derece olumlu bir gelişme olarak algiliyorlardı. ZVfD'nin önce genelsekreteri sonra da başkanı olan Kurt Blumenfeld, antisemitizm hayrani yahudilerin başında geliyordu. Blumenfeld, Brenner'in ifadesiyle "Almanya'nın Ariirka ait olduğunu ve bir yahudinin Almanya'da resmibir görev almasının bir başka halkın işlerine tecavüzoldüğünü savunan antisemit görüşü tamamen kabulediyordu. " 14 Sözüünü ettigimiz Alman antisemitleri, Naziler'di elbette. Naziler 1920'li yılların hemenbaşında Alman sokaklarında görünmeye başlandılar. Hitler, etrafına topladığı; eğitimsiz, saldırgan, psikolojik yönden dengesiz, ırkçı, sadist ve zorbaçapulcularla birlikte bu yıllarda ünlü Birahane Darbesi'ni denedi. Sokak gücü olarak kurulan SA'lar (*Sturm Abteilung-Yıldırım Kitaları*) siyasi muhalifleri (komünistler, liberaller, vs.) hedef almayabasladılar.

İste Nazi hareketinin doğduğu bu yıllarda, Nazi-Siyonist flörtü de başladı. Siyonistler, az öncedeğindigimiz gibi Naziler ve benzeri antisemitleresürekli kur yapıyorlardı. Hitler de karşı tarafaanlamli mesajlar gönderdi. Nazi önderi, Francis Nicosia'nın da dikkat çektiği gibi, 1920'lerin başındaYahudi Sorunu ile ilgili olarak yaptığı konuşmalarintümünde, çözümün yalnızca yahudilerin Almanya dışınatransfer edilmesi ile mümkün olabileceğinden söz etmişti. Hitler'in bu çizgisi, yahudilere sokaksaldırılması (pogromlar) düzenlemekten başka bir şeybilmeyen kaba ve cahil antisemitlerden oldukçafarklıydı. 6 Nisan 1920'de Münih'te yaptığı bir konuşmada, yahudi cemaatine karşı bir pogromkampanyası başlatmaktansa, Nasyonal Sosyalizm'in tümenerjisini yahudilerin Almanya'dan çıkarılması için kullanması gerektiğinden söz etmişti. Hatta bunun nasıl yapılabileceği konusunda da açık bir mesajveriyordu. "Gerekirse bunun için Seytan'la işbirliğiile yaparız" diyordu. Bununla, elbette ki Siyonistlerle ittifaki kastetmişti. 29 Nisan'dayaptığı bir konuşmada ise, aynen şöyle dedi: "Sonyahudi Almanya'dan çıkartılincaya kadar mücadelemizisürdüreceğiz. " 15 Nazi lideri, 16 Eylül 1919 tarihlibir mektubunda ise sunları yazıyordu:

"Duygusal dürtüler üzerine kurulu olan antisemitizm, kendisiniher zaman için pogromlar yoluyla ifade edecektir. Oysa, rasyonel bir antisemitizm, yahudilere verilensosyal hakların iptali ve yahudilerin ülkedençıkartılması için planlı ve sistemli bir programuygulamak zorundadır. " 16 Hitler'in sözünü ettiğiyahudilerin Almanya dışına çıkarılması işlemi, Naziler'in en önemli ideologu Alfred Rosenberg tarafından da hedef olarak belirlendi ve en önemlisi, Rosenberg bu iş için Siyonizm'le işbirliği yapılması fikrinin mimarı oldu. Nazi ideologu, *Die Spur*'da henüz 1920 yılında yayınlanan bir yazısında "Siyonizm, Almanya'daki yahudilerin ülke dışına çıkartılarak Filistin'e gönderilmesi için aktif şekilde desteklenmelidir" diye yazdı. 17 Amerikalı tarihçi Francis Nicosia, "Rosenberg'in, Almanya'daki yahudilerin toplumdan izole edilmesi ve ikinci aşamada Filistin'e yollanması için Siyonizm'le işbirliğiyapma görüşünün Naziler'in iktidara gelmesi ile birlikte gerçek bir ittifaka dönüştüğünü" söyler. 18 Gerçekten de öyle oldu. Koyu bir Alman ırkçılığı ve ona bağlı bir antisemitizmle yogrulmuş olan Nazi hareketi, bilindiği gibi 1929 ekonomik krizi, Weimar Cumhuriyeti'nin

zayıflığı ve Alman toplumunun sosyo-psikolojik durumu gibi faktörlerin birleşmesiyle önce siyasi gündemin merkezine sonra da 1933 yılında iktidara oturdu. Naziler'in bu zaferi, Siyonistler isanki kendileri iktidara gelmiş kadar sevindirmisti.

Naziler'in ilk yılları ve Siyonistler

Naziler'in iktidara geldiği sıralarda Alman yahudileri ülke nüfusunun % 0. 9'unu oluşturuyorlardı. Ancak ekonomik yönden çok daha önemliydiler. Çoğunun refah seviyesi yüksekti. % 60'i isadami ya da profesyoneldi. Diğerleri ise esnaf, din adamı, öğrenci ya da çok az sayıda işçilerden oluşuyordu. Sayıları az olmasınakarsın, yine de Almanya'nın en önemli irksal azınlığı durumundaydılar ve bu yahudilerden kurtularak Almanirkinini saf hale getirmek, Nazi politikasının öndegelen hedeflerinden biriydi. Irk saflığı Naziler için o kadar önemliydi ki, Hitler "ideal" vasıflardaki Alman genç kız ve erkeklerini "üreme çiftlikleri"ne doldurup yeni bir üstün Ari nesil yaratmaya bile çalışacaktı. Irkin saf tutulabilmesi için de yahudilerin Almanlardan tecrit edilmesi ve ikincisamada da ülkeden çıkarılması gerekiyordu. Dikkatedilirse, bu Siyonistlerin de istediği şeydi. Bununla Nazi hareketinin henüz iktidara yürüdüğü sıralarda iki taraf arasında ilginç ilişkiler kurulmaya başlandı. Bu ilişkilerin en çarpıcılarından biri, ZVfD yönetim kurulundan Kurt Tuchler ile üst düzey SS'lerden Baron Leopold Itz Edler von Mildenstein arasında kurulmuştu. Tuchler Mildenstein'a Siyonizm'in Nazi hareketine ne kadar paralel olduğukonusunda uzun bir brifing vermiş ve onu Siyonizm'i öven bir yazı dizisini Nazi yayın organlarında bastırması için ikna etmişti. SS subayı Mildenstein bununla kalmayıp Tuchler ile birlikte Filistin'e bir gezide bulunmayı da kabul etmişti. Hitler'in iktidara gelmesinden sonra Siyonist Tuchler ile SS Mildenstein'ın ilişkilerini de alarak altı ay süren bir Filistin gezisine çıktılar. Mildenstein gezi dönüşü yazdığı yazılarda Siyonizme övgüler düzmeye devam etti. 19 İyi niyet ziyaretleri de Nazi iktidarının ilk aylarında gerçekleşti. Mart 1933'te Hermann Goering Siyonist liderlerden oluşan bir yahudi heyeti ile görüştü. Siyonistlerin Naziler'e karşı geliştirdikleri bakış açısını en iyi gösteren eylem ise, 21 Haziran 1933 günü ZVfD tarafından Nazi yönetimine gönderilen memorandumdu. 1962 yılına gün isigina çıkmamış olan bu belgede, Siyonistler açık açık işbirliği teklif ediyorlardı Naziler'e. Uzun mektubun bazı ilginç satırları şöyleydi:

". . . Irk esası üzerine kurulan yeni Alman devleti içinde bizler de kendi cemaatimiz genel yapıya uydurmak ve bize ayrılacak olan sahada Babayurdu (Almanya) için faydalı olmak istiyoruz. Bizim yahudi milliyetçiliğine olan bağlılığımız, Alman ulusunun nasyonal ve irksal gerçekleri ile büyük bir ilişki ve uyum içindedir. Çünkü bizler de karışık evliliğe (Almanlar ve Yahudiler arasındaki evliliklere) karşıyız ve yahudi toplumunun kansaflığının korunmasını savunuyoruz. . . . Dolayısıyla bizim burada tarifini yaptığımız ve adına konuştüğümüz bilinçli yahudilik, yeni Alman devleti içinde uygun bir yer bulabilir. . . Bizler, cemaat bilincine sahip olan yahudilerle Alman devleti arasında dürüst ve samimi bir işbirliği kurulabileceğine inanıyoruz. Siyonizm, pratik amaçları için yahudilere düşman olan bir yönetimin dahi desteğini kazanma ümidindedir. " 20 Lenni Brenner bu memorandum hakkında şöyle diyor: "Alman yahudilerine karşı açık bir ihanet olan bu belgede, Alman Siyonistleri Naziler'e oldukça hesaplı bir ittifak önermektedirler. Bu işbirliğinin nihai amacı bir Yahudi Devleti kurmaktır. Naziler'e söylenensey ise basittir: Size karşı asla savaşmayacağız, yalnızca size karşı koyanlarla savaşacağız. " 21 Memorandumu kaleme alan Siyonist ekibe yer alan haham Joachim Prinz, sonraki yıllarda neden böyle bir seyyaptıklarını şöyle anlatmıştır: "Dünyada Yahudi Sorununun çözümü için Almanya kadar çaba gösteren bir başka ülke daha yoktu. Yahudi Sorununun çözümü? Bu bizim Siyonist rüyamızdı zaten! Biz hiçbir zaman Yahudi Sorununun varlığını reddetmedik ki! Disimilasyon. Bu bizim en büyük istediğimizdir zaten!. . . " 22 Prinz'in de belirttiği gibi, Naziler ve Siyonistleri yaklaştıran

faktörlerin basında "Yahudi Sorunu"nun varlığına olan inançları geliyordu. Her ikitaraf Avrupalı yahudilerin varlığını bir sorun olarak algılıyor, yahudilerin yahudi-olmayanlarla biraradayasamalarının mümkün olmadığını düşünüyordu. Bununla birlikte asimilasyonist yahudiler böyle bir sorunun varlığını bile kabul etmek istemiyorlardı.

Bu ise, Siyonistlerin gözünde açık bir ihanetti. Bu nedenle de Yahudi Sorunu'nun siddetle çözülmesi, bu sorunun varlığını bile kabul etmeyen kimliğini yitirmiş yahudilerin zorla yola getirilmesi gerektiğinden söz etmeye başladılar. ZVfD'nin haftalık yayın organı *Judische Rundschau*'da asimilasyonistleri yerden yere vuran yazılar çıkmaya başladı. Derginin editörü Robert Weltsch, bir keresinde şöyle yazdı: "Tarihin kriz dönemlerinde yahudi halkı hep kendi suçlarının cezasını çekmiştir. En önemli dualarımızdan birinde 'gün ahlamız yüzünden yurdumuzdan sürüldük' ifadesi kullanılır. . . Bugün de yahudiler Theodor Herzl'in (göç) çağrısını duymazlıktan gelmiş oldukları içinsuçludurlar. . . Yahudiliklerini onurla ifade etmedikleri, Yahudi Sorunu'nu hasıraltı etmeye çalıştıkları suçludurlar ve Yahudiliği getirmiş olanın cezasını çekmelidirler. " 23 Siyonistlerin mantığı açıktı: Asimilasyonist yahudiler Siyonizm'in çağrısını umursamamakla ve kendi ırksal kimliklerini reddetmekle büyük bir günah işlemişlerdi ve bunun cezasını da Siyonistlerin müttefiki olan Nazilerin baskısı ile ödeyeceklerdi. Nitekim *Judische Rundschau*'da asimilasyonistlere siddetle saldırı yazılar çıkarken, bir yandan da Nazizmin haklılığını anlatan yazılar çıkıyordu. ZVfD genel sekreteri Kurt Blumenfeld, Nisan 1933'teki bir yazısında şöyle diyordu: "Bu topraklarda yabancı bir ırk olarak yaşayan bizler, Alman ulusunun ırksal bilincine ve ırksal çıkarlarına büyük bir saygı göstermekle yükümlüüz. " 24 Siyonist haham Joachim Prinz ise Siyonistlerin ancak kendileri gibi birer ırkçı olan Naziler'le anlaşabileceğini şöyle anlatıyordu: "Ulusun ve ırkın saflığı prensipleri üzerine kurulmuş olan bir devlet, aynı prensiplere inanan yahudilere ancak saygı duyacaktır. " 25 Naziler iktidara gelmelerinden kısa süre sonra yahudilerin bazı toplumsal haklarını kısıtlayan yasalar çıkardılar. Ancak bu politika Siyonistleri hiç rahatsız etmedi. Zaten Naziler çıkardıkları bu anti-asimilasyonist yasalarla aslında yahudilere iyilik ettiklerini düşünüyorlardı.

Nazilerin basın sorumlusu A. I. Brandt, Siyonist yayın organı *Judische Rundschau*'ya verdiği bir demecinde şöyle diyordu: "Çıkarılan yeni (antisemit) kanunları yahudiler için de yararlı ve motive edicidir. Almanyaya yahudi azınlığa kendi öz yaşam tarzını yaşama fırsatı vermekle, Yahudiliğe ulusal karakterini güçlendirmesi için yardımcı olmakta ve iki halk arasındaki ilişkilerin doğru bir zemine oturtulmasına katkıda bulunmaktadır. " 26 İşte bu mantık üzerinde tarihin engarip ittifaklarından biri olan Nazi-Siyonist ittifakı şekillendi. Nazi iktidarının ilk aylarında iyi niyet gösterileri ile başlayan ilişkiler, kısa bir süre sonra son derece somut ve organize bir işbirliğine dönüşecekti. Bu satırları okuyanlar, belki, Siyonistlerin ileri görüşlülükten yoksun oldukları için böyle ittifaka girdiklerini ve Naziler'in nedenli fanatik birer yahudi aleyhtarı olduklarını anlayamadıklarını düşünebilir. Nitekim bu ittifakı ört-bas etmeye çalışanlar da konuyu bu argüman kullanarak geçistirmeyi denemekte idirler. Oysa gerçekler hiç de böyle değildir. Siyonistler Naziler'in tasdikleri yahudi antipatisinin çok iyifarkındaydılar ve bunun tehlike olduğunu düşünmek bir yana, bunun daha da artmasını istediler. Naziler'in Alman yahudileri aleyhine çıkardıkları her kanunları daha da fazla memnun etti. Brenner şöyle diyor: "Naziler yahudiler üzerindeki vidayı sıkıstırdıkça, Siyonistlerin Naziler'le ittifak yapma yönündeki inançları daha da sağlamlaştı. Onlara göre, Naziler yahudileri Alman toplumundan ne denli çok dışarlarsa, bu yahudilerden kurtulmak için Siyonizm'e de o kadar çok ihtiyaç duyacaklardı. " 27

Alman yahudilerine Hitler'e oy verme çağrısı!

Simdiye dek sik sik Naziler konusunda asimilasyonistlerle Siyonistler arasında çok açık birayırım oldugunu, Siyonistler'in Naziler'i birer müttefik olarak görürken asimilasyonist yahudilerin Nasyonal Sosyalizm'e karsi nefret beslediklerini vurguladik. Bu iki taraf arasındaki fark, Almanya Siyonist Federasyonu (ZVfD) ile asimilasyonist Almanyahudilerinin kurduğu Yahudi Inanisina Bagli Alman Yurttaşları Merkez Birliği (CV) örgütlerinin Naziler'e yönelik düşünce ve uygulamalarından açıkça görülmektedir. Siyonistler ile asimilasyonistler arasındaki bu büyük fark, Nazi Almanyası'ndan baskı ülkelerdeki asiri sagci rejimlere karsi dabelirmistir. İlerleyen sayfalarda bunlara degineceğiz. Genel bir kural olarak, Siyonistlerin asiri sagci, fasist elementlerle çok iyi anlastigini, asimilasyonistlerin ise bu gruplara tepki duydugunu söyleyebiliriz. Ancak bu kuralın da istisnaları vardır; asimilasyonist yahudiler içinde de, özelliklesol tehlikeden rahatsız olan burjuvazi arasında, asirisagcılarla ittifak kuran ya da en azından ittifakarayısına girenler olmuştur. Almanya'da asimilasyonist yahudilerin kurduğu CV'den sonra ikinci önemli örgüt olan Ulusal Alman Yahudileri Birliği (*Verband national deutscher Juden-VnJ*) bunun en belirgin örneğidir. 1934 yılında, VnJ yönetimi Hitler'in iktidarını sağlamlaştırmak için etkili bir kampanya başlattı. *New York Times*, 18 Ağustos 1934 tarihli sayısının 2. sayfasında yaptığı haberde bu kampanyayı haber veriyor ve VnJ'nin "tüm Alman Yahudilerini Hitler'in Başbakanlığı için oy vermeye davet eden" tebliğini aynen yayınlıyordu: "Biz 1921 yılındaki kurulmuş Ulusal Alman Yahudileri Derneği olarak, savasta olsun, barista olsun kendi çıkarlarımızı Alman halkının ve Alman vatanının çıkarları üstünde tutmaktayız. Bu nedenle bize sıkıntı getirirse de-1933 Ocak'ında Hitler'i iktidara getiren ayaklanmayı selamlıyoruz. . .

Hitler'in Başbakanlığı'ni vehareketinin özündeki tarihsel önemindeki büyüklüğü tamamen onaylıyoruz. Alman Ulusuna manen ve maddeden bağlı olan yahudiler olarak bizler, Almanya'dan baskı bir ulus tanımayız. Hitler'in Başbakanlığını ve Başbakanlık kurumlarının birlikteligini destekliyoruz ve kendini Alman hisseden tüm yahudilerin 19 Ağustos'da Hitler'e evet oyu vermelerini ısrarla tavsiye ederiz. " Anti-Nazi boykotun Siyonist desteğiyle asılması VnJ bir istisnaydı kuskusuz. Onun tasıdığı Nazi sempatisinin asimilasyonist yahudilerin çoğunluğu için de geçerli oldugunu söylemek kuskusuz mümkün değildi. Almanya'dakilerin yanında diğer Batılı ülkelerdeki asimilasyonistler de Hitler'in Almanlıları olusunu büyük bir tedirginlikle izlediler. Ve Siyonist soydaşlarının isbirliği girişimlerinin aksine, Naziler'e karsi koyabilmek için yollar aramaya başladılar. Fasizme karsi çıkan diğer gruplarla (sosyal demokratlar, komünistler, liberaller gibi) birliktede Naziler'e karsi etkili bir eylem yapmaya arayışına girdiler. Nazi aleyhtarı boykot bu şekilde doğdu. İlk kez *Jewish War Veterans (JWV)* adlı New York'lu asimilasyonist bir yahudi örgütü 19 Mart 1933 günü Alman mallarına boykot uygulanması çağrısında bulundu ve dört gün sonra da Nazi aleyhtarı büyük bir protesto mitingi düzenledi. Bu kivilcim gittikçe büyüdü ve solcuların da desteğini alan asimilasyonistler *Non-Sectarian Anti-Nazi League* adlı Anti-Nazi Birliği'ni kurdular ve tüm Amerikalıları Nazi mallarını boykot etmeye çağırdılar. Boykot bir süre sonra Avrupa'ya sıçradı ve oldukça da etkili oldu. Bu, atılım yapmaya çalışan Alman endüstrisi için hiç de olumlu bir gelişme değildi. Naziler'in en büyük kiki pazarı Amerika ve Avrupa'ydı ve bu iki pazarda da asimilasyonistlerin basını çektiği boykot, Alman mallarının satışını ciddi biçimde düşürüyordu. İste bu noktada birileri Naziler'in yardımına kostu ve Nazi ekonomisinin içine girdiği darbogazi büyük ölçüde genişletti. Kimlerdi bunlar dersiniz? . . .

Siyonistler elbette. Evet, asimilasyonist yahudiler Nazi ekonomisini çökertmek için boykot kampanyaları düzenlerken, Siyonistler bu ilginç müttefiklerine yardım eli uzatmışlardı. Aslında Siyonistler Naziyanlıları çabalarını henüz boykot başlamadan önce başlatmışlardı. Yahudi örgütleri tarafından boykotlanı ile ilgili yapılan tüm öneriler Siyonistler tarafından ısrarla reddedilmisti. Amerika'da doğan boykotu engellemek için en çok uğrasmış olan kişi, Siyonist hareketin Amerika'daki en büyük lideri ve Başkan Franklin D. Roosevelt'in de yakın dostu olan Stephen Wise'di. WZO'nun Amerika kolu sayılan *American Jewish Congress*'in

(AJC) baskani olan Wise, Naziler'den nefret eden asimilasyonist soydaslarininboykot ilan etme çabalarini suya düsürmek içinugrasmisti. Bir keresinde Siyonist bir dostunayazarken "burada kitlelere karsi koymak için neleryapiyorum bilemezsin", diye yazmisti, "(Nazialehtari) büyük sokak gösterileri yapmak istiyorlar. "28

Wise'in bagli oldugu Dünya Siyonist Örgütü (WZO) de, önce boykotun ilanini engellemeye çalisti. Bunubasaramayınca da Nazi dostlarinin ekonomik sikintisiniçözebilmek için ugrasti. Brenner söyle diyor: "WZO, yalnızca Alman mallarini satin almakla kalmadi, onların satisina aracilik etti ve hatta Hitler ve onudestekleyen sanayiciler için yeni müsteriler buldu. "29 WZO yönetimin böyle davranmasinin nedeni, Hitler'ikendileri için Allah'in bir lütfu olarakalgilamalariydi. Siyonizmin Hitler sayesinde büyük birdestek elde ettigini, onun sayesinde bilinçleriniyitirmis yahudilerin akillanip Filistin'e göçedeceklerini düşünüyordardi. Dönemin etkin Siyonistlerinden dünyaca ünlü yazar Emil Ludwig, WZO'nun bakis açisini söyle ifade ediyordu: "Hitleradi belki bir kaç yıl sonra unutulacak olabilir. AmaFilistin'de muhtesem bir Hitler aniti dikilecegineeminim. . . Yahudiliklerini yitirmis olan binlerceyahudi onun sayesinde kimliklerine geridöndürülebilmiştir. Bu yüzden ben sahsen ona karsibüyük minnettarlik besliyorum. " 30

Yine ünlü Siyonistlerden biri olan Chaim NachmanBialik ise "Hitlerizm, asimilasyonun pençesindeki Alman yahudiligini yokolmaktan kurtarmistir" diyor, Hitler'le olan ideolojik akrabaligini da vurgulayarak"ayni Hitler gibi ben de kan düşüncesinin gücüneinaniyorum" diye ekliyordu. 31 WZO saflarında mücadeleeden İtalyan yahudisi Enzo Sereni de benzer ifadelerdebulunmustu. "Hitler'in antisemitizmi yahudilerinkurtulusuna yarayacak" diyordu. Bir keresinde ise susözleri söylemisti: "Filistin'i inşaat etmek için Almanya'daki yahudilerin karsilastigi sikintilari kullanmamiz hiç te utanilacak bir sey degildir. Eskiliderlerimiz ve öncülerimizin bize öğrettigi birseydir bu: Diasporadaki yahudilerin basina gelenfelaketleri yeniden inşaat için kullanmak. " 32

Siyonistler Alman yahudilerinin karsi karsiya kaldigi "Nazi çözümü"nden o denli memnundular ki, bunu baskaulkelerdeki asimilasyonist yahudileri yola getirilmesi için de kullanmayi düşünüyordardi. Amerikalı haham Abraham Jacobson, 1936 yilindaki bir konuşmasındaSiyonistlerin sözkonusu mantigina tepki göstererek söyle diyordu: "Kimbilir kaç kere, Siyonizm'e tepkisizkalan Amerikalı yahudilerin de yola gelmek için birHitler'e ihtiyaci olduğu seklindeki pervasız laflariduyduk. Söylediklerine göre ancak o zaman yahudiler Filistin'e gitmeye ikna olurmus. . . " 33

Naziler'e bu denli sıcak bakan Siyonistlerin onlarlaekonomik isbirligine de girmesi kadar dogal bir seyolamazdi. Öyle de oldu. İki taraf arasındaki en büyükekonomik isbirligi, Alman yahudilerinin mal varliklariile birlikte Filistin'e transferini öngören Ha'avaraadlı göç anlasmasıydı (birazdan buna daha ayrıntilolarak deginecegiz). Bu anlasmaya paralel olarak Siyonistler Alman mallarinin Filistin'de satilmasinisagladilar. Bir süre sonra işler daha da büyüdü. WZO, Nazi gemilerini kullanarak Belçika ve Hollanda'yaportakal ihraç etmeye basladı. 1936 yilinda ise, WZO yetkilileri Alman mallarini İngiltere'de satmayabasladilar. Siyonist-Nazi isbirligi bu kadarla dakalmamisti. Siyonistler, Alman silah yapimcilarinadöviz kaynagi da saglamislardi. Albert Norden, *So Werden Kriege Gemacht?* isimli kitabında ayrı bir Nazi-Siyonist ticari baglantisini ortaya koyuyordu. Norden, Almanya için stratejik önemi olanhammaddelerin, Siyonist International Nickel Trustadlı sirket vasitasiyla saglandigina dikkat çekiyordu. Siyonist sermayedarların denetiminde olan bu sirket, kapitalist ülkelerdeki nikel üretiminin %85'ine sahipdurumdaydi. Hitler'in iktidara gelmesinden bir yılsonra, IG Farben Industrie adlı Alman sirketi ile sözkonusu Siyonist sirket arasında bir anlaşma

imzalandi. Anlasma gereginde, Almanya'nin nikel üretiminiyaridan fazlasinin, Siyonist International NickelTrust tarafından karsilanmasi öngörülüyordu. Almanya böylece %50 oranında döviz tasarruf etmis oldu.

Hitler'in Siyonist finansörleri

Batili ülkelerdeki büyük Siyonist sermayedarlar daHitler'e önemli finansal destekler verdiler. WZO'nun aracılığıyla gerçekleşen bu finansal destekler, Nazi Almanyası'nın güçlenmesinde çok büyük pay sahibiydi. Amerikalı araştırmacı Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers* adlı kitabında Hitler'inyahudi finansörlerle savaş öncesinde ve savassirasında kurduğu bağlantılarla ilgili son dereceönemli bilgiler veriyor. "Hitler'i savaşa sokmak içinona top gülleri ve petrol konularında garanti vermekgerekiyordu. İsveç Enskilda Bankası'ndan yahudi Jacob Wallenberg, 'SKF' top gülleri üretim fabrikasini kontrol ediyordu ve Nazilere savaş boyunca güller toplarmısı sağladı" diyen Mullins ayrıca Amerikalı yahudifinans hanedanı Rockefeller'in sahibi olduğu Standard Oil petrol şirketinin, Nazi gemilerine venedizaltılarında İspanya ve Latin Amerika'da kiistasyonlarıyla petrol sağladığını bildiriyor. Ayrıca, II. Dünya Savaşı başlamadan önce, Ethyl-Standard şirketi, 500 tonluk etil kursununu yahudi Warburg hanedanının perde arkasında sahip olduğu I. G. Farben aracılığıyla Reich Hava Kuvvetleri Bakanlığı'na gönderiyor. Ödeme 21 Eylül 1938 tarihli bir teminatla Brown Bros Harriman tarafından gerçekleşiyor. 34 Mullins, kitabında Hitler'in bilinmeyen bağlantılarından söz etmeye devam ediyor. Hitler'in finansmanında önemli bir rol oynayan isimlerden birisi; Amerika'nın önde gelen zenginlerinden Clarence Dillon (1882-1979). Samuel ve Bertha Lapowski (ya da Lapowitz) adlı iki Amerikalı yahudinin çocuğu olarak dünyaya gelen Dillon, I. Dünya Savaşı sırasında ünlü yahudi finansör Bernard Baruch'un "sağ kolu" olarak çalışıyor. Hitler'le ilişkiler ise II. Dünya Savaşı öncesi yıllarda kuruluyor. Dillon, Reich'in savaş hazırlanmasına büyük katkılarda bulunuyor. 35 Mullins'in kitabında verilen en ilginç bilgilerden biri de Führer ile Dulles kardeşler arasında yapılan gizli toplantı. Buna göre, 4 Ocak 1933 günü Allen Dulles (mason, CFR üyesi, sonradan CIA sefi oldu) ve John Foster Dulles (CFR üyesi, sonradan Disisleri Bakanı oldu) Baron Kurt von Schroder'in Cologne'deki evinde Hitler'le gizli bir görüşme yapıyorlar. Dulles kardeşler, toplantıda Amerika'nın dev yahudi şirketlerinden Kuhn, Loeb Co. 'nin temsilcisi sıfatını taşıyorlar ve Hitler'le Almanya'ya verilen kısa vadeli kredilerin vadesinin uzatılması konusunu görüşüyorlar. Toplantı, olumlu sonuçlanıyor. 36 Mullins Hitler'inde destekçileri arasında yahudi Samuel hanedanı tarafından kurulan ünlü petrol şirketi Royal Dutch Shell'i de sayıyor.

Şirketin yöneticisi Sir Henry Deterding ile Nazilerin ünlü isimlerinden Alfred Rosenberg arasında Mayıs 1933'te Deterding'in İngiltere'deki Windsor Kalesi'nin 1 mil yakınındaki büyük evinde gizli bir görüşme gerçekleşiyor. Daha sonra da süren ilişkiler sonucunda yahudi Samuel ailesi, Deterding aracılığıyla Hitler'e toplam 30 milyon pound aktarıyor. 37

Tüm bu bilgiler, bizlere Nazi hareketi ile yahudiler, daha doğrusu Siyonizmi benimsemiş yahudi sermayedarlar arasında çok yakın bir ilişki olduğunu, Alman "Führer"inin bu sermayedarlar tarafından finanse edildiğini göstermektedir. İlginçtir, Hitler de bu gerçeği kabul etmiş ve yahudiler tarafından finanse edildiğini itiraf etmiştir. II. Dünya Savaşı öncesi dönemde Hitler'in yakın dostları arasında yer alan Herman Rauschning, *Hitler m'a dit* (Hitler Bana Dediki) adlı kitabında Nazi liderinden şu cümleyi aktarır: "Yahudiler bana mücadelede önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda Yahudi beni mali olarak destekledi. " 38

Hitler m'a dit 1939 yılında savaşın patlak vermesinden kısa bir süre önce basılmıştır. Herhangi bir maksatla veya siyasi-ideolojik bir endişeyle kaleme alınmayacak kadar erken bir zaman olan bu baskı tarihi, eserin önyargısız ve sağlıklı bir kaynak olduğunu ortaya koymakta. Nitekim, *Ultra* isimli dergide, Subat 1992 tarihli sayısında, *Hitler m'a dit* kitabından "son derece güvenilir bir kaynak" olarak bahsetmişti. *Hitler m'a dit* kitabını, belge kilan ayırıcı bir nokta da yazarının, Hitler'e en yakın, sayılı dava arkadaşlarından birisi olmasıdır. Kitabın yazarı Herman Rauschning, Nazi Almanyası'nın çekirdek-kadromu mensuplarından ve Danzig Hükümeti'nin eski Nasyonal Sosyalist lideridir. Kısacası Hitler, Siyonist sermayedarlardan önemli finansal destekler almıştır ve bu da WZO ve onun Almanya kolu olan ZVfD ile kurduğu birliğinin bir hediyesidir. En büyük Yahudi düşmanı olarak tanıdığımız Hitler ile Yahudiler arasındaki kurulmuş olan bu ilişkiler, anti-Nazi boykotun başarılmasında ve Nazi Almanyası'nın bir endüstri devi olarak savaşa girmesinde önemli rol sahibidir. İngiliz hükümeti asimilasyonist Yahudilerin tesvikiyle anti-Nazi boykotu destekleme kararı aldığı anda, ülkedeki en büyük Hitler sempatisi olan İngiliz Fasistler Birliği (British Union of Fascist-BUF) lideri Sir Oswald Mosley, yayın organı *Blackshirt*'te şöyle yazdı: "Şimdi bir zavallı Yahudileri korumak için Almanya ile olan ticaretimizi kesiyoruz öyle mi? . . . Ama Yahudiler kendileri Almanlar'la birlikte çok karlı işler yapıyorlar. Almanya ile olan dostluklarımızı kesmek isteyenler için bundan iyi bir cevap olamaz herhalde. " 39 Siyonistlerin Nazi Almanyası ile birlikte yaptıkları "karlı iş"lerin en önemlisi ise, az önce de belirttiğimiz gibi, Alman Yahudilerini Filistin'e transfer etmek için imzalanmış anlaşmasıdır. Bu anlaşma, Naziler ile Siyonistler arasındaki ittifakın en önemli sonuçlarından birisidir.

Alman Yahudilerini göç ettirmek için yapılan Siyonist-Nazi anlaşması

Basta da belirttiğimiz gibi, Siyonistlerin Naziler'den bekledikleri en büyük eylem, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçünün sağlanmasıydı. Naziler de ülkelerindeki Yahudi azınlıktan bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Bu amaçla Naziler'in iktidara gelmesinden çok kısa bir süre sonra, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçünü mümkün kılacak ilginç bir göç anlaşması imzalandı. WZO'ya bağlı Anglo-Filistin Bankası ile Reich maliye bakanlığı arasındaki anlaşma, hem Yahudilerin mal varlıklarıyla birlikte Filistin'e transfer edilmesine imkan veriyor hem de Alman sanayi mallarının satışı için pazaryaratmış oluyordu. Alman araştırmacı Conor Cruise O'Brien, anlaşmanın detaylarını şöyle anlatıyor: "Anglo-Filistin Bankası ile Alman İktisat Bakanlığının 25 Ağustos 1933'te imzalanan anlaşmasıyla Yahudi mal varlığı, Filistin'de gereklilerin satın alınması amacıyla kullanılacaktı. Bu anlaşma Yahudilerin resmi yoldan göçünün ana dayanağı oldu. Naziler ve Siyonistler, Yahudilerin Almanya'dan Filistin'e mallarının bir bölümüyle göç etmelerini sağlamak için beraber çalıştılar. 1933 yılında, Anglo-Filistin Bankası, Tel-Aviv'de Trust and Transfer Office Ha'ava Ltd. adlı bir şirket kurdu. Dört Yahudi bankerin önderliğinde-Hamburg'dan Max Warburg ile M. M. Warburg, Berlin'den Siegmund Wassermann ile A. E. Wassermann-Berlin'de bu şirketin bir uzantısı kuruldu. Berlin'deki söz konusu Yahudilere ait olan Palastina *Treuhandstelle zur Beratung Deutscher Juden* isimli bu şirkete verilen görev ise Filistin'e göç ettirmek isteyen Alman Yahudileri'nin Alman makamlarındaki sorunlarını halletmekti. 1933-1939 arasında 50.000 Yahudi Ha'ava vasıtasıyla Almanya'yı terk ederek Filistin'e göç etti.

Yine, 1933-1939 arasında 63 milyon sterline yakın bir sermaye Filistin'e transfer edildi. . . . 1933-1939 arasında yürürlükte olan gerçek Alman politikası da, Filistin'deki Yahudileri Araplara karşı desteklemektir. " 40 Ha'ava adlı göç anlaşması ile hem Siyonistlerin en büyük hedefi olan Filistin'e Yahudi göçü gerçekleştirilmiş, hem de boykot nedeniyle sıkıntıda olan Nazi ekonomisi rahatlatılmış oluyordu. Göç eden Yahudilerin mal varlığı ile Alman

sanayi ürünleri satın alınıyor, bunlar Filistin'de satılıyor ve elde edilen karla da göç eden yahudinin Almanya'da biraktığı para karşılıyor. Dünya Siyonist Örgütü, Yahudi boykotunu kırmakla kalmadı, aynı zamanda Nazimallarının Ortadoğu ve Kuzey Avrupa'daki en büyük dağıtıcısı oldu. WZO, Tel-Aviv'de, kurduğu Trust and Transfer Office Ha'ava adlı şirketle, Filistin'e getirilen, Alman mallarının temel satış hakkını aldı. Alman-Yahudi zenginlerinden temin edilecek parayla, büyük miktarlarda Nazi mali satış alınacaktı. Böylece WZO, Ortadoğu bölgesinde, Nazilerin geniş pazar alanlarına kavuşmasını sağlamış oldu. Döviz işlemleriyle ilgilenen Alman Bürosu, 7 Aralık 1937'de, bunu açıklıyordu: "Dis satıma dayalı transfer işlemleri, Filistin'e 1933'ten beri 70 milyon altın mark kar getirmiştir. " Siyonist liderler ile Nazilerin arasında var olan bu ilişkiler, özellikle de Ha'ava göç anlaşması, başka birçok kitapta da uzun uzadıya incelenmiştir: Lenni Brenner da *Zionism in the Age of Dictators*'da Ha'ava göç anlaşmasını anlatır.

İsrail'de Moshe Shonfield tarafından yayınlanan *The Holocaust Victims Accuse, Documents and Testimony on Jewish Criminals*, ya da Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia tarafından kaleme alınan *The Third Reich and the Palestine Question* başlıklı kitaplarda da Naziler ve Siyonistler arasındaki göç anlaşmasını konu edilmektedir. Wilhelmstrasse'nin gizli arşivleri de, Hitler İmparatorluğu ile Yahudi Ajansı arasında, Alman Yahudileri'nin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir antlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır. Alman Disisleri Bakanlığı'na ait 22 Haziran 1937 tarihli bu belge, Nazilerin önayak olmasıyla bir Yahudi Devletinin kurulabileceğini söylenot eder: "İç politika koşullarının dikte ettirdiği gibi Alman tedbiri, hiç kuskusuz Yahudilerin Filistin'de kuvvetlenmesine yardım edecek ve bu ülkede bir Yahudi devletinin kuruluşuna yardımcı olacaktır. " 41 Ayni belgede yahudi göçünün Hitler tarafından koordine edildiği, Alman diktatörünün konu ile özel olarak ilgilendiği de vurgulanmaktadır. Bugün bunlar bugün pek çok kişiye sasirtici gelen bilgilerdir. Bunun nedeni, tarihin bu ilginç ittifakinin resmi tarih tarafından özenle gizlenmiş olmasıdır. İşbirliğinin en hızlı biçimde yürütüldüğü yıllarda bile Siyonistler ve Naziler bu ittifaki gizli tutmak için çalışmışlar ve iki taraf arasındaki ilişkiler dünya kamuoyunun gözlerinden gizli tutulabilmiştir. Yalnızca bazı söylentilerin dolması engellenememiştir. Amerikalı yazar Edward Tivnan, ülkesindeki yahudi lobisinin politik gücünü incelediği *The Lobby: Jewish Political Power in US Foreign Policy* adlı kitabında, Siyonistlerle Naziler'in yaptığı ittifak ile ilgili olarak 1930'ların sonunda Amerikalı yahudiler arasında söylentiler dolmasını ve bunun büyük bir husursuzluk doğurduğunu not ediyor. 42 Göç anlaşması 1933'ten savasın patlak verdiği 1939 yılına dek kesintisiz uygulamada kalmıştır. Göç işleminin 1939'da durması nedeniyle, iki taraf arasındaki herhangi bir anlaşmazlık değil, savas şartlarının Alman gemilerinin İngiliz mandası olan Filistin'e gidişini mümkün kilmeyisidir. Bu dönem boyunca da 60 bine yakın Almanyahudisi Filistin'e transfer edilmiştir.

Hem de oldukça hoş şartlar altında. 1933 Ekiminde Hamburg-Güney Amerika Denizcilik Şirketi, Hayfa'yadirek seferler düzenlemiş ve yolda da yolculara Hamburg hahambasilığının denetimi altında hazırlanmış Koser (yahudilerce helal) yemek servisi sunmuştur. 43 Bölümün ilk başında sözünü ettiğimiz Tel-Aviv gemisinin yolculuğu, iste bu "Koser yemekli" seferlerden biridir. Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber de *The Journal of Historical Review* dergisinin Temmuz/Agustos 1993 tarihli sayısında yayınlanan *Zionism and the Third Reich* (Siyonizm ve III. Reich) başlıklı makalesinde Ha'ava'dan söz eder. Buna göre, Aralık 1937'de Alman İçişleri Bakanlığı tarafından yayınlanan bir rapor, Ha'ava'nın sonuçlarını şöyle anlatmaktadır: "Ha'ava anlaşmasının Filistin'in 1933 yılından buyana yaşadığı hızlı gelişimde çok büyük payı olduğuna şüphe yoktur. Anlaşma sayesinde Filistin'e hem en büyük para kaynağı, hem de en zeki ve entellektüel göçmenler yöneltilmiştir. Ülkenin gelişimi için gerekli olan makinelerin ve endüstri ürünlerinin büyük kısmı da yine Ha'ava ile ulaştırılmıştır. " Weber'inde vurguladığı gibi, anlaşmayı sekteye ugratan tek şey, II. Dünya Savası'nın patlak vermesidir. Aksi halde Nazi-Siyonist işbirliğiyle yürütülen yahudi göçünün

artarak devam edeceğine kusu yoktur. Nitekim 1938 ve 39 yıllarında göç eden yahudi sayisi eskiyeoranla daha da artmıştır. 10 bin Alman yahudisinin ise Ekim 1939'da Filistin'e transfer edilmesine karar verilmiş, ancak Eylül ayında savaşın başlamasıyla bu "rezervasyon" iptal edilmiştir. Ha'avaara uygulaması 1941'e kadar kesintili olarak sürmüştür. Sonuçta 1933-41 yılları arasında 60 bin Alman yahudisi Nazi-Siyonist işbirliği ile Filistin'e transfer edilmiştir ki, bu da o dönem Filistin'deki yahudinüfusunun % 15'ini oluşturmaktadır. Ha'avaara'nın ekonomik sonuçları da az önce vurguladığımız gibiodukça önemlidir. Tarihçi Edwin Black, Ha'avaara'yikonu edinen *The Transfer Agreement* adlı kitabındaHa'avaara'nın Filistin'de "ekonomik bir patlamayaratarak, İsrail Devleti'nin kuruluşuna büyük bir katkıda bulunduğunu" yazmaktadır. 44

Nuremberg kanunları ve 'Juden Raus! Auf nach Palästina! '

Naziler Alman yahudilerini göç ettirmek için Siyonistlerle ortak programlar düzenlerken, bir yandanda yine Siyonistlerin tasdiki ile Alman yahudilerininirk bilincini artıracak politikalar uyguladılar. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*'da Naziler'inirkçi politikalarının Siyonistleri ne denlisevindirdiğini sık sık vurgular. Örneğin Naziler'in 1935'te yayınladığı Almanlar ve Yahudiler arasındakiievlilikleri yasaklayan Nuremberg kanunları bunlarınbasında gelmektedir. 1935 Eylülünde açıklanan Nuremberg kanunları, yahudilerin Alman toplumundan çokkeskin bir biçimde izole edilmesine yöneliktir. "AlmanKanı ve Onurunun Korunması Yasası" başlıklı düzenlemeile, yahudiler Alman yurttaşlığından çıkarılmış vesosyal haklardan mahkum paryalar haline getirilmiştirlerdir. Yahudilerin resmi dairelerde çalışmaları, öğretmenlik, gazetecilik, çiftçilikyapmaları, radyo, tiyatro ve filmlerde yer almalarıyasaklanmıştır. Yahudiler ile Almanlar arasındakiievlilik ve hatta cinsel ilişki de yasaklararasındadır. Yasaklar arasında, bir yahudinin Almanbayrağı dalgalandırması da vardır. Tüm bunlar, yahudilerin kesinlikle Alman olmadıklarını düşünen birzihniyetin ürünüdür. Bu zihniyet, en az Naziler kadar Siyonistler tarafından da paylaşılmaktadır. Brenner, Nuremberg kanunları ile ilgili olarak o dönemin Alman gazetecilerinden Alfred Berndt'in ilginç bir yorumunuaktarır. Berndt, bu kanunların yayınlamasındanyalnızca iki hafta önce Dünya Siyonist Örgütü'nün (WZO) tüm dünya yahudilerine yönelik bir deklarasyonyayınladığını ve onları nerede yasarlarsa yasaınlar, ayrı bir millet, farklı bir halk olduklarınıunutmamaya çağırdığını hatırlatmış ve şöyle demistir: "Hitler'in yaptığı şey, yahudilere irksal bir azınlıkstatüsü vererek WZO'nun istegine yerine getirmekolmustur. "

Lenni Brenner, bu nedenle Nazi Almanyası'nda yalnızca "iki bayrağın dalgalanmasınaizin verildiğini" söyler: Gamalı haçla süslü Nazibayrağı ve ortasında Siyon yıldızı bulunan mavi-beyaz Siyonist bayrağı! 45. O sıralar Amerikalı Siyonistlider Haham Stephen Wise, kendi yayın organı *Congress Bulletin*'de konu hakkında su yorumu yapmıştır: "Hitlerizm, en büyük hedefi olan Alman ulusunuıçindeki yahudi elementten kurtarma istegi sayesinde Siyonizmle olan 'akrabalığını' keşfetti. Bu nedenle Siyonizm, Nazi partisi dışında, Reich sınırlarııçindeki tek legal parti haline geldi. Siyonist bayrakda, Nazi bayrağı dışında, Reich sınırları içinde legalolarak dalgalanabilen tek bayrak oldu. " 46 Lenni Brenner, Naziler'in konu hakkındaki politikalarını "philo-Zionism" (Siyonizm sevgisi, Siyonizmtaraftarlığı) olarak adlandırarak hemen her konuda Siyonistlere destek olduklarını yazar. Örneğin Naziler, yahudilerin asimilasyondan kurtulmaları vekendi irksal kimliklerinin bilincinde olmaları içinçesitli kanunlar çıkarmıştır. 6 Aralık 1936 tarihindeyayınlanan bir kanun, hahamların sinagoglardakiayınlerde Almanca kullanmaları yasaklamış ve daha daönemlisi, İbranice kullanılması zorunluluğunugetirmiştir. Bu, tüm dünya yahudilerini Filistin'etoplayarak hepsini artık ölmeye başlayan bir dil olan İbranice'yi konuşmaya zorlayan Siyonistler için büyükbir destektir elbette. 47 Naziler'in Alman yahudilerine irk bilinci

kazandırmak için yaptıkları çalismalar bununla sınırlı degildir. Brenner'inyazdigina göre, 1934 Bahari'nda Nazi Almanyasi'nin Hitler'den sonraki en güçlü adamı olan SS Sefi Heinrich Himmler'e yakın kurmaylari tarafından bir rapor sunulur. Durum Raporu-Yahudi Sorunu baslikli raporda, Alman yahudilerinin önemli bir kısmının halakendilerine "Alman" olarak hissettikleri bildirilmekte ve bu sorunun çözümü için de bazı yöntemler önerilmektedir. Bu yöntemler nedir dersiniz? Brennersöyle yazıyor:

"Raporda yahudilerin 'Alman' kalmakta gösterdikleri direncin kırılması için, onların kültürel kimliklerinin vurgulanması gerektiği yazılıydı. Bunun için de sistemli bir biçimde özel 'yahudi okulları' açılması, İbrani sanat ve müzik faaliyetlerinin teşvik edilmesi, sportif faaliyetler düzenlenmesi öneriliyordu. " 48 Tüm bunlar, Naziler'in Siyonistler'in güttüğü "ulus yaratma" hedefine nedenli büyük bir sempati duyduklarını göstermektedir. (Ulus bilincinin zihinlerde oluşturulmasında, kültürel telkinlerin, eğitim, sanat, müzik, spor gibi aktivitelerin önemli rol oynadığı bilinir.) Kendilerini ırk yönünden "saf" bir ulus yaratmaya adanmış Naziler, yahudi fikirdaşları olarak Siyonistlerle oldukça iyi anlaşmışlardır. Brenner'inyazdigina göre, 27 Ekim 1938 gecesi Hanover kentinde yahudilere karşı yapılan gösteri sırasında Hitler'in SA'lari tarafından "*Juden Raus! Auf nach Palästina!*" yani "Yahudiler defolun! Doğruca Filistin'e!" sloganı sarsarla kullanılmış ve daha sonra da bu slogan tümülkeye yayılmıştı. Bu slogan, tüm yahudileri Almanya'dan çıkarıp Filistin'e yollamak isteyen Siyonistlerle Naziler'in ne denli iyi anlaşmış olduklarının çok öznlü bir ifadesidir. . .

SS-Siyonist flörtü

Nazi parti ve devlet aygıtı içinde en radikal, enfanatik ve en acımasız kadronun Hitler'e bağlı devlet-üstü bir örgütlenme olan SS'ler olduğu sık sık söylenir. *Schutzstaffel* (Koruma Birlikleri) isminin baş harfleriyle anılan SS'ler, Hitler'in emri ile Heinrich Himmler tarafından örgütlenmiş ve Nazi sisteminin beyin kadrosu olarak işlev görmüştür. Konuyla ilgili olarak yazılan kitaplarda ya da çevrilen filmlerde de hep SS'lerin yahudilere karşı çok acımasız davranışları, "yahudi soykırımı"nın başta gelen sorumluları oldukları teması işlenir. Oysa gerçekler daha farklıdır. Lenni Brenner SS'lerin Siyonistlerle olan ilişkilerini şöyle anlatıyor: "1934 yılında SS örgütü Nazi partisi içindeki en Siyonist-yanlısı kanat haline geldi. Öteki Nazileronların yahudilere karşı fazla 'yumsuz' olduklarını söylüyorlardı. SS subayı Baron von Mildenstein 6 aylık Filistin gezisinden ateşli bir Siyonist sempati zani olarak dönmüştü. Kısa süre sonra SS'lerin Güvenlik Servisi'ndeki yahudi departmanının başına getirildi. İbranice öğrenmeye ve İbranice plaklar dinlemeye başladı; Siyonist dostu Kurt Tuchler ile Filistin'e yaptığı gezi sırasında dinlediği yahudi müziklerini çok sevmişti. SS karargahında Siyonizm'in Almanya'daki hizli ve sevindirici gelişimini gösteren haritalar sılıydı. " 49 Mildenstein Siyonizm'i öven yazı yazmakla kalmadı, Goebbels'i ikna etti ve *Der Angriff* te (Hücum) adlı önde gelen Nazi yayın organında Siyonizmi öven 12 bölümlük bir yazı dizisi yayınlanmasını sağladı. Bu dizi *Der Angriff*'in 26 Eylül-9 Ekim sayılarından yayınlandı. Yazı dizisinde Siyonizm'in Filistin'deki çabalarına uzun övgüler düzlüyordu. Yazılanlara göre Siyonizm SS'lere yahudi sorununun nasıl çözüleceğini göstermişti. "Toprak kendisini reforme etmiş, bu yeni yahudi bambaska bir yahudi olacak" diyordu Mildenstein. Baron'un bu kesfini kutlamak üzere Goebbels, bir yüzünde gamalihaç, öteki yüzünde de altı köşeli Siyon yıldızının yer aldığı bir madalyon yaptırdı. 50 Mayıs 1935'te ise osiralar SS Güvenlik Servisi'nin sefi olan Reinhardt Heydrich, SS'lerin *Das Schwarze Korps* adlı resmi yayın organında Siyonizmi öven bir yazı yazdı. Heydrich, yahudiler arasında iki temel grup (asimilasyonistler ve Siyonistler) olduğunu ve Siyonistlerin de kendileri gibi ırk düşüncesine sahip olduğunu yazıyordu.

Ona göre asimilasyonistler tehlikeliydi, ama Siyonistler leishirliği yapmak çok makuldü. Yazısının sonunda yahudi kafadarlarına duygusal mesajlar vermisti:

"Filistin'inbinlerce yıldır hasret olduğu kızlarına ve oğullarınakavusacağı zaman uzak degildir. Onlara tüm iyidileklerimizle birlikte resmi destegimizi desunuyoruz. " 51

SS'ler adına casusluk yapan Siyonistler ve Siyonistlere gönderilen SS silahlari! . .

Kısa süre sonra SS'ler ile silahlı yahudi örgütleri arasında da yakın ilişkiler kuruldu. Bu örgütlerin enönemlisi, WZO'ya bağlı olan Jewish Agency'nin Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'ti. (Haganah, İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte İsrail ordusunun çekirdeğine dönüşmüştür. Moshe Dayan, İzak Rabin gibi İsrail liderleri eski birer Haganah üyesidirler). 1937 yılında Haganah ile SS'lerin Güvenlik Servisi SD (*Sicherheitsdienst*) arasında gizli görüşmeler başladı. 26 Subat'ta Haganah'ın Filistin'deki ajanlarından Feivel Polkes, gizlice Berlin'e geldi ve SD'nin yahudi göçü ile sorumlusu olan SS Subayı Adolf Eichmann ile görüştü. Eichmann, üstü olan Baron von Mildenstein gibi ateşli bir Siyonizm yanlısıydı; Herzl'in kitaplarını okuyor ve bir yandan da İbranice öğreniyordu. Eichmann ile Polkes arasındaki görüşmelerin kayıtları, Eichmann'ın üstü olan Franz-Albert Six'e bir rapor halinde sunulmuştu. Savaş sonrasında SS arşivlerinde bulunan bu belgeye göre, Polkes, Siyonistlerin Naziler'e yeni petrol kaynakları bulabileceklerini söylemiş ve Almanya'dan Filistin'e düzenlenen yahudi göçünün dahada artarak devamını istemişti. Six, Polkes'ün söylediklerinden hoşlanmamış ve Siyonistlerle olan ilişkilerin daha da genişletilmesi gerektiğine karar vermişti. SS komutanı, konu hakkındaki düşüncelerini şöyle yazıyordu: "Almanya'dan göç eden yahudilerin başka herhangi bir ülkeye değil de, yalnızca ve yalnızca Filistin'e gitmelerini sağlayacak bazı düzenlemeler yapabiliriz. Bu tür bir eylem tamamen Alman çıkarlarına uygun sonuçlar doğuracaktır. Zaten Gestapo'nun son düzenlemeleri de bu yöndedir. Polkes'un sözünü ettiği Filistin'de bir yahudi çöğunluğu oluşturma hedefi de bu düzenlemeler sayesinde gerçeğe dönüştürülebilir. " 52 Polkes'un Berlin'de yaptığı bu görüşmelerin "iade-i ziyaret"i de aynı yıl içinde gerçekleşti. 2 Ekim 1937 günü Romanya adlı bir yolcu gemisi Hayfa limanına vardı. Yolcu listesinde gemide iki Alman "gazeteci"nin var olduğunu yazıyordu. Oysa bu gazeteciler iki kıdemli SS subayıydı: Herbert Hagen ve Adolf Eichmann. Gemiden önce inmez Filistin'deki Nazi ajanlarından Reichert ile buluştular, bir kaç saat sonra da Haganah'taki dostları Feivel Polkes ile. Polkes iki SS'i yeni kurulan bir kibutzta götürdü. (Kibutz: İsrail'in ilkyıllarda Siyonistler tarafından kurulan komünal tarım çiftlikleri).

Eichmann gördüklerinden çok etkilenmişti. Yıllar sonra Arjantin'de teybe aldığı anılarında Polkes ile yaptığı gezinin izlenimlerini şöyle anlatıyordu: "Yahudi kolonicilerin yurtlarını inşa edislerine hayran olmuştum. Ben de bir idealist olduğum için, yasama azim ve hırsları beni çok etkilemişti. Daha sonraki yıllarda karşılaştığım yahudilere hep bunu söyledim: Eğer ben de bir yahudi olsaydım, mutlaka fanatik bir Siyonist olurdum. Baskı bir ihtimal düşünmüyorum. Hiç kuskusu yok, Siyonistlerin en ateşlisi ben olurdum. " 53 Haganah üyesi Polkes ile SS'ler arasındaki bu görüşmesinde Polkes da önemli sözler söylemişti. "Milliyetçi yahudi çevrelerinde, radikal Alman politikasına karşı büyük bir sempati var. Bu sayede Filistin'de bir yahudi çöğunluk oluşturulabileceği konuşuluyor" diyen Polkes, Subat ayında Berlin'e yaptığı ziyaret sırasında sözünü ettiği Naziler adına casusluk önerisini yenilemişti. Hatta, Brenner'in not ettiğine göre, Siyonistlerin "iyi niyet"lerinin birisareti olarak, Almanya'daki komünistlerin faaliyetleri ve Berlin'de toplanan Pan-İslamik Dünya Kongresi'nin komünistlerle ilişkisi konularında iki önemli istihbarat raporu Polkes tarafından Eichmann ve Hagen'e verildi. SS'ler ile Siyonistler arasındaki yakın ilişkiler, kuskusuz en üst düzeyde, yani "Führer" düzeyinde de geçerliydi. 1938 yılının ilkgünlerinden birinde, yıllardır Naziler ile Siyonistler arasında aracılık yapan Otto von Henting Siyonist dostlarını arayarak "Führer konuyla yakından ilgilenerek Filistin'e göçü yavaşlatan tüm engelleri kaldırılması için acil bir emir verdi" müjdesini vermişti. Brenner'in yazdığına

göre, aynı sıralarda Filistin'de Siyonistlerle kanlı-bıçaklı düşman olan Kudüs Müftüsü de Naziler'e yaklaşıyor çalışıyor ama hep çok ters cevaplar alıyordu. Müftü, Naziler'in antisemitizmine bakarak onlarla ittifak yapabileceğini düşünmüştü ama yanılıyordu. Naziler'e yakınlaşmaya çalıştığı sıralarda Naziler Filistin'e yapılan yahudi göçünü daha da artırmaya çalışıyorlardı. Dolayısıyla, savaş sonrası dönemde Siyonistlerindillerine doladıkları Müftü-Nazi ilişkileri, gerçekte çok koca bir hiçti; "Müftü, Berlin'le ya da Roma'yla olan ilişkilerinden hiç bir şey elde edemedi. " 54 Naziler Siyonistler'e verdikleri destekte o denli ileri gitmişlerdi ki, Filistin'de Araplara karşı savasan Siyonist militanlara silah bile veriyorlardı.

Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question* adlı kitabında, Dünya Siyonist Örgütü'nün Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'a SS'ler tarafından Araplara karşı kullanmaları için silah yardımı yapıldığını yazar. 55 Nicosia, ayrıca SS'ler ile bugünkü Mossad'ın çekirdeği olan Mossad ile Aliyah Bet arasındaki Filistin'e illegalyahudi göçü düzenleme konusunda anlaşmalar yapıldığını ve bu anlaşmaların da uygulamaya geçtiğini yazar. Göç "illegal"dir, çünkü İngiltere'nin yahudi göçü için koyduğu kotaları aşmaktadır. Bir başka deyişle İngilizlerin (Arap tepkisinden çekindikleri için) yahudi göçüne getirdikleri sınırlamalar SS'ler ve Siyonistlerin işbirliği sonucunda aşılabilmektedir.

Siyonizmin seçicilik politikası

Önceki sayfalarda Naziler'in antisemit uygulamalarının Siyonistler tarafından büyük bir sempatiyle karşılandığına değindik. Bunun mantığı ise basitti: Avrupa'daki yasamları ne kadar baskı ve sıkıntı altında geçerse, yahudiler Filistin'e göçe o kadar kolay ikna olacaklardı. Savaş sonrasında Siyonistler antisemitizmi başka türlü kullandılar ve yahudi halkının bu büyük tehlikeden güvenliğe olmasının tek yolunun kendine ait bir devlet sahibi olmasını gerektirdiğini dünya kamuoyuna empoze ettiler. Zaten dahasonraki dönemde de İsrail devleti, bir tür "mazlumlar ülkesi" olarak tanıtıldı; antisemitizmin korkunç kışkırtıcılığından kaçan zavallı yahudiler için bir sığınak olarak gösterildi. Oysa İsrail'in mazlum yahudileri için bir sığınak olarak tanıtılması, yüz yüze bir yalandan başka bir şey değildi. Böyle söylememizin nedeni, Siyonizmin seçicilik politikasıdır. Seçicilik özetle şuydu: Siyonistler belki tüm Avrupalı yahudilerine etki edecek bir antisemitizm körüküyorlardı, ama bu yahudilerin yalnızca bir kısmını Filistin'e götürmeyi düşünüyorlardı. Filistin'de gereksiz "kalabalık" oluşmasını istemiyorlardı. Götürmek istedikleri yahudiler, orada iş yapabilecek yahudilerdi. Yani zengin, eğitilmiş, genç ve ideolojik yönden bilinçli yahudiler. Buna karşı alt kültür gruplarına bağlı, eğitimsiz ve özellikle de yaslı yahudilerin Filistin'e göç etmesini hiç mi istemiyorlardı. WZO tarafından "No Nalevki" (Nalevki'ye Hayır) olarak bilinen bir mantık uygulanıyordu. Nalevki, Warsava'daki büyük yahudi gettosuydu ve büyük ölçüde eğitimsiz, bakımsız, yaşlı ve güçsüz Polonya yahudilerinden oluşuyordu. WZO liderleri Filistin'de yeni bir Nalevki yaratmak istemediklerini söylüyorlardı. Peki Nalevki'nin yahudileri ya da onlara benzeyen diğer "vasıfsız" yahudiler ne olacaktı? Siyonistlerin desteği ile kendilerine baskı uygulayan Naziler'in elinde daha çok ezilecek, daha çok acı çekeceklerdi elbette. Siyonistler kendi soydaşlarının bir kısmını göçettirebilmek için diğerlerini baskı ve taciz altında yaşatabiliyorlardı kolaylıkla. Brenner *Zionism in the Age of Dictators*'da şöyle diyor:

"Siyonistlerin yahudi kitlelerden yüz çevirmelerinin nedeni, 'No Nalevki' politikasıydı. Bu kitleler, Filistin'de gerekli olan yetenek ve kaynaklara sahip değildiler ve dolayısıyla Siyonizm hiç bir şekilde onlarla uğraşamazdı. Göçmenler Siyon'un ihtiyaçlarına göre çok kati bir kriterle seçilecekti. WZO, bununla kalmayarak, Filistin'deki ıssız yahudilerin de geriye göçettirilmesine karar verdi. . . Naziler'in Mart 1933'teki zaferinin ardından yahudilere karşı sokak terörü patlak vermiş ve bunun sonucunda da yahudiler

Berlin'deki Filistin'e göç merkezi önünde uzunkuyruklu oluşturmışlardı. Ama Siyonistlerin Filistin'i bir mülteci sığınacağı haline getirmeyeniyetleri yoktu. Göç, yalnızca Siyonizm'in ihtiyaçlarına göre düzenlenecekti. Yalnızca genç, sağlıklı, kaliteli ve bilinçli yahudiler isteniyordu. Siyonist gençlik örgütü *Ha Chalutz*, Filistin'e kontrolsüz bir yahudi göçüne izin vermenin 'Siyonist bir suç' olacağını açıklamıştı. " 56 WZO'nun lideri Chaim Weizmann, seçicilik politikasının önde gelen mimarıydı. 1934 yılında bu konuda bir rapor hazırlamış ve göçmenleri seçmek için gerekli standartları belirlemiştir. Buna göre, 30 yaşını aşmış, maddi durumu olmayan ve herhangi bir kalifiye özelliğe sahip olmayan yahudiler Filistin'e alınmayacaktı. Alman yahudilerinin çoğu da bu tanıma göre Filistin için uygun değildiler. Ya çok yaşlıydılar, ya ülkenin gerektirdiği mesleki özelliklere sahip değildiler, İbranice bilmiyorlardı ve ideolojik olarak dabinleştirilmiş değildiler. Bu nedenle de Naziler'in baskı politikası boyunca ancak çok az sayıda "seçilmiş" yahudi Filistin'e götürüldü. Weizmann, 1937 yılındaki Siyonist Kongre'de şöyle diyordu: "Avrupa'daki 6 milyon Yahudi'nin umutları göçte. Banasordular: '6 milyon Yahudi'yi Filistin'e götürebilirmiyiz' diye. Cevabım: 'Hayır' oldu. Filistin'e götürmek için kurtarmak istediklerim genç insanlar. Yaşlılar gelip geçicidir. Yazgılarına katlanacaklar ya da katlanamayacaklar. Hayatta kalacak olan sadece gençdallardır. Bunu böyle kabullenmek zorundalar. " 57

Bu bakış açisi hiç değişmedi. Siyonist liderleri tarafından, sözde Avrupa Yahudileri'nin durumunu incelemek üzere kurulan "Yahudi Kurtarma Komitesi"nin başkanı olan Izak Gruenbaum 1943 yılında yaptığı bir konuşmada, şöyle diyecekti:

"Bize iki değişik planla gelseler ve deseler ki, Avrupa'daki yahudi kitlelerimi kurtarmalı, yoksa vatani mi (İsrail'i mi)? Tercihim hiç duraksamadan 'vatan' olur. " 58 Dünya Siyonist Örgütü, 1933'den 1935'e kadar, göçmen kağıdı alabilmek için başvuran Alman Yahudilerinin üçte ikisini gerekli vasıflara sahip olmadıkları için geri çevirdi. Siyonist, *Davar* gazetesinin editörü, Berel Katznelson, bu yahudilerin geri çevrilmesinin nedenlerini işesöyle sıralıyordu: "Alman Yahudileri Filistin'de çocuk doğuramayacak kadar yaşlıydılar, Siyonist bir sömürge oluşturmaya yetecek kadar mesleki bilgileri yoktu, İbranice bilmiyorlardı ve Siyonist değillerdi. "Kısacası Filistin kapıları Siyonistlerin beğenmedikleri Alman yahudilerine kapalıydı. Onlar daher geçen gün daha da artan Nazi baskısı karşısında başka ülkelere göç etmek istediler. Amerika'ya ya da İngiltere'ye göç ederek antisemitizm belasından kurtulabileceklerini düşünmüşlerdi. Oysa yanılıyorlardı. Siyonistler, yalnızca Filistin'in değil, Amerika'nın, İngiltere'nin ya da başka herhangi güvenli bir ülkenin de kapılarını kapatmışlardı çünkü. Bu, tarihte liderlerinin bir halka yaptığı en büyük ihanetlerden biriydi.

Yahudilerin kaçışının Siyonistlerce engellenisi

Lenni Brenner *Zionism in the Age of Dictators*'da söylüyor: "Alman yahudilerinin önemli bir bölümünü Filistin'e istemediklerine göre, Siyonistlerin bu kadesleri için başka güvenli sığınaklar buldukları sanılabilir. Ama hiç de öyle olmamıştır. " 59 Gerçekte Siyonistler Alman yahudilerinin Nazi baskısından kurtulması için hiç bir şey yapmamışlardır. Yahudi Soykırım söylentilerinin ayyuka çıktığı dönemlerde bile Siyonistlerin tavrında hiç bir değişiklik olmamıştır. Ünlü yahudi yazar Elie Wiesel de, David Wyman'ın *L'Abandon des Juifs* (Yahudilerin Terkedilmesi) isimli kitabı için yazdığı önsözde, Siyonist liderlerin Yahudi halkı kurtarmamasından dolayı, "galeyana gelenler"dendir: "Yahudiler terkedilmisti. . . Üzücü ve insani galeyana getirecek başka bir sonuç daha vardı: Büyük yahudi organizasyonları, yahudi cemaatinin önemli şahsiyetleri bir kurtarma cephesi kurmayı istememişlerdi. " David S. Wyman da, Elie Wiesel'in görüşlerini kitabının ilerleyen sayfalarında tasdik eder: "Amerikan Yahudi cemaatlerinin hiçbiri Avrupa'daki Yahudileri kurtarmak için bir operasyon dan bahsetmediler. Hiçbiri, özellikle Yahudi cemaatleri, yahudileri kurtarmak istemiyorlardı. .

. B'nai B'rith, 1943 Ocagi'nda Pittsburg'da yapılan toplantıda, Yahudilerin kurtarılması yolunda yapılan tümpropagandaların, Filistin'de Yahudi Devleti kurulmasıyolunda bir propagandaya dönüştürülmesini istedi. . . "1938 yılında WZO'nun Weizmann'dan sonraki ikinci adamı (ve sonradan İsrail'in ilk başbakanı olacak olan) David Ben Gurion, İngiltere'deki "Sosyalist İşçiler Toplantısı"nda yaptığı konuşmada, Siyonist mantığıyla açıklar: "Bilsem ki, Almanya'daki bütün Yahudi çocuklarını kurtarmak için, ya hepsi İngiltere'ye nakledilecek, ya da yarısı İsrail'e götürülecek; ben ikinci sikkini seçtim. " 60 Aslında isin en ilginç yanı Siyonistlerin yahudileri kurtarmak için bir seyyapmamış olmaları değildir. Bunun belli bir açıklaması olabilir çünkü; tüm yahudi enerjisini Filistin'de yoğunlaştırmak istedikleri söylenebilir. Asıl ilginç olan şey, Siyonistlerin yahudilerin Almanya'dan Filistin harici üçüncü ülkelere göç etmelerini engellemiş olmalarıdır. 1943 yılında, Alman yahudilerinin kurtuluşunu engellemek için ünlü bir Siyonist ortaya atılır: Haham Stephen Wise. Siyonizmin Amerika'daki baş sözcüsü olan Wise, Birleşik Devletler Kongresinde, "Avrupa'da ölümle karşı karşıya kalan Yahudileri kurtarma tasarısı"nın aleyhinde bir konuşmayapar. Yine aynı Haham Stephen Wise, 1938 yılında, Amerikan Yahudi Kongresi'nin (AJC) lideri olarak yazdığı bir mektupta, yahudi halka Amerika'ya göç hakkı tanınmamasını savunur. Wise, "yahudilere Amerika'da sığınma hakkı tanıyacak" herhangi bir yasadışılığına karşı olduğunu söyle ifade eder:

"Birkaç hafta önce gelen tüm Yahudi örgütlerinin liderlerinin katıldığı toplantıda alınan karara göre, hiçbir Yahudi örgütü, şu anda, göçmen yasalarını herhangi bir şekilde desteklemeyecektir. " Aynı Amerika gibi İngiltere'nin kapıları da yine Siyonistler tarafından Almanyahudilerine kapanır: "Zor durumda olan Yahudilere, Britanya topraklarında sığınma hakkı sağlanması için, İngiliz Parlamentosu'nun 227 üyesi kendi hükümetlerine bir çağrıda bulundular. Ne var ki, Yahudi olmayanların, Yahudileri kurtarmak isteği ile yaptığı bu teklif, Siyonist liderlerin hissinde ugradı: 27 Haziran 1943 yılında, İngiliz Parlamentosu'ndaki yüzü askin Hristiyan parlamenter, Yahudileri kurtarmak için neler yapabileceklerini tartışırken, bir Siyonist sözcü kalkıp bu önergeye esasta karşı olduklarını, çünkü önergenin Filistin'in sömürgeleştirilebilmesi için, gereken hazırlıkları içermediğini söyleyebilirdi. " 61 Aslında Siyonistlerin yahudilerin Naziler'den kaçmasını engellemelerinin de basit bir mantığı vardır. Eğer Amerika ya da İngiltere kapıları yahudilere açılrsa, Siyonistlerin istemedikleri vasıfsız Alman yahudileri yanında Filistin'e göçettirmeye çalıştıkları vasıflı yahudiler de büyük olasılıkla bu ülkelere yöneleceklerdir. Bu nedenle hedef kitleyi Filistin'e götürebilmek için, diğer Alman yahudilerini Nazi baskısı altında yaşamayamamak isterler. Ve kuskusuz bu hareket kendihalklarına karşı isledikleri bir ihanettir. Bunun öğrenenlerden birisi, Slovakyalı Haham Dov Michael Weissmandel, bu konuda önemli yorumlar yapmıştır. Weissmandel, savaş dönemi boyunca yahudilerin Nazi baskısından kurtarılması için çabalar, ama çabaları Siyonistler tarafından baltalanır. Hele (Siyonistlerin yaydığı) Yahudi Soykırımı söylentileri üzerine Weissmandel iyice çileden çıkar. Bunun üzerine, 1944 yılının Temmuzunda Siyonist liderlere yazdığı mektupta şöyle isyan eder: "Neden şu ana kadar hiçbir seyyapmadınız? Bu korkunç ihmalin sorumlusu kim? Siz değil misiniz? Yahudi kardeşlerimiz! Sizler olanlar iböylesine soğukkanlı bir suskunlukla seyredebildiğinize göre, insan değilsiniz ve sizler de katilsiniz, çünkü Yahudi insanların yok edilmesini şu an, şu saat durdurabilecek, ya da geciktirebilecek kollarınızı bağlamış oturuyor ve hiçbir seyyapmıyorsunuz.

Sizler kardeşlerimiz, İsrailogulları, yoksa aklınızı mi yitirdiniz? Bizleri saran cehennem farkında değil misiniz? Paralarınızı kimlere saklıyorsunuz? Katillere mi?" 62 Weissmandel'in sevgileri güçlüydü. Gerçekten de Siyonistler "paralarını katillere saklıyor", yani önceki sayfalarda incelediğimiz gibi Naziler'e büyük finansal destekler veriyorlardı. Bir yahudi devleti kurabilmek için yahudi düşmanlarıyla işbirliği yapmanın, onların yahudiler üzerinde uyguladıkları baskıları desteklemenin gerektiğine inanıyorlardı. Kendi soydaşlarına

baski yapsınlar diye Naziler'e kolaylıklara verebiliyorlardı. Ama bazen de bunun tersisözkonusuydu: Siyonistler, "kalifiye" yahudilerinFilistin'e göçüne özel bir önem veriyor ve Naziler'dende bunlara karşı çok yardımsever davranmalarınıistiyorlardı. Bunun bir örneği, 1943'te Naziler tarafından kasıtlı olarak toplama kamplarına götürülmemeyen 7 bin Danimarka yahudisidir.

Naziler, Danimarka yahudilerini neden kurtardı?

1943 yılının 1 Ekimi'nde, saat 22:00 sularında, 7binden fazla Danimarka yahudisi, Zealand Adası'nıdoğu kıyılarında küçük teknelerle İsveç'e kaçabilmişlerdi. 1943'den bugüne değin 50 yıl geçti ve günümüze kadar herkes, bu kaçırma operasyonunu Danimarkalılar'ın gerçekleştirdiğini zannetti. Oysa, bu büyük kaşisin gerçek mimarlarının Danimarkalılar değil de Nazilerin olduğunun ortaya çıkması, son zamanlarda gün ışığına çıkan belgelerle, 50 yıl gecikmeyle de olsa ispatlandı. Henry Kamm, 28 Eylül 1993 tarihli *New York Times*'ta yayınlanan bir haberinde olayın iç yüzünü şöyle anlatmıştı: "İsgal üzerinde uzmanlaşan tarihçilerin ortaya çıkardığı son belgeler, operasyonun gerçekleşmesinde, yalnızca Danimarkalıların yahudileri savunmalarının değil, bazı Alman yetkililerinin de parmağı olduğunu gösteriyor. Bu yetkililerden biri, Hitler'in Danimarka'daki en önemli temsilcisi, SS görevlisi General Werner Best. Danimarkalı tarihçiler ile İsrail ve Almanya'dan akademisyenlerin derlediği belgeler kaşisin, operasyonu önlemek için hiçbir girişimde bulunmayan general dahil, üst düzey Alman görevlilerinin gözleri önünde gerçekleştiğini ortaya koyuyor. Operasyon dakaçmayı basaranlarla yahudiler de bu belgeleri doğruluyor. Kurtarma hareketinin anısına bir sergi düzenleyen, 'Özgürlük Savaşı' adlı direniş müzesinin müdürü Esben Kjeldbaek, 'Çocuğözlerini yumdu' diyor. 1943 yılında, çocuklarını anne babasına bırakarak Yahudi karısı Ruth ile birlikte kaçan yazar ve yayımcı, 76 yaşındaki Ulf Ekman, 'Almanlar gözyummasaydı, operasyon başarısızlıkla sonuçlanırdı. Teknelerimizin hareket ettiği yerin hemen kuzeyinde Alman gözcüleri vardı. Hareket halindeki tekneler görebilirlerdi' diyor. " Bugün, Politika gazetesinin editörü olan 66 yaşındaki yahudi Herbert Pundik, 50 sene önce Nazilerin kendilerini nasıl kurtardıklarını *New York Times*'in haberinde anlatırken, "kiyiya giderek bir demiryolu vardı ve vagonlar yahudi-dengeçilmiyordu" diyor, ancak "Alman yetkililerin, kimlik kontrolü yapmaya çalıştıkları hiçbir olayın kaydedilmediğini" de sözlerine ekliyor.

Yahudilerin kurtarılmasının perde arkasında Nazilerin bulunduğu ortaya çıkmasına çıkmıştı, ama bu öylesine kolay yeniriyutulur bir gerçek değildi araştırmacılar için. Konuyla ilgili uzman tarihçiler, yahudi düşmanı olan Nazilerin nasıl olup da yahudileri kurtarabildiklerini sorununun çözümleyemediler. Bir büyük çıkmaza dönüşen bu sorunu, *New York Times* şöyle ifade ediyordu: "Kopenhag Üniversitesi'nde isgal tarihi konusunda uzmanlaşan Prof. Hans Kirchoff, 'Nazi Subayı SS Best, gerçekten karmaşık bir sorun' diyor. . . Best ve bütün Avrupa'da yahudilerin yerlerinin değiştirilmesinden sorumlu olan SS Adolf Eichmann'ın, tutuklanıp Çekoslovakya'daki Theresienstadt Kampı'na gönderilen 481 Danimarka yahudisi için niye istisnai bir karar aldığı bilinmiyor. Araştırmacıların ortaya çıkardığı yeni kanıtlar, kafalarda ister istemez su soruyu uyandırıyor: SS generali Reinhard Heydrich'in bir zamanlar sağ kolu saydığı Best, niye Danimarka yahudilerinin büyük bir çoğunluğunu kurtardı?" Konuyla ilgili uzman tarihçiler tarafından bir türlü açıklanamayan Nazilerin yahudileri kurtarması hadisesi, aslında hiç de karmaşık değil; aksine bastan beri anlattıklarımızı sadece tasdik etmekte. Danimarka'daki sözkonusu yahudiler eğer Naziler tarafından kurtarılarak güvenli bölgelere ulaştırılmasalardı, toplama kamplarına gideceklerdi. Toplama kamplarında resmi tarihin yazdığı gibi imha edilecek değillerdi, ancak yine de Siyonistler bu yahudileri toplama kamplarının zor şartlarına göndermek istememişlerdi. Çünkü bu yahudiler zengin ve nitelikli yahudilerdi.

New York Times sözkonusuyahudilerin "hemen hepsinin baskent Kopenhag'da yasadigini, kadınların bütün mücevherleriniüzlerinde tasidiklerini" yazmis-ti. Siyonistleronları toplama kamplarının kötü şartlarında harcamakdegil, Filistin'e transfer etmek istiyorlardı. Naziler'e bu isteklerini bildirdiler ve iki tarafbirlikte hareket ederek bu zengin yahudileri toplamakamplarına gitmekten kurtardı. Buna karsi çok dahayüksek sayıdaki "sıradan yahudiler" toplama kamplarına gönderildiler ve Reich endüstrisine işçi olarak katkıda bulundular. Bu arada Filistin'e göçe direnmiş olmalarının cezasını da çekmiş oluyorlardı. 50 yıl önce Nazilerce kurtarılan Yahudi Herbert Pundik'e, "Bugerçeğin su yüzüne çıkması niye 50 sene gecikti?" diyesoruldugunda, Pundik verdiği cevapta "yahudisoykirimini" özellikle ayakta tutulmaya çalışılan birefsane olarak tanımlayarak "bu insanların yıkmakistedemediği bir efsane" diyor. Danimarkalı yahudiler olayında da gördüğümüz gibi, Naziler ve Siyonistlerarasındaki işbirliği, savaş öncesi dönemde olduğugibi, II. Dünya Savaşı yıllarında da sürdü. İlerleyensayfalarda savaş yıllarındaki işbirliği örneklerine (Nazi himayeli otonom yahudi devleti planlarını, Madagaskar projesini) değineceğiz. Kitabın ikincibölümünde ise yahudi soykırımı efsanesinin içyüzünü, Nazi toplama kamplarının gerçek amaçlarını ve sözde "gaz odalarını" birlikte inceleyeceğiz. Ancak bunlardan önce, savaş öncesi dönemde Siyonistlerinkurduğu diğer bazı ilginç ilişkilere göz atmakta yararvar. Çünkü Siyonistlerin ittifak yaptıkları antisemitler, yalnızca Naziler'le sınırlı değil. Bunları incelemeyen önce ise, Siyonist hareketin içyapısındaki bölünmelere bir göz atmak gerekiyor.

Siyonizm'in kendi içindeki bölünmeler ya da iyi polis-kötü polis oyunu

Siyonist hareket, önceden de belirttiğimiz gibi, asilolarak I. Siyonist Kongre'de kurulan Dünya Siyonist Örgütü (WZO) tarafından yönetildi. Herzl'in 1905'teki ölümünün ardından 1911'e dek David Wolffsohn, otarıhten 1920'ye dek ise Otto Warburg WZO'yu yönetti. Bu tarihten sonra ise, WZO'nun liderliği 1946 yılına dek-1931-35 yılları arasındaki Nahum Sokolow dönemihariç-ünlü Chaim Weizmann tarafından yürütüldü. Weizmann'ın sağ kolu ise David Ben Gurion'du. Zaten buikili İsrail devletinin kurulmasıyla birlikteCumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık koltuklarını paylaştılar. WZO, genel olarak sosyaldemokrat/sosyalist eğilimliydi. Buna karsın WZO liderlerinin en yakın ilişkiler içinde olduğu ülkeler her zaman İngiltere olmuştur. (WZO'nun Almanyakolu olan ZVfD'nin Naziler'le olan işbirliği kuskusuz mümkün olduğunca gizli bir biçimde yürütülmüştü). Ancak zamanla WZO içinde muhalif bir kanat gelişti. Bukanat, örgütte yaygın olan solcu eğilime karsın sağcı, hatta asiri sağcı eğilimlere sahipti ve örgütün İngiltere'ye olan sempati ve bağlılığını benimsemiyordu. Liderliğini Vladimir Jabotinsky adlı bir Rus yahudisinin yaptığı bu akim, kısa süre sonra Revizyonist Siyonizm olarak anılmaya başlandı. 1920'lerin ortalarında başlayan görüş ayrılığın giderek büyümesi sonucunda, Revizyonistler 1933 yılında WZO'dan ayrılarak Yeni Siyonist Örgüt (*New Zionist Organization*-NZO) adlı kendi örgütlerini kurdular. Jabotinsky, Filistin'e yapılan yahudi göçüne Arap tepkisi nedeniyle sürekli kısıtlamalar koyan İngiltere'ye karsı sert bir mücadele yürütülmesini savunuyordu. WZO'dan çok daha radikal ve sert bir ideolojisi vardı. Hatta o dönemlerde asiri sağcılıkçıları nedeniyle Vladimir Jabotinsky'e "Vladimir Hitler" diyenler vardı. Revizyonist Siyonizmin kurucusu, ideolojisini şöyle özetliyordu "Günümüz ahlak kuralları içinde çocuksu hümanizmin etkisi yoktur. Dünya siyasal yaşamını şekillendirecek olgu, sadece ve sadece güçtür. Komsusu ne kadar iyi vecandan olursa olsun, ona inananlar aptaldırlar. Adaletle inananlar da aptaldırlar. Adalet, bileği güçlü olanın ve bu bileği büyük bir ısrarla isteklerini gerçekleştirmek için kullananındır. " 63 Jabotinsky gerçekten de 1920'li ve 30'lu yıllarda yükselmiş olan Fasizm ve Nazizm'in yahudi versiyonuydu.

Bunu ifade etmekten de çekinmiyordu. Betar adlı milis örgütünü kurdugunda model olarak Hitler'in SA'larını ve Mussolini'nin Karagömlükçülerini seçmişti. Betar üyeleri

birbirlerini fasist selamla selamliyorlardı. 1930'ların sonlarında ise Revizyonistler Filistin'deki Araplara ve ilerleyen yıllarda da İngilizlere karsısavasacak olan *Irgun Zvei Leumi* (Ulusal Askeri Örgüt) ya da kısaca Irgun adlı silahlı yeraltı örgütünü kurdular. Irgun ve 1940 yılında ondan Avraham Stern'inkurduğu LEHI (*Lomamei Herut Yisrael*-İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları), Araplar'a ve İngilizlere karsıkanlı terör eylemleri gerçekleştirdiler (LEHI kurucusunun adından dolayı Stern Çetesi olarak daanılır). İsrail'in sağcı Likud partisinin iki büyüklüleri olan Menahem Begin Irgun'a, Izak Samir'de Stern'e bağlı iki aktif teröristti o siralar. Siyonizmdeki bu sağ-sol ayrimına bakarak-ki bu ayrim İsrail'in kuruluşunun ardından da solcu İşçi partisine sağcı Likud partisi ayrimiyla sürmüştür-her ikikanadin da kendine uygun müttefikler buldugunudüsünebiliriz. Nitekim resmi tarih de bizlere böylesöylemektedir. Siyonist kaynakların anlatımına göre, WZO İngiltere yanında taraf tutmuş, Revizyonistler ise İngiltere'ye karşı çıkarken, Mussolini ile yakınılıskiler geliştirmistir. Oysa gerçekler hakkındakibiraz daha detaylı bir araştırma, iki taraf arasındaki ayırımın pek inandırıcı olmadığını gösteriyor. Bunun nedeni, her iki tarafın, özellikle WZO'nun, görünüşteki ideolojisine uymayan ittifaklar kurmuş olmasıdır. Önceki sayfalarda incelediğimiz WZO-Nazı bağlantıları bunun bir örneğidir. Birazdan WZO'nun daasında aynı Revizyonistler gibi Mussolini ile bağlantılar kurduğunu inceleyeceğiz. Bu durum, ikitaraf arasındaki ideolojik ayırma inanmayı pek mümkün kilmamaktadır. Her iki taraf da Fasistler ve Naziler'le ilişki kurduğuna göre, bir tarafın sağcı ötekini solcu olmasının ne anlamı olabilir? Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss, editörü olduğu *Washington Report on Middle East Affairs* dergisinin Haziran 1995 sayısında yazdığı "Baris Sürecini Öldüren İyi Polisler ve Kötü Polisler" başlıklı makalesinde üstteki soruya tutarlı bir cevap öne sürmüştü.

Curtiss'e göre İsrail'in siyasi tarihindeki iki farklı kanat-Sol Siyonizm ve Revizyonizm- arasındaki ayırım, gerçekte iyi polis-kötü polis numarasından başka bir şey değildi. Söz konusu iyi polis-kötü polis oyunu, dünyanın dört bir yanında emniyet birimlerinde kullanılan eski ve ünlü bir numaradır. Sorgulanacak kişi bir odaya alınır ve biraz sonra sınırlı vekorkutucu bir polis içeriye girer. Tutukluyu korkutur, tartaklar. Sonra odadan çıkar ve biraz sonra dahainsafli görünen bir ikinci polis odaya girer. "Az öncesini korkutan çok tehlikeli ve acımasız, psikopatinteki, "der ve devam eder, "ne biliyorsan bana anlat daseni ötekini iskencesinden kurtarayım". Kuskusuz tüm bunlar bir senaryodur; iyi polis ve kötü polis birbiriyle anlaşmalıdır ve önceden belirledikleri gibi hareket etmektedirler. Bu sayede saf tutuklular rahatlıkla kandırabilirler. İyi polis-kötü polis numarası özetle budur ve Amerikalı Ortadoğu uzmanı Richard Curtiss'e göre, İsrail'in iki rakip siyasi hareketi 1930'lı yıllardan bu yana tüm dünyaya buoyunu oynamaktadırlar. Curtiss'e göre, iyi polis-kötü polis taktiginin ilk örnekleri, 1940'lı yıllarda görülmüştü. 16 Eylül 1948 günü ise Revizyonist Stern örgütünün teröristleri, Birleşmiş Milletler'in Filistin arabulucusu olan ve Siyonistlerin işgal politikalarını elestirmesiyle tanınan Kont Folke Bernadotte'u Kudüs'te öldürdüler. Yeni kurulmuş olan İsrail Devleti'nin Basbakanı Ben Gurion, Revizyonist militanlarca gerçekleştirilen suikasti lanetledi ve Bernadotte'un BM karargahındaki cenazesine de katılarak taziyelerini sundu. Suikastin sorumlusu olan Stern üyeleri ise kayıplara karıştılar. Ancak bir süre sonra bu militanlar ortaya çıktılar, hem de çok ilginç bir biçimde. . . Bernadotte'u vuran Joshua Cohen adlı tetikçi, Basbakan Ben Gurion'un özel koruması oluverdi birden bire. ! Suikast emrini verenlerden Izak Samir ise, Mossad'ın Avrupa masası sefligine getirildi. Ben Gurion'un basbakanlığının sürdüğü bu dönemde, Samir'inde katkisiyla, çok sayıda "İsrail düşmanı" Mossad ajanlarıncı Avrupa'da öldürüldü. Tüm bunların tek biraçıklaması vardı: Ben Gurion'un Bernadotte içindöktükleri ancak timsah gözyasıydı. İsrail'in İşçi Partili Basbakanı, Revizyonist militanların gerçekleştirdiği suikastten gerçekte son derecememnundu.

Yalnızca, dünya kamuoyuna "iyi polis-kötü polis" numarası yapıyordu. Richard Curtiss, Revizyonist Siyonistler ile sol-kanat Siyonistler arasındaki bu tür danisikli dövüşlerin

İsrail devletinin tarihindeki baska örneklerine de deginiyor. Bunlar simdilik konumuz disinda. Bizim buradakiamacimiz, neden 1930'li yillarda Siyonist hareketiniçinde ayri bir fraksiyon dogdugu ve bu ayri görüntüyegermen her iki tarafın da Naziler ve Fasistler ileisbirliği yaptigidir. Bu sorunun cevabi, İngiltere'dir. Çünkü iki taraf arasindaki tek gerçekayrim-iki taraf da Nazi ve Fasistlerle isbirliğıyaptigina göre-İngiltere'ye karsi olan tavirlaridir. Filistin'in yönetimini elinde bulunduran İngiltere1930'ların ortasından itibaren Arap tepkisi nedeniyleyahudi göçüne kisitlamalar getirmis ve bu daSiyonistleri çileden çıkarmisti. İngiltere'ye karsibir seyler yapmak gerekiyordu. Ama bu büyük güçtamamen küstürülürse, bu kez siyonizm büsbütün batagasaplanabilirdi. Bu nedenle Siyonizm İngiltere'ye karsiiyi polis-kötü polis oyununu oynadi ve WZO İngiltereile iyi ilişkilerini korurken, Jabotinsky'ninöğrencileri İngiliz hedeflerini bombalamayabasladilar. WZO bu saldirilarin "gözü dönmüşfanatikler" tarafından düzenlendiğini ve aslındaSiyonistlerin hep İngiltere yanlisi oldugunusöylüyordu. İngiltere bu nedenle Siyonizm'e tepkivermedi, ama Revizyonistlerle ugrasmaktan yorularakFilistin'i terketti. Bu sayede de 1947 yılında BMkarariyla Filistin'in yarısında bir Yahudi Devletikuruldu. İyi polis-kötü polis ittifaki bu iseyaramisti. Jabotinsky'nin kurduğu NZO'nun 1946 yilindakendini fesh ederek WZO saflarina yeniden katilmisolmasiyla da iyi ve kötü polisler birbirlerine yeniden kavustular. İste Revizyonist Siyonizm ile WZO'nun temsil ettigi sol-kanat Siyonizm arasindaki ayrimingerçek hikayesi budur. Bu durum, her iki kanadin, İngiltere disindaki politikalarinin birbiriyle ayniolusundan çok iyi anlasiliyor. Mussolini İtalyasi, basta da belirttiğimiz gibi, bunun en iyi örneğidir.

Mussolini ve İtalyan Fasizminin Siyonistlerle ilişkileri

Siyonizm yalnızca Alman antisemitleri, yani Nazilerile ittifak yapmakla kalmadi. Hareket, Avrupa'nin, hatta dünyanın dört bir yanındaki yahudileriFilistin'e götürmek istiyordu. Bu nedenle 1930'lu ve40'li yillarda Almanya disinda daha pek çok ülkedeSiyonistler ile asiri sagci/fasist güçler arasindagizli ilişkiler kurulmustur. Bunun en ilginçörneklerinden biri de, Hitler'in en önemli müttefikiolan Mussolini'dir. 1920'lerin basinda İtalya'ninbasina geçerek "Fasizm" adini verdigi asiri sagcitotaliter bir sistem uygulamaya baslayan Mussolini, Akdeniz'le ve dolayisiyla Ortadogu'yla yakindanilgileniyordu. Habesistan'i isgal etmesinin nedenlerinden biri, eski Roma İmparatorlugu'nuntopraklari üzerinde yeni bir İtalyan etkinliğıolusturmakti. Bu noktada Mussolini'nin Filistinsorununu görmezlikten gelmesi mümkün degildi. Öyle deoldu. Fasist diktatör, Filistin'le de ilgiledi veSiyonistlerin safında yer tuttu. Siyonizmin önemli birgüç oldugunun farkındaydi ve bunun hamiliginiİngiltere'den devralmayı hesapliyordu. Lenni Brenner, *Zionizm in the Age of Dictators*'da, Mussolini ile Siyonizmin her iki kanadi arasindaki ilişkileriayrintili olarak anlatir. Buna göre, ilginç noktalarınbasinda, Mussolini'nin partisindeki yahudiler vardir. Fasist hareketin kuruculari arasinda 5 İtalyanyahudisi vardir. Mussolini ilerleyen yillarda İtalyanTicaret Bankasi, Banca Commerciale Italiana'nin basinada bir yahudiyi getirmistir. Mussolini'nin Disisleri Bakanligi'ni yapmis olan iki isim, Sindy Sonnino ve Carlo Schanzar da yahudi asillidirlar. 1920'liyillarin ikinci yarısında Dünya Siyonist Örgütü (WZO) temsilcileri ile Mussolini arasinda bazi görüşmeleryapilmistir. Ancak bu görüşmelerle ilgili açiktutanaklar yoktur. Mussolini ile görüşmeler yapanWeizmann da bu konuyu ört-bas etmeye çalışmistir. Lenni Brenner, Weizmann'ın anilarında Mussolini ile ilgili bilgilerin "kasitli olarak örtülü ve hattayanlis yönlendirici" oldugunu söyler (s. 39). Ancak Mussolini ile Weizmann'ın oldukça iyi anlastiklarinakusku yoktur. 17 Eylül 1926 günü Weizmann Roma'ya "Duce" ile görüşmeye çağrilmis, Mussolini görüşmede Siyonistlere Filistin'de ekonomik yardım sözü vermis, hemen ardından da İtalyan basinında Siyonizm'i övenyazilar

yayınlanmıştır. Bir ay sonra bu kez WZO'nun ikinci adamı Nahum Sokolow İtalyan diktatör İlegörümüs ve Mussolini Siyonizm'e olan desteğini birkez daha vurgulamıştır.

Mussolini, bir kaç yıl sonrabir başka Siyonist heyetle görüşmesi sırasında, Weizmann'la yaptığı görüşmelerin verimini ve Siyonizm'e olan desteğini şöyle ifade eder: "Bir Yahudi Devleti kurmalısınız. Ben kendim bir Siyonistim ve bunu Dr. Weizmann'a da söyledim. Gerçek bir devletiniz olmalı. İngilizlerin size lütfettiği millî bir ev değil. Bir Yahudi Devleti kurmanızda size yardım edeceğim. " 64 Mussolini'nin Revizyonistler ile olan ilişkileri ise daha da kapsamlı ve verimliydi. Brenner, hem *Zionism in the Age of Dictators* hem de *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir* adlı kitaplarında bu ilginç ilişkileri anlatır. Buna göre, Revizyonistler, WZO'dan ayrıldıklarında İngiltere yerine kendilerine yeni bir müttefik aradılar. İtalya bu iş için en uygun adrestir. Jabotinsky, İtalya ile ittifak içinde yeni bir Akdeniz düzeni hayal ediyordu. 1935'te verdiği bir demeçte, "Biz bir Yahudi İmparatorluğu istiyoruz, Akdeniz'de bir İtalyan İmparatorluğu olduğu gibi, doğuda da bir Yahudi İmparatorluğu olmalıdır" demişti... Bu "Yahudi İmparatorluğu" Filistin ile beraber Ürdün'ü de içerecek, Mısır'ı ve Irak'ın da kısmen kapsayacak sınırlara sahip olacaktı. Kendisini Mazzini ya da Garibaldi'nin yahudi versiyonu olarak görüyordu. Mussolini de Revizyonistlere büyük sempati duyuyordu. Onları "Siyon'un fasistleri" olarak tanımlamıştı. Kasım 1934'te, Mussolini'nin emriyle, Fasist partisinin milis gücü olan Karagömlekliler'e ait olan Civitavecchia'daki bir askeri eğitim merkezinde, Revizyonistlerin milis gücü olan Betar'a özel bir bölüm ayrıldı. Betar militanları bu askeri merkezde Karagömlekliler'le birlikte uzun süre eğitim gördüler ve daha sonra Irgun saflarında savaşmak için Filistin'e gönderildiler. Revizyonistler Fasizm'e iyice ısınmışlardı. Hareketin önde gelen isimlerinden Abba Achimeir ve Wolfgang von Weisl, Jabotinsky'nin kendi "Duce"leri olduğunu söylüyorlardı. Jabotinsky, ilk Revizyonist Siyonist Kongre'nin Fasist İtalya'nın Trieste kentinde yapılmasını istemişti; bunun Batı kamuoyundan fazla tepki toplayacağı düşünüldüğü için vazgeçildi. Mussolini, 1935'te sonradan Roma başhahamı olacak olan David Prato'yla konuşurken sunları şöylelemiştir:

"Siyonizmin başarıya ulaşması için bir yahudi devlete, yahudi bayrağına ve yahudi diline ihtiyacınız var. Bunu en iyi anlayan kişi ise sizin fasistiniz, Jabotinsky. "65 Bu arada Revizyonistlerin Hitler'e ve Naziler'e büyük bir hayranlık duyduklarında not etmek gerek. Hareketin önde gelen isimlerinden Abba Achimeir bir konuşmasında şöyle demiştir: "Evet, biz Revizyonistler Hitler'e karşı büyük bir hayranlık besliyoruz. Hitler Almanya'ya kurtarmıştır. O olmasa, en geç dört yıl içinde ülke yıkılırdı." 66 Revizyonistlerin Nazi sempatisi dış görünüşlerine bile yansiyordu. Betar üyeleri kendilerine üniforma olarak Hitler'in SA'larının giydiği kahverengi üniformanın aynısını yaptırmışlardı. 1931 yılında Amerika'daki Revizyonist yayın organı *Betar Monthly* söyleyiyordu: "Bize, Revizyonistlere ve Betar üyelerine 'Hitlerciler' dendiğinde hiç rahatsız olmuyoruz... Eğer Herzl bir fasistse ve Hitlerciyse, eğer Ürdün'ün her iki yakasında da bir yahudi çoğunluğu istemek Hitlercilikse, öyleyse hepimiz Hitlerciyiz. " 67 Siyonizmin kötü polisleri olan Revizyonistler, busekilde açık açık Hitlercilik oynuyorlardı. İyi polis WZO ise, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, Naziler'le olan bağlantılarını son derece gizli ve örtülü bir biçimde sürdürdü. Aynı şey Mussolini içinde geçerliydi. Bu arada Siyonistlerin Hitler ve Mussolini ile eş zamanlı olarak kurdukları ilişkiler, bir üçüncü bağlantı daha doğurmuştu: Francisco Franco. Solcu cumhuriyetçilerle yaptığı iç savaş sonucunda 1936'da İspanya'da iktidarı ele geçiren ve Falanjizm olarak bilinen kendi Fasizm versiyonunu uygulamayakoyan Franco, Hitler-Mussolini ikilisinden büyük destek görmüştü. Bu durumda doğal olarak Siyonistlerde Franco'nun yanında saf tuttular. Franco'ya karşı savasan cumhuriyetçiler arasında çok sayıda yahudi olduğu bilinir; ama bunların hepsi asimilasyonist yahudilerdi. Oysa, Lenni Brenner'in vurguladığı gibi, Siyonistler hiç bir zaman Franco'ya karşı savasan yahudileri desteklememiş, aksine bu yahudileresiddetle karşı çıkmışlardır.

Bunun bir nedeni de Franco'nun kimliği olabilir: Türk yahudilerin gazetesi Salom, 29 Nisan 1992 tarihli sayısında Franco'nun gerçekte yahudi asilli olduğunu, bir "converso" (İspanya'daki yahudi dönmelerine verilen) ailesinden geldiğini yazıyor. Amerikalı tarihçi Eustace Mullins de *The World Order* adlı kitabında Franco'nun yanısıra onun en büyük finansörü olan Juan March'in de bir converso olduğunu yazmaktadır. 68 Tümbünler, Hitler-Mussolini-Franco triosu ile Siyonistler arasındaki gerçek ilişkinin resmidir. Ancak Avrupa'daki asiri sağcılar Hitler ya da Mussolini'den ibaret değildi. İspanya'dan Avusturya'ya, Polonya'dan Romanya'ya pek çok Avrupa ülkesinde kendilerine Hitler'i ya da Mussolini'yi örnek alan ve giderek güçlenen faşist güçler vardı. Bu, Siyonizm için yeni müttefikler anlamına geliyordu.

Avusturya, Romanya ve Japon antisemitleriyle ittifaklar

Avusturya'da yahudilerin nüfus içindeki oranları ancak % 2. 8'di. Ancak yine de bu ülkede I. Dünya Savaşı sonrasında güçlü bir antisemitizm gelişti. Yahudilerin çoğunluğu Sosyal Demokratlara oy veriyorlardı. Bununla birlikte Avusturya'da, özellikle Hitler'in etkisiyle, güçlü bir antisemit eğilim hızla gelişti. Hıristiyan Sosyalistler adlı sağcı partinin lideri ve Başbakan olan Engelbert Dollfuß ve onun 1934'teki ölümünden sonra yerini alan Kurt von Schuschnigg, Naziler'e paralel yahudi aleyhtarı kanunlar çıkardılar. Asimilasyonistler bu uygulamalardan fazlasıyla rahatsız olmuştular. Siyonistler ise, tahmin edilebileceği gibi, Avusturya'da antisemitizmin güçlenmesinden çok memnundular. WZO lideri Nahum Sokolov, antisemit Başbakan Dollfuß için "Siyonizmin yahudi-olmayan dostlarından biri" ifadesini kullanmadı. 69 "Siyonizm dostu" Dollfuß, 1930'ların ortalarından itibaren antisemit kanunlar çıkarmaya başlamıştı. Yahudilerin hükümet kademelerinde ve üst düzey resmi görevlerde bulunmaları yasaklandı. 1935 yılında hükümet bundan böyle okullarda yahudi çocukların hıristiyanlarla birlikte eğitim görmeyeceklerini açıklamıştı. Asimilasyonist yahudiler doğal olarak bu gettolaştırma kararına tepki gösterdiler. Avusturya parlamentosuna seçilebilmiş tekyahudi ve Siyonist hareketin de liderlerinden biri olan Robert Stricker ise karardan dolayı Siyonistlerin denli sevindiklerini hükümete bildirmişti. Tüm bu olaylar üzerine asimilasyonistler Batı kamuoyunun dikkatini çekebilmek için ülkede tehlikeli bir antisemitizm geliştiğini duyurdular. Ancak kısa bir süre sonra Avusturya Siyonist Federasyonu'nun yayın organı *Der Stimme* "Avusturya'da yahudilere baskı yapıldığı iddialarını kesinlikle yalanlıyoruz" diyerek antisemit hükümete arka çıktı. Brenner'in yazdığına göre, Avusturya hükümeti, yahudiler üzerine yeni hukuki kısıtlamalar getirdiği günlerde, Siyonistlerin desteği sayesinde ihtiyaç duyduğu bazı ekonomiyardımlara kavuşabilmişti. Benzer şeyler Romanya'da da yaşanmıştı. Yahudiler nüfusun % 5. 4'ünü oluşturuyorlardı. Ülkede oldukça eskilere dayanan bir antisemitizm geleneği vardı ve II. Dünya Savaşı öncesi atmosferde bu yahudi düşmanlığı iyice kabardı.

1920'lerde antisemitler yahudilere fiili saldırılar düzenleyecek kadar ileri gitmeye başlamışlardı. 1933'te Hitler'in iktidara gelmesiyle birlikte ise antisemitler tümüyle saldırgan bir eğilim içine girdiler. Romanya'daki antisemitizm, liderliğini Corneliu Codreanu'nun yaptığı Archangel Michael Lejyonu adlı faşist parti tarafından körükleniyordu. Partinin Demir Muhafızlar adı verilen bir milis gücü vardı. Demir Muhafızlar 1929 ve 1932 yıllarında yahudilere karşı çeşitli sokak saldırılarını düzenlemişlerdi. Hitler'in iktidarının etkisiyle güçleri giderek arttı. Bu noktada yahudi liderler üsen şey, antisemitizm aleyhinde ciddi bir kampanya başlatmak ve anti-faşist güçlerle siyasi ittifak yapmaktı. Oysa hiç de öyle olmadı. Yahudi liderlerin çoğu Siyonistti. Ve Brenner'in yazdığına göre, "Romanya'daki Siyonist hareketin hiç bir kanadı, antisemitizme karşı hiç bir mücadele vermedi". 70 Aksine, WZO liderleri antisemitizmin ülkede iktidara gelmesinin faydalı olacağını, bu sayede Ha'avara'nın bir benzerini de Romanya'da uygulayabilecekler

inidüsünüyorlardı. Antisemitler "Jidani in Palestina!" (Yahudiler Filistin'e!) sloganını dillerinedolamışlardı. Aynı sıralarda ise WZO liderleri, "Romanya'ya, sınırları içindeki çok fazla sayıdaki yahudiden kurtulması için yardımcı olmak"tan söz ediyorlardı. 71 1941 yılında Demir Muhafızlar Bükres'teyahudilere karşı kanlı bir saldırı düzenlediler. 2 binyahudi öldürüldü. Bunların 200 tanesinin boğazikesilmisti. Ama Siyonistlerden yine de hiç bir tepkigelmedi. Avusturya, Romanya gibi örneklerin yanı sıra, Siyonizm-antisemitizm ittifakı Uzakdoğu'ya kadar uzandı. Uzakdoğu'nun en önemli faşist gücü, I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından yayılcı politikalar izlemeye başlayan ve bir süre sonra da Hitler-Mussolini paktına katılan Japonya'ydı. Japon rejimi ile Naziler'in arası o kadar iyiydi ki, Hitler bu Uzakdoğu'lu ırka "fahri Aryan"lık ünvanı bile vermişti. Siyonistlerin Japonya ile ittifakarmalarına neden olan şey ise, Japonya'nın 1931'de Çin'in Mançurya bölgesini işgal etmesiydi. Mançurya'da büyük bir yahudi cemaati yaşıyordu ve Siyonistler, Hitler ile yaptıkları ittifakın bir benzerini Mançurya yahudilerini göç ettirebilmek için Japonlar layapabileceklerini düşünmüşlerdi.

Öyle de oldu, Japonya'nın işgal altındaki Mançurya'da kurduğu "Mançukuo" rejimi, Siyonizm'in Uzakdoğu'daki işbirlikçisine dönüştü. Lenni Brenner, Japonyönetiminde, özellikle orduda yaygın bir antisemitizmolduğuna dikkat çekiyor. 72 Japon generalleri, tüm dünyayı saran bir "yahudi komplosu" olduğuna inanıyor ve yerel yahudileri de bu komplonun ajanları olarak algılıyorlardı. Bu nedenle Mançurya'daki yahudilerden bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Çözüm olarak da Hitler'le aynı yolu izlemeyi, yani Siyonizm'e destek olmayı düşündüler. 1937 yılının Aralık ayında Mançurya'nın Harbin kentinde Uzakdoğu Yahudi Konseyi tarafından bir konferans toplandı. Konferans, asilolarak Harbin'deki Siyonistlerin lideri olan Abraham Kaufman tarafından organize edilmisti. Duvarlarda Japon, Mançukuo ve Siyonist bayrakları yanyana asılıydı. Jabotinsky'nin kurduğu Siyonist Betar örgütüne bağlı bazı yöneticiler de "şeref misafiri" olarak toplantıya katılmışlardı. Şeref misafirleri arasında Japon İstihbarat Servisi'nden General Higuchi, antisemit Beyaz Muhafızlar örgütünden General Vrashevsky ve Mançukuo'daki Japon kukla yönetim üst düzey yetkilileri de vardı. Konferans sonucunda önemli bir karar alındı ve dünyanın dört bir yanındaki büyük yahudi örgütlerine duyuruldu. Kararda Mançurya Siyonistlerinin "Asya'da Yeni Düzen'in kurulması için Japonya ve Mançukuo yönetimleri ile işbirliği" yapacakları yazılıydı. Japonya buna karşılık Siyonizm'i ulusal yahudi hareketi olarak tanıyacak ve destekleyecekti. Nitekim kısa bir süre sonra Mançukuo yönetimi ile Betar arasındaki ilişkiler iyice gelişti. Betar üyeleri, antisemit rejimin hemen her davetinde ve kutlamasında boy gösteriyorlardı. 73 Mançurya'daki bu ilginç ittifakın sonucunda çok büyük bir şey elde edilemedi. Ancak çok az sayıda Mançurya yahudisi Filistin'e transfer edilebildi. II. Dünya Savaşı'nın sonlarında Kızılordu Mançurya'ya girdiğinde diğer Japon işbirlikçileri ile birlikte Kaufman'ı ve diğer bazı Siyonistleri tutuklayarak Sibirya'ya sürdüler.

Polonya antisemitleri ve Siyonistler

1920'li yıllarda Polonya'da 2.8 milyon yahudi yaşıyordu. Avrupa'nın en büyük yahudi cemaatini barındıran ülkede, Siyonizm de oldukça etkin ve güçlüydü. Ancak ülke nüfusunun % 10'unu oluşturan yahudilere karşı bir de oldukça yaygın ve fanatik bir antisemitizm vardı ve o yılların atmosferinden güç bularak gittikçe yükseliyordu. Güçlü bir Siyonizm ve güçlü bir antisemitizm... Bu ikili, artık bir kural olduğu üzere, birbirleriyle işbirliği yapma durumundaydılar. Öyle de oldu. Lenni Brenner Polonya antisemitleri ile Siyonistler arasındaki ilişkileri ayrıntılı olarak anlatıyor. Buna göre, ilk temas, 1925 yılında antisemit Basbakan Wladyslaw Grabski ile ülkedeki Siyonist hareketin iki önemli ismi Leon Reich ve Osias Thon arasında gerçekleşti. Temaslar sonucunda Ugoda adı verilen bir pakt anlaşması imzalandı. Paktı imzalayan kişi, yani Siyonistlerin yeni müttefikleri, antisemit

Basbakan Wladyslaw Grabski idi. Grabski Amerika'dan ekonomik destek bulma ümidindeydi ve Siyonistlerle yaptigi anlasmanın bu konuda kendisine yardımcı olacağını düşünmüştü. Siyonistler ise kendilerince önemli kazançlar elde etmişlerdi. Ordudaki yahudiler için özel koser mutfaklar kurulacak ve okullarda yahudi öğrenciler cumartesi günleri yazı yazmak zorunda bırakılmayacaklardı. (Yahudi dininde Cumartesi günü iş yapmak yasaktır). Lenni Brenner, antisemit Basbakan ile yaptıkları bu anlaşma nedeniyle Reich ve Thon'un bazı yahudilerce hain olarak görüldüğünü yazıyor. 74 Ancak bu pakt uzun ömürlü olmadı çünkü Mayıs 1926'da iktidar askeri bir darbe ile değişti. İktidara el koyan Josef Pilsudski bir dikta rejimi kurdu. Pilsudski de önceki lider gibi bir antisemitti ve yine Siyonistlerle yakın ilişkiler kurdu. 26 Ocak 1934'de Pilsudski Hitler ile on yıllık bir barış ve dostluk anlaşması imzaladı. Siyonistlerle olan dostluğu 12 Mayıs 1935'teki ani ölümüne kadar sürdü. Pilsudski'nin ölümü üzerine Siyonist hareketin önde gelenlerinden Osias Thon ve Apolinary Hartglas Filistin'de diktatörün anısına bir "Pilsudski Ormanı" kuracaklarını ilan etmişlerdi. Filistin'deki Revizyonistler ise diktatörün adına bir göçmen merkezi kuracaklarını açıkladılar. 75 Pilsudski'nin ölümünden sonra ülkedeki antisemitizm daha da gelişti. Ordudaki albaylar arasında güçlü antisemitik eğilimler vardı. En fanatik antisemitler ise Naras (Nasyonalist Radikaller) adlı Nazi hayrani asiri sağcı partide toplanmıştır. 1930'ların son yıllarında yahudilere Naras tarafından organize edilen saldırılar başladı.

Solcu asimilasyonist yahudi örgütü Bund, Naras'a karşı mücadele etmek için sokak birlikleri oluşturun ve bir yandan da propaganda yolunu kullanıyorlardı. Oysa Siyonistler hiç bir zaman Naras'a karşı herhangi bir tepki göstermediler. Çünkü Naras'ın söylediği şeyler işlerine çok yarıyordu. Naras militanlarının en sık kullandıkları sloganlardan biri, "Moszku idz do Palestyny!", yani "Yahudiler Filistin'e!" şeklindeydi. Lenni Brenner, Polonya'daki yahudilerin Siyonizm'e ilgi göstermeyişlerinin en önemli nedenlerinden birinin, Siyonizm'in Naras tarafından teşvik edildiğini görmüş olmaları olduğunu yazıyor. Brenner, ayrıca ordudaki antisemit albayların da en az Naras kadar "philo-Zionist" (Siyonizm taraftarı) olduklarına dikkat çekiyor. 76 Antisemitlerin Siyonizm taraftarı olduğu kadar, Siyonistler de antisemitizm taraftarıydılar. Ülkedeki en önde gelen Siyonist liderlerden biri olan Izak Gruenbaum Polonya'da "bir milyon kadar fazla yahudi yaşadığını" ve bu yahudilerin "ülkeye fazla yük" olduklarını söylemişti. Filistin'deki Revizyonist hareketin önderlerinden biri olan Abba Achimeir ise daha da ileri giderek günlüğüne şu inanılmaz cümleyi yazmıştı: "Bir milyon kadar Polonya yahudisinin öldürülmesini çok isterdim. Belki bu sayede bir getto içinde yaşadıklarının farkına varabilirler." 77

Stern Çetesi'nin Naziler'le askeri ittifak girişimi

Önceki sayfalarda Revizyonist Siyonizm'e değinmiştik. WZO'da hakim olan sol eğilime karşı sağcı, hatta asiri sağcı bir ideolojik taban üzerine kurulan Revizyonizm, 1930'lu yılların sonlarından itibaren Filistin'deki silahlı faaliyetlerini artırdı. Silahlı mücadele hem Araplara hem de kısmen yahudi göçüne sınırlamalar getiren İngiliz manda yönetimine karşıydı ve Irgun adlı silahlı Revizyonist örgüt tarafından yönetiliyordu. Ancak II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte Irgun içinde iki ayrı fraksiyon belirdi. Jabotinsky'e bağlı olan birinci grup, onun direktifleri üzerine, savaş boyunca İngiltere'ye karşı askeri bir mücadele yapılmayacağına, bunun ancak savaş sonrasında yürütülebileceğine karar vermişti. Daha küçük ve radikal olan ikinci grup ise her durum ve şart altında, egemen bir Yahudi Devleti kurulmasına izin vermedikçe, İngiltere'ye karşı mücadeleyi savunuyordu. Avraham Stern'in liderliğini yaptığı bu grup Eylül 1940'da Irgun'dan ayrıldı ve kendi örgütünü kurdu. Stern Çetesi adıyla bilinen bu en radikal Siyonist grup, daha sonra kendisine seçtiği LEHI (*Lohamei Herut Yisrael*-İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları) ismiyle de anılır. Örgütün oldukça iddialı hedefleri vardı. Avraham Stern'in 18 prensibinde belirtildiğine göre, örgütün hedeflerinin

basında; Eski Ahit'in Tekvin bölümünde belirtilen topraklar-yani "Nil'den Fırat'a" kadar üzerinde kurulacak bir Yahudi Devleti, bu topraklardan Arapların sürülmesi ve Kudüs'teki Hz. Süleyman Mabedi'nin yeniden inşa edilmesi geliyordu. Stern İngiltere'ye karşı mücadele kararında olduğu için, bir an önce İngiltere'nin düşmanlarıyla ittifak yapmayı düşündü. Eylül 1940'ta, Irgun'dan ayrılmalarından yalnızca bir-kaç hafta sonra, Kudüs'teki bir İtalyan ajanı ile bağlantıya geçtiler ve Mussolini'nin bir Yahudi devleti kurulması hedefine aktif olarak yardım etmesi karşılığında, faşist İtalya ile askeri ittifak yapmayı önerdiler. Ancak İtalyanlar örgütün gücünü pek önemsemedikleri için net bir sonuç alınamadı. Bunun üzerine Stern, örgütün önde gelenlerinden Naftali Lubentschik'i Beyrut'a Almanlar'la görüşmesi için yolladı. Lubentschik burada Rudolf Rosen ve Otto von Hentig adlı iki Nazi ile bağlantı kurdu. Ve Lubentschik Naziler'e oldukça kapsamlı bir askeri ittifak önerisi sundu. Lubentschik'in Stern örgütüne adına Naziler'e yaptığı bu teklifin metni, savaş sonrasında Türkiye'deki Alman Büyükelçiliği dosyalarında bulundu.

Bu nedenle belgeye "Ankara Belgesi" denmiştir. Ankara Belgesi'nin bir kopyası, daha sonra III. Reich'in gizli arşivlerini araştırarak Alman tarihçi Klaus Polk tarafından da ortaya çıkarıldı. Buna göre, 11 Ocak 1941 tarihinde, Siyonist Stern Örgütü, Nazi yönetimine resmi bir askeri antlaşma öneriyordu. Ankara Belgesinde özetle şunlar yazılıydı:

"1- Yahudi kitlelerin Avrupa'dan çıkarılması Yahudi sorununun çözümü için ön koşuldur; ancak bunun gerçekleştirilmesi, bu kitlelerin Yahudi halkının anavatanı olan Filistin'e yerleştirilmesine ve tarihi sınırları içinde bir Yahudi devletinin kurulmasına bağlıdır. Dolayısıyla Avrupa'da (Nazi egemenliğinde) kurulacak olan Yeni Düzen, ortak çıkarlar oluşturabilir.

2- Yeni Almanya ile İbrani alemi arasında bir işbirliği mümkündür.

3- Ulusal ve totaliter temelde tarihi bir Yahudi Devleti'nin Alman Reich'iyle yapılacak bir anlaşma çerçevesinde kurulması gelecekte Ortadoğu'daki güçlü Alman çıkarları açısından da gereklidir. Bu düşüncelerden yola çıkarak Filistin'deki Ulusal Askeri Örgüt (Stern-Irgun Örgütü), İsrail Özgürlük hareketinin yukarıda belirtilen ulusal hedeflerinin Alman Hükümeti tarafından tanınması koşuluyla, savasta Almanya'nın yanında aktif olarak yer almayı teklif eder. " 78 Aralık 1941'de Stern, bu kez örgütün önemli isimlerinden Nathan Yalin-Mor'u Naziler'le kontak kurması için Türkiye'ye yolladı. Ancak Yalin-Mor yolda tutuklandı ve planlanan görüşme gerçekleşmedi. Brenner'in belirttiği gibi, Naziler'in bu teklife nasıl bir cevap verdiğine dair arşivlerde herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Büyük olasılıkla Naziler Stern'in küçük ve etkisiz bir örgüt olarak görmüş ve öneriyi fazla dikkate almamışlardır. Ancak burada önemli olan, Siyonist bir örgütün Naziler'e, hem de sözde "Yahudi soykırımı"nın başlangıç tarihi olduğu söylenen 1941 yılında, askeri bir ittifak önerebilmiş olmasıdır. Naziler'in kurmak istedikleri Yeni Düzen ile Yahudiler arasında önemli ortak çıkarlar olduğunu söyleyen Stern'in mantığı, kuskusuz atlanmaması gereken bir noktadır.

Yalin-Mor, örgütünün Naziler'le işbirliği aramasının ardında yatan mantığı, 1942'de, savaşın en kızgın olduğu günlerde şöyle özetlemiştir: "Yahudileri yığınlar halinde göçe razı etme projemiz, Almanya'nın hedeflerinden biri olan, Avrupa'ya Yahudilerden temizleme amacına uygun düşüyordu. "79 Bir diğer önemli ve ilginç nokta da Ankara Belgesi'nin Naziler'e verildiği sıralarda Stern'in en üst bir kaç yetkilisinden birisi olan bir kişinin kimliğidir: İzak Samir!... Evet, Naziler'e askeri ittifak öneren örgütün basında, 1977-92 yılları arasındaki Likud iktidarı sırasında İsrail'de önce Disisleri Bakanlığı sonra da Basbakanlık yapacak olan İzak Samir vardır. 1940'li yıllarda aynı hocası Menahem Begin gibi eli kanlı bir terörist olan Samir, Ankara Belgesi'nden bir kaç yıl sonra da İngiliz ve Arap hedeflerine düzenleyeceği kanlı saldırılar ile adını duyuracaktır. Samir'in Stern'in Naziler'le ittifak çabalarındaki rolünün ne olduğu kuskusuz önemli bir konudur. Samir yıllar sonra Ankara belgesinin ortaya çıkmasıyla birlikte kendisine yöneltilen soruları cevapsiz bırakmıştır, ama konuyla ilgili hemen her kaynağın kabul ettiği gibi, Stern'in Naziler'e yaptığı teklifin

arkasındaki bir-kaç önemli beyinden birisi odur. Lenni Brenner, Adolf Hitler'in müttefiki olmaya çalışmış bir kişinin Yahudi Devleti'nde Basbakanlık koltuğuna oturmuş olmasının tarihin ilginç çelişkilerinden biri olduğunu söylüyor. Izak Samir'in bu kirli sicili, ilk defa 1989 yılında kendi yurttaşları tarafından öğrenildi. Ankara Belgesi ile ilgili öykünün İsrail'in en büyük gazetelerinden biri olan *Jerusalem Post*'ta yayınlanması tam manasıyla bir sok yasanmasına sebep oldu. Bu "sakıncalı" ilişkiler üzerine konuşma yasası, ilk defa delinmiş oluyordu. Hem de bir yahudi basın organı tarafından. *Jerusalem Post*'un bu haberi, 11 Mart 1989 tarihli Zaman aracılığıyla bizim basınıma da yansımıştı. Haberin başlığı, "İsrail'de Gerçeğe İlk Adım, Samir-Nazi İşbirliği Ortaya Çıkarıldı" idi. Zaman'ın *Jerusalem Post*'u ana kaynak olarak gösterdiği bu haberde, önemli bazı bilgiler yer alıyordu: Örneğin, Siyonizm-Nazizm işbirliğinin ilk defa yazılı olarak 1989 yılında ortaya konabildiği, bu tarihe kadar, bu konudan bahsedilmesinin, yani Siyonist liderler ile ileri gelen Nazi devlet adamlarının arasındaki işbirliğini gündeme getirmenin İsrail Devleti tarafından yasaklanmış bir konu olduğu yazılmıştı. Bugün konuyla ilgili kitapların önemli bir kısmında Ankara Belgesi'nden söz edilir.

Ancak çoğu yazar, en basta da yahudi yazarlar, Stern-Nazi ilişkisini tarihin anlaşılamaz cilvelerinden biri olarak yorumlar. Örneğin İsrail ordusundan emekli subay Yehoshafat Harkabi *Israel's Fateful Hour* adlı kitabında, bu olayı "yahudi tarihinin anlaşılamaz bir kesiti" olarak yorumlar. Oysa olayın hiç bir yönü "anlaşılamaz" değildir. Bu tür yorumlar yapılmasının nedeni, çoğu kişinin Nazi-Siyonist ittifaki ile ilgili olarak yalnızca Stern'in girişiminden haberdar olmasıdır. Çünkü bir tek Stern dosyası kamuoyuna açıkça anlatılmıştır. Önceki sayfalarda incelediğimiz WZO-Nazi ilişkileri ise hala çok kimse tarafından hiç duyulmamıştır. Bu sayede İsrail liderleri ya da çağdaş Siyonistler Ankara Belgesini "ilginç bir paradoks" diyerek geçiştirebilmektedirler. Çünkü ne de olsa Stern asiri radikal ve Naziler'e sempati duyması doğal karşılanabilecek kadar asiri sağcı bir örgüttür. Siyonizmin kötü polisidir bir başka deyişle. Oysa aynı geçiştirmeyi "sosyalist" WZO için, iyi polis rolü oynayan Weizmann, Ben-Gurion ve benzerleri için söylemek mümkün değildir kuskusuz. Biz, önceki sayfalarda incelediklerimiz sonucunda, en "solcu" Siyonistin bile aslında faşist eğilimli olduğunu, çünkü Siyonizm'in kendisinin bir tür faşizm ve ırkçılık olduğunu ve dolayısıyla yalnızca Stern gibi radikal bir fraksiyonun değil, tüm Siyonist hareketin Naziler ve benzeri faşistlerle işbirliği yaptığını biliyoruz. Stern, buzdagının yalnızca görünen kısmıdır. Buzdagının görünmeyen kısmını önceki sayfalarda incelemiştik. Bu konuda göz atılması gereken son bir kaynak, aynı Brenner gibi "anti-Siyonist" bir yahudi olan Hannah Arendt'in *Eichmann in Jerusalem* adlı kitabıdır. Çünkü Arendt, Adolf Eichmann'ı merkez alarak, Nazi-Siyonist işbirliğinin daha önce değinmediğimiz bazı yönlerine değinir.

Adolf Eichmann'ın öyküsü

Hannah Arendt'in yazdığı *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil* (Eichmann Kudüs'te: Seytanlığın Basitliği Üzerine Bir Rapor) adlı kitap Siyonist-Nazi ilişkilerinden söz eden kaynakların en önemlilerindedir. Kitap önemlidir, çünkü yazarı Bayan Arendt, Amerikan yahudi toplumunun önde gelen isimlerinden biri ve ünlü bir siyaset bilimcidir. Arendt, kitabında asil olarak, Nazi Subayı Adolf Eichmann'ın (ya da ona benzer bir figüranın), 1960 yılında Mossad ajanları tarafından Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürülmesiyle kurulan mahkemeyi ve Eichmann'ın mahkemedeki ifadelerini konu edinir. Önceki sayfalarda da bir kaç kez değindiğimiz Eichmann çok önemli bir isimdir, çünkü Gestapo şefi Heydrich'in emri altında "yahudi sorunu"nu çözmekle özel olarak görevlendirilen kişidir. İsrail Devleti, Eichmann mahkemesi yoluyla, tüm dünyaya sözde yahudi soykırımının ve Naziler'in kendilerine verdikleri zararların (!) propagandasını yapmıştır. Oysa Adolf Eichmann'ın ilginç bir hikayesi vardır ve bu hikaye, İsraililerin

propagandaları ile hiç mi hiç uyusmamaktadır. Arendt, kitabında sık sık resmi tarihin kabullerini tekrar etse de, zaman zaman bazı ilginç gerçeklere de değinir. İlk olarak, kitabın hemen girişinde, Naziler'in 1935'te yayınladıkları Nuremberg Kanunları'ndaki ilginç hükme dikkat çeker: Kanunlar, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, yahudileri Alman toplumundan tümüyle izole etme amacına yöneliktir. Arendt, bunun "İsrail Evi'nin birliğini korumaya çalışan" yahudiler açısından hiç de olumsuz bir şey olmadığını söyleyerek, İsrail'de de bugün aynı kanunun-yazılı olmasa da-geçerli olduğunu, bir yahudinin bir "goyimle" (yahudi olmayan) evlenmesi ya da ilişkiye girmesinin yasak kabul edildiğini hatırlatır. 80 Arendt, ilerleyen sayfalarda Eichmann'ın geçmişinden söz ederken de ilginç bilgiler vermekte, onun gençliğinde hiç bir zaman antisemit olmadığını, hatta bazı yahudilerle çok yakın ilişkileri olduğunu (örneğin Avustrian Vacuum Oil Company'nin müdürü olan yahudi Bay Weiss'le) anlatır. Arendt'in bildirdiğine göre Eichmann, masonluga da ilgi duymuş, bir süre Schlaraffia Locasi'na gidip-gelmistir.

Ama Eichmann'ın asıl görevi, 1934 yılında SS'ler içinde kurulan özel ve gizli bir bölüm olan SD'ye girmesiyle başlar. SS sefi Himmler'in kurdurduğu SD, bir istihbarat servsidir ve Gestapo sefi Heydrich tarafından yönetilmektedir. Eichmann, kısa süre sonra servisin "yahudi departmanı"na girer ve zamanla da bir "yahudi uzmanı" olur. Eichmann bu yıllarda Almanya'daki Siyonist liderlerle ilk görüşmelerini yapar. 81 Arendt, o dönemde Eichmann'ın bir de Theodor Herzl'in yazdığı *Der Judenstaat* (Yahudi Devleti) adlı kitabı okuduğunu, kitaptan çok etkilendiğini ve böylece Siyonizm'i benimsediğini söyle anlatıyor: "Eichmann, Albert Speer'in kendine verdiği *Der Judenstaat*'i okuduktan sonra Siyonizm'e bağlandı. O tarihten sonra, sık sık yahudi sorununa 'siyasi çözüm' aranması gerektiğini savunmaya başladı ve 'amacım, yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir' dedi. Bu düşüncelerini de, broşürler dağıtarak ve sözlü telkinlerde bulunarak diğer SS'ler arasında yaymaya başladı. İbranice öğrendi. Daha sonra Siyonizm'in temel eserlerinden biri olan Adolf Böhm'ün *History of Zionism* adlı kitabını da okudu. Hayatı boyunca gazeteden başka bir şey okumamış biri için oldukça büyük bir başarıydı. " 82 Eichmann'ın Siyonizm'e olan bu yakınlığı, Siyonistlerin hedefleriyle Nazi amaçları arasındaki paralelligi görmesinden kaynaklanıyordu. Siyonistler de aynı Naziler gibi tüm yahudileri Reich sınırlarından çıkarmak istiyorlardı. Bu Naziler için Reich'in *Judenrein* ("yahudiden arındırılmış") olması anlamına geliyordu; aynı şey Siyonistler için bir Yahudi Devleti demekti. Eichmann, bu nedenle Yahudi Devleti'nin kurulmasına destek vermenin önemini vurgulayarak, "amacım, yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir" diyordu. O dönemde, önceden de değindiğimiz gibi, Almanya'da yahudi liderler arasında iki ekol vardı: Siyonistler ve asimilasyonistler. İkinci grup, yahudilerin Filistin'e gitmesine karşı çıkıyor ve Alman toplumu içinde asimile olmalarını savunuyorlardı. Ve Eichmann, Siyonistleri çok sevmiş, Asimilasyonistlerden ise nefret etmişti: "Eichmann'ın yakın ilişki kurduğu yahudi liderlerin hepsi dönemin ünlü Siyonistleri'ydiler. Söylediğine göre, 'yahudi sorunu'na bu kadar yakından eğilmesinin nedeni kendi 'idealizmi'ydi; ve bu Siyonist yahudiler de aynı onun gibi 'idealist' idiler. Buna karşılık asimilasyonistlere hep antipati ile yaklaşıyordu..."

Eichmann'ın ilişki kurduğu en 'idealist' yahudi ise Dr. Rudolf Kastner olmuştur. İkisi, Macar yahudilerinin yasal olmayan yollardan Filistin'e göç etmesi için işbirliği yapmışlardı. . " 83 Aslında Eichmann'ın Siyonistlerle paylaştığını söylediği ve "idealizm" diye adlandırdığı şey, ırkçılıktır. Her iki tarafın da ırkçıları, Almanların ve Yahudilerin bir arada yaşamalarını istemiyorlar ve bu nedenle de çok iyi bir asgari müsterekte anlaşılıyorlardı. Naziler'in Filistin'e yahudi göçü için büyük destek vermesi, buna dayanıyordu. Eichmann, Siyonistlerle böyle yakın ilişkiler kurduğu dönemlerde bir yandan da Alman yahudilerini tedirgin edecek eylemler düzenliyordu. Bağlı olduğu SS Güvenlik Servisi SD (*Sicherheitsdienst*), yahudilerin dükkanlarının yağmalanmasıyla patlak veren *Kristallnacht* (Kristal Gecesi) gibi

ayaklanmaları kışkırtıp organize ediyordu. Amaç, yahudileri asimilasyondan kurtarmak ve göçe ikna etmektir. 1938'de *Anschluss* gerçekleştiğinde (yani Almanya ve Avusturya birleştiğinde) Reich'in, dolayısıyla da Eichmann'ın gücünün sınırları daha da büyümüştü. Ve "yahudi işleri sorumlusu" Eichmann, "idealist" uygulamalarına bir yenisini eklemekte gecikmedi. *Anschluss*'un hemen ardından yeni bir zorunlu göç kanunu yayınlattı ve "tüm yahudilerin, kendi istekleri ya da vatandaşlık hakları göz önünde bulundurulmaksızın göç etmelerini" emretti. 1938 Marti'nda, Avusturya'nın Viyana kentinde, Eichmann kanalıyla SD komutanına, ilk Zorunlu Yahudi Göç Merkezi kurma izni verildi. Daha sonra da, çeşitli yerlerde ve Almanya'da benzer göç merkezleri kuruldu. Tüm bu Yahudi Göç Merkezleri'nin yönetiminde Eichmann vardı ve Gestapo komutanı başdanisman olarak görev yaptı. 18 aydan kısa bir süre içinde Avusturya'dan 150 bin yahudi sürüldü; çoğu asamalı bir göçten sonra Filistin'e yöneldi. Eichmann bu arada, Siyonist liderlere yahudilerin göç işlemleri için kolaylıklar gösteriyordu. 84 Eichmann, yahudileri göç ettirme operasyonu ile ilgili olarak daha sonra sunuları söyleyecekti: "Ben her iki tarafı da memnun edebilecek bir çözüm arıyordum... Çözüm, dediğim gibi, yahudilere üzerine basabilecekleri sağlam bir toprak bulmaktan geçiyordu, böylece kendilerine ait bir toprakları olacaktı.

Ve ben bu yönde çalışıyordum. Bu yönde işbirliği yaptım, çünkü bu hedef, aynı zamanda yahudi halkının arasındaki bazı hareketlerce de aynen benimseniyordu. Bu yüzden, bunun en uygun çözüm olacağı kanısına vardım. Ülkeden çıkmak yahudilerin de yararındı; belki bazıları bunu anlamıyorlardı, ama öyleydi. Birisinin onlara yardım etmesi, bu işi organize etmeye çalışan aktif yahudi gruplarına destek vermesi gerekiyordu; ben de bunu yaptım. " 85 Eichmann'ın bu cümlelerini aktaran Arendt, şöyle diyor: "Söz konusu 'aktif yahudi grupları', Eichmann gibi 'idealist' olanlar, yani Siyonistlerse, gerçekten de Eichmann, onlara saygı gösterdi, isteklerini dinledi, destek istemelerini kabul etti ve onlara verdiği sözleri tuttu. " Arendt, bunlara rağmen, kitabının aynı sayfasında, İsrail mahkemesinin Eichmann'ın Siyonistlerle olan ilişkileri üzerinde hiç durmadığını da bildiriyor. Yahudi yazar, Nazi politikasının yahudi liderlerce benimsenmesine dair sunuları da ekliyor: "Hans Lamm, 'Nazilerin yahudi politikasının, ilk başta Siyonizme uygun düştüğü tartışılmaz bir gerçektir' diyor. Gerçekten de bu yıllarda Eichmann böyle düşünmektedir. Bu düşüncelerinde yalnızca da değildir. Bazı Alman yahudileri, toplumlarının içinde bulunduğu asimilasyon sürecinin, Nazilerin başlattığı 'disimilasyon' süreci ile kirilabileceğini düşünmektedirler. . . Hitler'in iktidarı ele geçirmesi, Siyonistler tarafından 'asimilasyonun sona erisi' olarak görülmüş ve sevinçle karşılanmıştır. Dolayısıyla Siyonistlerle Naziler arasında çeşitli işbirlikleri kurulmuştur. Siyonistler düşünmüşlerdir ki, Nazilerin başlattığı 'disimilasyon' politikası ve Filistin'e göç bir arada olduğunda onlar için çok yararlıdır ve bu nedenle de 'yahudi kapitalistleri' de devreye sokarak, iki taraf için de karlı bir çözüm oluşturma yoluna gitmişlerdir. " 86 Arendt, Siyonistlerin "yahudi kapitalistleri devreye sokmaları"ndan söz ederken, önceki sayfalarda yoğun olarak incelediğimiz bir gerçeğe, yani Hitler'in büyük yahudi finansörlerden aldığı dev yardımlara işaret ediyor. Hannah Arendt, ayrıca Nazi politikasının Alman yahudilerini Siyonizmi kabul etmeye hızla ittiğini vurguluyor ve o dönemlerde Siyonist yayın organı *Jüdische Rundschau*'nun tirajının besbinden kırkbine çıktığına dikkat çekiyor. Arendt, ayrıca Eichmann ve diğer Nazilerin, yalnızca WZO'ya bağlı olan Yahudi Ajansı'yla (Jewish Agency) değil, bağımsız bazı Siyonist gruplarla da çok iyi ilişkiler kurduklarını, "Gestapo ve SS'lerin Siyonistlere çok yardımcı olduklarını" söylüyor 87.

Aynı sayfada bildirdiğine göre, söz konusu Siyonistler, Eichmann'ın kendilerine karşı oldukça "kibar" davrandığını söylüyorlar. Hatta Eichmann, bir keresinde, "genç yahudilere eğitim alanı" açmak için bir manastırda yaşayan rahibelerin tümünü kovuyor, manastırı boşaltıp Siyonist gruba veriyor. Bir başka olayda ise, Nazi Subayları bir Siyonist gruba, "eğitim alanlarına" rahat gidebilmeleri için bir tren tahsis ettiklerini söylüyor. (Arendt,

Siyonist grubun ne "egitim"i aldıklarını söylemiyor ama anlatılan silahlı bir eğitim sözkonusu.) Evet, bu ilişkiler aynı önceki sayfalarda incelediklerimiz gibi inanılması zor ve hayret verici ilişkilerdir. Ama hepsi gerçektir. Kuskusuz kendisi de bir yahudi olan Hannah Arendt'in bunları kabul etmesi ve yazması da son derece önemlidir. Ancak Hannah Arendt, Naziler ve Siyonistler arasındaki tüm bu ilişkileri anlattıktan sonra, kitabında ilginç bir dönüş yapar. Çünkü Arendt'e göre, Naziler ve Siyonistler arasındaki işbirliği, II. Dünya Savaşı'nın patlak verdiği günlerde ani bir biçimde kesilmiştir. Yazar dönüşünün tarihi olarak 1939 yılını belirler. Bu ani değişimin nedeni ise, Arendt'e göre, Naziler'in yahudi sorununa yeni bir çözüm bulmuş olmalarıdır. Bu nokta, "yahudi soykırımı"nin başlangıcıdır. Ancak bu tabloda bir gariplik vardır. Arendt, kitabında yaptığı bu açıklamaya samimi olarak inanıyor mu, bilemiyoruz. Ama, basından beridir Siyonistlerle işbirliği yapmış, hatta Siyonistlerin sağladığı maddi destekle yükselmiş bir hareketin neden birden bire fikrini değiştirdiğine dair ortada hiç bir açıklama yoktur. Naziler neden Siyonistlere ihanet etmek, yani bir anlamda "bindikleri dalı kesmek" istesinler? Hem de tam bir Dünya Savaşı'na girdikleri, yani büyük bir finansal desteğe ihtiyaç duydukları anda? Onlara verilen misyon, yahudileri tedirgin etmek ve göçe ikna etmektir, toplayıp hepsini öldürmek değil ki. Öyleyse neden herseyi alt-üst etmişlerdir?

Savaş yılları ve Nazi himayeli otonom Yahudi Devletleri! . .

Üstteki sorunun cevabına geçmeden önce, bir kaç nokta üzerinde durmakta yarar var. Öncelikle dikkat çekici olan, Nazi Almanyası'yla ilgili olarak bizlerden bir şeylerin saklandığıdır. Evet, bir şeyler saklanmaktadır, çünkü önceki sayfalarda incelediğimiz açık ve net Siyonist-Nazi ilişkileri hiç bir resmi tarih kitabında kesinlikle konu edilmez. Bize tekrarlanan hikaye, Naziler'in gözü dönmüş birer yahudi düşmanı olduklarından başka bir şey değildir. Bu durumda, Nazi Almanyası'yla ilgili olarak resmi tarihin dışında bir de gerçek tarih bulunduğunu farketmişimize göre, konunun ikinci kısmına da dikkatli bakmak durumundayız. İkinci kısım, Arendt'in Nazi-Siyonist ilişkilerinin kopmasına neden olarak gösterdiği kısımdır; yani Soykırım. Peki acaba Soykırım'la ilgili olarak bildiklerimiz de resmi tarih değil midir? Onların da yeniden ve farklı kaynaklar kullanılarak gözden geçirilmesi gerekmez mi? II. Dünya Savaşı sırasında, gerçekten bir "Yahudi Soykırımı" yaşanmış mıdır? Bu sorunun cevabını bulmak için, II. Dünya Savaşı yıllarında Naziler'in yahudilere karşı ne tür politikalar uyguladığına bakmak gerekiyor. Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem*'de, savaşın başladığı günlerde, yani 1939'da Naziler'in yahudi politikasındaki birinci evrenin bittığını söyler. Bu birinci evre, Arendt'in deyişiyle "sürgün" evresidir; Naziler Siyonistlerle işbirliği içinde yahudileri Almanya ve Avusturya'dan sürmüş, Filistin'e yollamışlardır. Arendt'e göre, savaşla birlikte ikinci evre başlamıştır, çünkü artık birinci evredeki yöntemin, yani yahudileri Filistin'e sürmenin imkanı kalmamıştır. Nedeni, Almanya'nın İngiltere'yle savaşıyor olmasıdır; artık hiç bir Alman gemisi, İngilizlerin hakim olduğu denizlerde Filistin'e yolcu taşıyamaz. Hem ayrıca Filistin de bir İngiliz mandasıdır. Arendt, bu yeni durumu şöyle özetliyor: "Yahudi sorununun resmi çözümü 'zorunlu göç'tü, ancak bu artık mümkün olamıyordu". 88 Bundan dolayı Nazi politikasının değiştiğini söyleyen Arendt, ikinci evrenin "toplama" evresi olduğunu söyler. Yani yahudiler Avrupa'da bir araya getirilip tecrit edileceklerdir.

Bu evrenin ardından üçüncü evre, yani "Nihai Çözüm" (*Final Solution*) evresi gelecek ve toplanmış olan yahudiler imha edileceklerdir. Ancak Arendt, kitabında bu tezine ters düşen bazı gerçekleri de yazmadan edemez. Bu ilginç gerçeklerin gösterdiği sonuç şudur: Naziler, savaş şartları nedeniyle yahudileri Filistin'e göndermeyi basaramadıkları için, yeni bir çözüm arayışına girmiş ve küçük ve geçici Yahudi Devletleri kurmayı planlamışlardır. Bu, Alman irkini yahudi irkindan, yahudi irkini da Alman irkindan ayrı tutma şeklindeki klasik Siyonist-Nazi hedefinin yeni bir uygulamasından başka bir şey değildir aslında. Nazilerin Yahudi

Devleti kurma yönündeki ilk denemeleri, Arendt'in de yazdigina göre, Nisko Planı'dır. Plan, Nazilerin Polonya'yi isgali üzerine Eichmann ve onun bir üstü olan Franz Stahlecker tarafından geliştirilmiştir. Polonya'nin yalnızca bir bölümü Nazilerce isgal edilmiştir (kalan kısım Rus isgalindedir) ve bu kısımda yaşayan bir milyon yahudinin ne olacağı da Naziler tarafından düşünülmektedir. İşte bu anda Eichmann ve Stahlecker, sözkonusu Nisko Planı ile ortaya çıkarlar. Plan, Polonya'nin Nazi isgali altında olan ama asıl Reich topraklarına dahil sayılmayan Genel Hükümet (*General Government*) bölgesinde Nazi himayesinde otonom bir Yahudi Devleti kurulmasını öngörmektedir!... Arendt şöyle diyor: "Bu, Eichmann'in, 'yahudilere, üzerine basabilecekleri sağlam bir toprak bulma' hedefinin geçici bir süre için de olsa gerçekleştirilmesiydi". 89 Arendt, ayrıca planin öteki hazırlayıcısı olan Stahlecker'den de söz ediyor ve onun "Viyana'dayken Siyonist liderlerle sıkça el sıkışmaya alışmış birisi" olduğunu söylüyor. 90 Eichmann ve Stahlecker'in planı Heydrich'ten de destek görür ve bir milyon Polonyalı yahudi, ülkenin "otonom" bölgesinde toplanarak devletin çatısı atılır. Bölgede Naziler'in himayesinde "Yahudi Yaslılar (Bilgeler) Meclisi" kurulur ve Eichmann da özel bir "göç merkezi" organize eder. 91 SS'ler, otonom bölgeye giden yahudilere şöyle derler: "Führer, yahudilere onlara yeni bir yurt vereceğine dair söz verdi". Ama savaş şartları nedeniyle Plan fazla etkili olmaz ve gerçek bir Yahudi Devleti kurulamaz. Ama yahudiler bir kez tecrit edilmiş ve bir araya getirilmişlerdir; savaş sonrasında bunları toplayıp Filistin'e götürmek Siyonistler için çok daha kolay olacaktır. Arendt'in bildirdiğine göre, bu tür otonom yahudi devletleri, Reich'in baska bölgelerinde de kurulmaya çalışılır.

Eichmann'in bir Yahudi Devleti kurma yolundaki ikinci girişimi ise 1941 yılında olur. Bu girişim, Madagaskar Projesi olarak adlandırılır; çünkü Avrupa'dan dört milyon yahudinin Madagaskar'a götürülmesini ve adada Nazi himayesinde bir Yahudi Devleti kurulmasını öngörmektedir. Bu proje, aslında İngilizler'in daha önceleri gündeme getirdikleri Uganda Projesi'ne benzer. Uganda Projesi, İngilizler'in bir "yahudi vatani" isteyen Siyonistlere Filistin yerine Uganda'yi önermesiyle gündeme gelmişti. İngilizler, Filistin'deki Arapların yaratacağı sorundan çekinerek böyle bir öneri getirmişler, ancak Siyonistlerce reddedilmişti. Şimdi aynı şeyi Naziler denemeye çalışmaktadır. Filistin kendi ellerinde olmadığına göre, orayı önerme şansları yoktur; ancak bir Fransız kolonisi olan Madagaskar'ı kolaylıkla alacaklarını düşünmekte ve Siyonistlere bu yeni ilginç teklifi götürmektedirler. Naziler'in Avrupa içinde otonom Yahudi Devleti kurma çabalarına bir örnek de Heydrich'in Eichmann'in yardımıyla Bohemya ve Moravya'da yaptığı denemedir. Arendt'in anlattığına göre, Heydrich, kendisine Bohemya ve Moravya'nin yönetimi verildiğinde, ülkeyi sekiz haftada Judenrein yapacağına söz verir. Bu işi nasıl yapabileceğini Eichmann'a sorduğunda, Eichmann, ülkede otonom bir Yahudi Devleti kurulmasını önerir. Heydrich kabul eder ve Theresienstadt bölgesindeki tüm yerli Çek nüfusunun bosaltilmesini emreder. Bosalan yere ülkedeki yahudi nüfusunun büyük bölümü aktarılır. Bütün bunlar, Naziler'in yahudileri tecrit etme politikasının savaş yıllarında da, savaş öncesi dönemden farklı olmadığını gösteriyor. Savaş öncesi dönemdeki politika, Siyonistlerle işbirliği yaparak yahudileri kültürel ve fiziksel yönden tecrit etmek ve Filistin'e göndermekti. Savaş şartları Filistin'e gidisi mümkün kılmadığında, tecrit yine devam ettirilmiş ancak Filistin yerine baska yerlerde geçici "yahudi devletleri" oluşturma yoluna gidilmiştir. Ve bu politikanın hiç bir yanı da Siyonistlere ters düşmemektedir. Bu noktada soruyoruz: Sizce bu tabloda bir soykırım havası var mıdır? Nazi hareketinin en basından beri Siyonistlerin desteği ile ve onlarla işbirliği içinde geliştiğini biliyoruz. Bu işbirliğinin 1941 yılında halen sürmekte olduğu da, Naziler'in Yahudi Devleti kurma çabalarından açıkça anlaşılmaktadır. Siyonist Stern örgütünün aynı yıl içinde Naziler'e askeri ittifak önermiş olmaları da, yahudi soykırımı kavramıyla büyük bir çelişki oluşturmaktadır.

Baska ilginç bilgiler de vardır. Mark Weber'in "*Zionism and the Third Reich*" adlı makalesinde 92 yazdığına göre, 1942 yılında bir gözlemci, Almanya'da resmi izinle çalışan ve Filistin'e gidecek yahudi göçmenlere eğitim veren Siyonist bir "*kibutz*" olduğunu rapor

etmiştir. Weber, bu Siyonist merkezin muhtemelen 1942'den sonraki yıllarda da aktif olduğunu yazıyor. Bir başka deyişle, savaş öncesi dönemde Nazi-Siyonist ilişkisinin temelini oluşturan yahudi göçü politikası, savaş yıllarında da mümkün olduğu ölçüde devam etmiştir. Siyonist-Nazi ittifaki hiç bir zaman sona ermemiştir. Bir başka ilginç bilgiyi de Türkiyeli yahudilerin yayınladığı Salom gazetesi vermektedir. Salom'un haberine göre, ilk defa 1990 Subat'ında gün isigina çıkan 40. 000 sayfalık belgeden oluşan Doğu Almanya'nın gizli arşivleri, Nazi Almanyası'nda bazı yahudilerin ordunun stratejik noktalarında görev aldığını, ayrıca Hitler ile de kişisel dostluklar kurduğunu belgelemiştir. Salom şöyle yazar: "Nazi Partisi Sekreteri Martin Bormann'ın 1942'de yazdığı bir mektup, Almanya'da yaşayan ve yahudi kani tasiyan Arilerin, Alman ordusundaki durumlarına ve Hitler ile olan kişisel samimiyetlerine değiniyor. " 93 Kisacasi 1942 yılında bazı Alman yahudileri-kuskusuz bunlar Siyonistlerdir-Hitler ile kişisel dostluklarını sürdürür durumdadırlar. Oysa resmi tarih bizlere, Hitler'in ve üst düzey Naziler'in 1941 yılı içinde "yahudilerin fiziksel olarak imhası"ni planladıklarını ve 1942'nin hemen basında da bu korkunç planı Nihai Çözüm (*Final Solution*) adı altında uygulamaya koyduklarını söylemektedir. Ya dünyanın en mantıksız, en anlaşılamaz ve en açıklanamaz olayıyla karşı karşıyayız, ya da resmi tarihin bize anlattığı Soykırım hikayesinde garip bir şeyler var. Daha doğrusu, gerçekten de Soykırım diye bir şey var mı?

Soykırım diye bir masal ve gaz odaları yalanı

II. Dünya Savaşı'nda, Naziler'in hem Alman topraklarında, hem de işgalleri altındaki diğer ülkelerde hapishaneler ve işçi kampları zinciri kurdukları ve işlettikleri tarihin tartışmasız bir gerçeğidir. Bu kamplara yahudiler, savaş tutukluları, direnişçiler, çingeneler, homoseksüeller ve Alman İmparatorluğu'nun düşmanı olduğu düşünülenlerin gönderildiği de bir gerçektir. Bu toplama kamplarına gönderilenler, Alman savaş gücü için işçi olarak kullanılıyorlardı. Alman savaş endüstrisinin damarları bu esir işçilerin üretimi ile besleniyordu. Örneğin, bir merkez üzerine, 3 ana kamp ve yaklaşık 40 kampçıktan oluşan Haute-Silesie, önemli bir endüstri merkeziydi. Maden ocakları, tarım, kömür madenleri, petrokimya, silah sanayi, endüstri, petrol, sentetik kauçuk, hayvancılık ve balıkçılık alanlarında çalıştırılanlar, içlerinde yahudilerin de bulunduğu savaş esirleriydiler. Ancak cevabi bulunması gereken soru, bu toplama kamplarında yahudilere yönelik sistemli bir soykırım politikasının uygulanıp uygulanmadığı sorusudur. Çünkü toplama kamplarının varlığı kesin bir gerçektir oysa, "soykırım" ispatlanmış, kesinleşmiş bir gerçek değildir. Aksine, son yıllarda ortaya çıkan deliller, soykırımın bir efsaneden ibaret olduğunu gösteriyor. Hemen savaşın bitimiyle baslatılan ve 40 sene boyunca da karşı bir muhalif sesin çıkmamasından güç alarak tirmandirılan Holokost (yahudi soykırımı) propagandasının karsısına, son 10 senede birçok revizyonist (resmi tarihi kabul etmeyip, yeni tezler öne süren) tarihçi ve araştırmacı dikildi. Soykırımcılar (yani bir soykırım yasadığını savunanlar) açısından "beklenmedik birer bela" olarak nitelendirilen bu gelişme, siyasi tarihin belki de en kritik konularından birini açmış oldu: "Soykırım iddiaları yasanmış tarihi bir gerçek midir, yoksa yaniltıcı siyasi bir propagandayla sisirilmiş bir yalan midir?" Revizyonist tarihçilerin ve araştırmacıların konu ile ilgili çalışmaları ve bu çalışmalara karşı aldıkları tepkiler, soykırımın delillere dayanan kesin bir gerçek değil, telkine, beyin yıkamaya dayanan bir efsane olduğunu gösteriyor. Konu hakkındaki tek delil, yalancı şahitlerdir. Bunlara "yalancı" demek bir abartı değildir. Çünkü açıkça gerçeğe aykırı ifadeler vermişlerdir. Örneğin, Almanya'daki Dachau Toplama Kampı'nda herhangi bir gaz odasının hiçbir zaman kullanılmamış olduğu, soykırımcı çevreler tarafından bile bugün artık kabul edilmektedir.

Oysa, Dachau'da kaldığını söyleyen birçok kişi, bu kamptaki gaz odalarını gözleriyle gördüklerini söylemekte, ve oldukça dramatik hikayeler anlatmaktadırlar. Pek çok insan da bu

dramatik hikayelere dayanan soykırım filmlerinin etkisiyle olayı kesin bir gerçek olarak algılamaktadır. Oysa yahudilerin toplu olarak Nazilerce katledildiklerine dair, soykırımcıların elinde somut olarak herhangi bir belge yoktur. Örneğin, toplu katliam yöntemi olarak ileri sürülen "gaz odaları" konusunda, adli açıdan kanıt olarak kabul edilebilecek tek bir somut delil dahi ortaya konamamıştır. Bir gaz odası oluşturmak kolay değildir. Eger Almanlar milyonlarca insanı öldürmek isteselerdi, müthiş bir makine üretmeleri gerekirdi. Oysa, bugüne kadar, henüz böyle bir "katliam makinesinin" varlığıyla ilgili tek bir delil de bulunabilmiş değildir. Simdiye kadar hiç bulunmamış genel bir düzen, simdiye kadar hiç görülmemiş bilgiler, çalışmalar, kumandalar, planlar bulunmalıydı. Mimar, kimyager, doktor ve her türlü teknoloji uzmanlarından oluşan bir bilirkişi topluluğuna sahip olmaları gerekirdi. Kısacası, sistemli bir katliamın gerçekleştirilmesi için tüm bu sıraladığımız nitelikli teknik adam ve araca zorunlu bir ihtiyaç vardı. Oysa, dün yapılmış olması gereken tüm bu organizasyonların varlığı ile ilgili olarak bugün tek somut delil dahi bulabilmek mümkün olamamıştır. Öte yandan, soykırımcıların "kanıt" adı altında ileri sürdükleri şeylerin ise son derece zorlama ve ilgisiz, dolaylı iddialar olduğunu da hatırlatmakta yarar var. Bu konuyla ilgili olarak, genç bir yahudi revizyonist araştırmacı olan David Cole sunları söylüyor: "Yıllardır süren araştırmalarımın ve baskalarınıninkilerden biliyorum ki, Holokost'un delilleri çok az. Aslında eldekiler sadece şahitlerin ifadeleri ve savaş sonrası itiraflar. Öldürücü gaz odalarıyla ilgili hiçbir resim, plan ya da savaş zamanı belge, ya da yahudileri imha planı yok. 'Almanların tüm delilleri yok ettiği' bahanesi de son derece akıl dışı gözükmektedir. Holokost hikayesini anlamanın yolu, ancak delil olarak geçen şeylerin gerçek niteliğini anlamaktan geçer. Holokost'un delili olarak kullanılan her şeyin mükemmel derecede normal karşı bir açıklaması var. Öte yandan soykırımcıların bazı öne sürdükleri deliller aslında görüşlerine ters düşüyor. Örneğin, savaş sırasında müttefikler tarafından Auschwitz'in uçaktan çekilmiş bazı fotoğrafları var. Fotoğraflar, ölümlerin hiç durmaksızın gerçekleştiği iddia edilen bir zamanda çekilmiş olmalarına rağmen, bu fotoğraflar ne insanlara herhangi bir gaz verilmesi olayını, ne de yanmakta olan vücutları göstermiyor. Ama bunlardan hiç bahsedilmiyor." 1

Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich de *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence* (Auschwitz: Bir Yargıç Delilleri İnceliyor) (2) adlı kitabında konuyla ilgili olarak şöyle diyor: "Alman resmi makamlarında, Auschwitz'de gaz odalarının olduğuna dair, tek bir doküman dahi bulunmadığı için, imha mitolojisine inananlar, başka dokümanlardan dolaylı olarak, gaz odalarının varlığını kanıtlamaya çalışıyorlar." 2 Ancak, bu yöntemin yeterince ikna edici olamayacağından endişe eden soykırımcılar, işi sansa bırakmadılar. Ve bu "talihsiz" durum, Holokost'u "kanıtlama" adına, soykırımcıları bir takım kirli arayışlara sevketti. Nitekim, bu yöntemi uygulamada kısa sürede başarı sağlayan soykırımcılar, birçok hayali Holokost sahnelerinin olduğu filmleri, birçok yalancı şahidi, düzmece belgeleri ve tahrif edilmiş tutanakları alelacele propaganda sahnesine sürdüler. Ve kısa sürede, soykırımcılar yaptıkları bu yanıltıcı bilgi bombardımanı ile, II. Dünya Savaşı'nda bir "yahudi soykırımının" yaşandığına dünya kamuoyunu ikna etmeyi basardılar. Gerçekten de kabul etmek gerekir ki, halk yığınları üzerinde derin bir etki yaratan "soykırım" anlatımları, hakkında herhangi bir şüpheye dahi yer vermemecesine, adeta, tartışmasız bir inandırıcılık yaratabildi. Ancak yalnızca propaganda ile kabul ettirmeye çalışılan bu efsane, bazı araştırmacı ve tarihçileri kuskulandırdı. Ve yaptıkları araştırmalar sonucunda "soykırım"ın ileri sürüldüğü sözde deliller, kısa sürede birbirinin pesi sıra yıkıldı, eridi gitti. Bu gelişme karşısında, soykırımcılar tamamen köseye siktirildiler ve teker teker, "Holokost" içerikli iddialarını birer birer geri almak zorunda kaldılar. Dün büyük bir heyecanla, içinde gaz odaları olduğu iddia edilen toplama kamplarını, bugün birer ikiser geri alıyorlar, "buralarda gerçekte gaz odaları hiç yoktu", diyorlar; dün 25 milyonla açılması yapılan soykırım kurbanlarının sayısı, bugün büyük bir hızla

² <http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

kum gibi eriyor ve "soykirim kurbanları" olarak medyaya sunulan milyonlar, artık yüzbinlere iniyor.

"Gaz odaları" efsanesinin üniversite çevrelerinde sorgulanması

Bir bilim dalında, özellikle tarihte, yaygın olan genel görüşü benimsemeyen ve yeni bir tez öne süren kişilere revizyonist adı verilir. Holokost ve gaz odalarının var olmadığı konusunda araştırma yapan tarihçilere de revizyonist denilmekte. Çünkü, bu tarihçiler de, mevcut sistem içinde, bugün için hakim olan soykırım ve gaz odaları görüşünü yargılamakta, dolayısıyla, bu çizgide araştırma yaparak da sistemi karsılarına almaktalar. İşte bu yüzden, Holokost ve gaz odaları konusunda araştırma yapan bilim adamları yaptıkları çalışmalardan ötürü, soykırıma inanan sistem tarafından "cezalandırılmaktalar". İşte, gaz odalarının var olmadığıyla ilgili olarak başarılı çalışmalar ortaya koyan revizyonist tarihçilere bir örnek, Fransa'dan Henri Roques: Akademisyen bir tarihçi olan Henri Roques, gaz odalarının var olmadığı konusunda, Fransa'daki Nantes Üniversitesi'ne bir doktora tezi sunar. Ve 15 Haziran 1985 tarihinde, Roques'in doktora tezi üniversite tarafından, "Çok İyi" dereceyle kabul edilir. 30 Nisan 1986 tarihinde, *Ouest-France* gazetesi, Roques'un doktora tezi ile ilgili olarak yaptığı haberi büyük puntolarla yayınladı. 5 Mayıs 1986 tarihinde, yine aynı gazetede, Nantes Üniversitesi yöneticisi Paul Malvy, "Roques'in tezini okuduktan sonra allak bullak olduğunu" belirtir ve genel yorumunu şöyle ifade eder:

"Üzerinde çalışılan testlerin analizinden çıkan sonuçta hiçbir anlaşmazlık yok. "15 Mayıs 1986 tarihli *La Tribune* isimli haftalık sol gazete, Roques'un bu araştırması için, "gaz odalarını yalanlayan teze çok iyi derece" konulu üç sayfalık bir anket sununca, tüm radyo ve televizyonlar Henri Roques'un pesine düştü. Ve birbirini takip eden televizyon ve radyo programlarında, Henri Roques, ilk defa farklı bir yaklaşımla, gaz odaları konusunda kamuoyunu bilgilendirdi. Hazırlanan bu programların da sonucunda, olayın boyutu her geçen gün tırmandı. Tüm çevreler büyük bir saskinlik içindeydi. Ve en sonunda, Fransa'nın Devlet Bakanı Alain Devaquet büyük bir basın toplantısı düzenleyerek konuyla ilgili açıklama yapmak zorunda kaldı. Bakan yaptığı bu açıklamada, "Roques'un tezini geçersiz kılmadıklarını, sadece birkaç maddesine katılmadıklarını" söyleyince, birdenbire, Henri Roques'un gaz odalarının var olmadığı ile ilgili doktora tezinin doğruluğu, resmi bir agiz aracılığıyla Fransız Hükümeti'nce tescillenmiş oldu. İlerleyen günlerde de, araştırmacının ortaya koyduğu tezi çürüten, hiçbir ciddi "karsi-görüş" basına önerilemedi. Diğer tarih profesörleri sadece saskinliklerini bildirdiler ve Roques'un tezinin içeriği, birçoğunun derin inançlarını alt üst etti. Gaz odalarının var olduğuna inanan soykırımçı görüş, Henri Roques'un bu çıkışıyla, Fransa'da ilk defa akademik olarak büyük bir darbe almış oldu. İşte bu noktada bazı etkili güçler olaya el koydu ve 1986 yılından itibaren, açılan mahkemelerle revizyonist akademisyen bilim adamlarının "cezalandırılma" dönemi başladı.

Leuchter Raporu: "Gaz odaları" için ilk adli soruşturma

Gaz odaları konusunu araştırırken dikkati çeken en önemli kaynaklardan biri, kuskusuz, önsözünü ünlü tarihçi David Irving'in kaleme aldığı, *The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz* isimli kitap. Toplama kamplarının en büyüğü, Polonya'da kurulmuş olan Auschwitz kampı hakkında yapılan "ilk adli inceleme"nin, bir rapora dönüştürülmesiyle ortaya çıkan bu kitabın yazarı ise Fred A. Leuchter. Leuchter, uzun yıllar Amerika'da kullanılan idam amaçlı gaz odalarında çalışmış bir "gaz odası uzmanı"ydı. Soykırım konusuyla da önceden bir ilgisi yoktu. Bir gün Kanada'da yaşayan bir Alman yurttasi ve soykırım masalini inandırıcı bulmayan bir revizyonist olan Ernst Zündel ile tanıştı. Zündel, ona Holokost konusundaki gerçekleri, yani böyle bir şeyin yasandığına dair hiç bir delilin

olmadığını anlattı. Ve sonuçta Zündel, bu "gaz odası uzmanı"ni gidip toplama kamplarının en ünlüsü olan Auschwitz'deki "gaz odaları"ni incelemeye ikna etti. Leuchter Auschwitz'e, Birkenau ve Majdanek'e gitti, uzun incelemeler yaptı ve "gaz odası" olarak tanıtılan yerlerin gerçekten bu amaçla kullanılmış olmasının imkansız olduğunu açıklayan ünlü raporunu yazdı. Bu raporu hazırlamadan önce, Fred Leuchter'in Holokost konusunu hiç sorgulamamış olması, ancak Auschwitz kampında çok yönlü olarak yaptığı bilimsel incelemeler sona erdikten sonra bu konuda bir kanaate ulaşabilmiş olması, önemli bir nokta. Çünkü bu durum, yapılan araştırmanın herhangi bir ideolojik saplantıyla, pesin hükümlerle yürütülmediğini ortaya koyuyor. Konuyla ilgilenen ünlü akademisyen profesör Robert Faurisson, 23 Nisan 1988 tarihinde, Fred Leuchter'in kitabını şöyle değerlendiriyor: "Leuchter'in kitabı notlarla beraber 192 sayfadır. Raporun sonucu son derece kesin ve net: Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de gaz odaları olmadığına dair kuvvetli deliller var. Revizyonist tarihçiler tarafından yapılan araştırmalar, idam amaçlı olarak gösterilen yerlerin hiçbir zaman böyle bir amaç için kullanılmadığını göstermişti. Nitekim, konunun uzmanı olan Fred Leuchter, raporunu hazırlamak için Polonya'ya giderek, adli bir inceleme yapmış, raporunu yazarak bunu bir Kanada mahkemesinde, Mr. Ernst Zündel adına ispatlamıştır. " 3

Kanada mahkemesinde de doğruluğu tescillenmiş olan Fred Leuchter'in bu akademik raporu, yahudi çevrelerde sok etkisi yarattı. Uzun bir zamandır yalnızca bir iddia olarak görülen, gaz odalarının tarihi bir yalan olduğu görüşü, Fred Leuchter'in bu raporuyla ilk defa belgeleniyordu. Hem de son derece bilimsel yöntemlerle elde edilen laboratuvar tahlil sonuçları, "elle tutulur gözle görülür" dev bir gerçeği ortaya çıkarıyordu: Gaz odaları bilimsel olarak geçerli değildir. Son derece titiz bir çalışmanın ürünü olan bu akademik raporun profilini, "Amaç - Özgeçmisi - Araştırma Alanı - Özet ve Buluntular ve Sonuç" başlıkları altında Fred Leuchter şöyle çiziyor:

AMAÇ: Bu raporun amacı Polonya'da Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de var olduğu iddia edilen gaz odalarının ve yakma faaliyetlerinin Holokost literatüründe belirtildiği gibi olup olmadığını araştırmaktır.

ÖZGEÇMİSİ: Bu raporun araştırmacısı ve yazarı, hidrojen ile siyanürün bileşiminden meydana gelen hidro-siyenik gazının ABD'de idamlarda kullanılması alanında uzmandır. Araştırmacı, Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de ölçümler yapmış, adli örnekler almış ve Ziklon B gazının idam prosedürlerine uygun bir şekilde kullanılıp kullanılmadığını incelemiştir.

ARASTIRMA ALANI: Raporun araştırma alanı olan Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de yapılan fiziksel araştırmalar ve önemli ölçüde veri toplanması ile bu çalışma yapılmıştır. Üç kasabadaki müzelerden elde edilen yazılar, Krema ('gaz odası') I, II, III, IV ve V'in mavi iz kopyaları, Degesch bit ayırma odaları ile ilgili dokümanlar, Krema'lardan alınan adli örnekler incelenmiştir. Yukarıdaki verilere dayanılarak araştırmacı bu çalışmada aşağıdaki konuları incelemiştir:

(1) Auschwitz ve Birkenau'da Ziklon B gazı ile, Majdanek'de karbonmonoksit ile iddia edilen toplu insan kıyımı gerçekten gerçekleşmiş midir?

(2) İncelenen Krema'ların iddia edilen zaman sürecinde ve iddia edilen sayıda insani yakma kapasitesi hakikaten var midir?

ÖZET ve BULUNTULAR: İdam için kullanıldığı ileri sürülen gaz odalarının, iddia edilen faaliyetleri gerçekleştirdiklerine dair yazar tek bir delil dahi bulamamıştır, çünkü gerek dizayni, gerekse fabrikasyonu açısından bu yerler, idam amaçlı gaz odası niteliği taşımamaktadır. Buna ek olarak, yakma faaliyetleri ile ilgili veriler, iddia edilen zaman içinde yakıldığı iddia edilen ceset sayısı ile çelişmektedir. Bu yüzden, yazarın mühendislik geçmişi de dayanarak ortaya çıkan genel sonuç, incelenen faaliyetlerin hiçbirinin insanların idam edilmesini kapsamamaktadır, ayrıca ölü yakılan yerler olan krematoryumlar, iddia

edilen çalışma yükünü hiçbir şekilde doğrulayamamaktadır. SONUÇ: Auschwitz, Birkenau ve Majdenek'de yapılan tüm malzeme taralamaları ve gözlemler sonucunda yazar, su sasirtici sonuçları elde etmiştir:

(1) Bu yerlerin hiçbirinde gaz odası uygulaması olmamıştır.

(2) Yazarın mühendislik tecrübelerine göre, iddia edilen gaz odaları, gaz odası olarak kullanılmis olamaz. 5 Nisan 1988, Massachusetts, Fred Leuchter. " 4

Fred Leuchter, bu ilk raporundan sonra, konuyla ilgili üç rapor daha yayınladı. İkincisi, Dachau, Mauthausen ve Hartheim toplama kamplarındaki "gaz odaları" ile ilgiliydi. Bu raporun sonucu da ilkiyle aynıydı; sözkonusu kamplardaki "gaz odası" iddiaları gerçek disiydi. Üçüncü raporunda Amerika Mississippi'de idam amaçlı kullanılan gerçek bir gaz odasını inceleyen ve bir gaz odasında bulunması gereken şartları yazan Leuchter, dördüncü raporunda da soykirimci yazar Jean-Claude Pressac'ın Auschwitz'deki sözde gaz odalarını savunan *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers* adlı kitabındaki zorlamaları ve sahtekarlıkları ortaya koydu. Pressac, Leuchter'e göre, "fizigin temel kurallarını bir kenara bırakmış ve elindeki bilgilerden mantıksal olarak ulaşılması mümkün olmayan sonuçlar üretmiştir". Pressac'ın tutarsız iddiaları, daha sonra da pek çok revizyonist çalışmada alay konusu oldu.

Teknik açıdan en zor idam yöntemi: Gaz odaları

Gaz odaları, günümüzün yüksek teknolojisinde dahi, beraberinde getirdiği birçok teknik sorundan ötürü bugün bile iyi bir idam yöntemi olarak kabul edilmemektedir. Bugünün modern teknolojisinin dahi ortadan kaldıramadığı bu teknik aksaklıklar göz önünde bulundurulduğunda, 50 sene öncesinin çok daha ilkel şartlarında gaz odası yönteminin toplu katliam için kullanılmış olduğu iddiası, ciddi bir iddiadır ve ispat gerektirir ABD'nin gazla idam tarihine bir göz atıldığında gaz odası yönteminin zorluğu anlaşılmaktadır. ABD'de gazla idam ilk defa 8 Subat 1924 tarihinde, Nevada Eyaleti'nin Carson City şehrinde bulunan hapishanede gerçekleşmiştir. Idamdan iki saat sonra da hapishanenin bahçesinde gaz kokusuna rastlanıyordu. Hapishane Müdürü M. Dickerson, "mahkuma uygulanan metodun şimdiye kadar uygulananların en insancili olduğunu" belirtmekle birlikte, yine de gazla idam yöntemini eleştiriyor ve tehlikesinden dolayı bu metodu bırakacaklarını" özellikle vurguluyordu. Zira, gaz verilen ortama tanık olacak kadar yakın olan şahitlerin, bir an evvel olay yerinden uzaklaşmak için, olanca hızlarıyla kosarak kaçmaları bir zorunluluktaki. 1924 yılında başlayan bu teknik problemler ilerleyen yıllarda da çözümlenemedi. Nitekim, Amerika'daki gaz odalarının yapımı konusunda uzman olan Fred Leuchter, gazla idam yönteminin kritiğini yaparak şöyle diyor: "Hidro-siyenik gazla idam ilk defa 1924'de ABD'de uygulanmış, ancak 1988'e kadar gaz odalarının yapımında sızıntı dahil çok büyük sorunlar olmuştur." 5 Gazla idam yöntemi, dışarıdan gözüktüğü gibi basit değildir, aksine göz önünde bulundurulması gereken bir çok teknik ayrıntı vardır; bu da uygulamayı son derece detaylı ve kompleks bir hale sokmaktadır. Fred Leuchter, ünlü raporunda şöyle der: "Missouri Devlet Hapishanesi yöneticisi, Bill Armontrout hidro-siyenik (hidrojen ile siyanürün birleşiminden meydana gelen gaz) gazın pratik uygulaması ve prosedürlerini açıkladığında herkesin kafasında şöyle bir soru oluştu: 'Eğer bu gaz ile bir kişiyi öldürmek bu kadar zorsa, bu durumda Almanların Ziklon B ile binlerce kişiyi öldürmeleri nasıl gerçekleşebilmiştir?'" 6

Laboratuvar tahlilleri gaz odalarını reddediyor

Gaz odalarında tek bir yahudinin dahi öldürülmediğini gayet iyi bilen ileri gelen Siyonistler, bugüne kadar bu gerçeğin ortaya çıkmasından korktular. Ancak içinde

bulduğumuz son yıllarda gaz odalarının var olduğuna dair ileri sürülen tüm spekülasyonlara son veren önemli bir gelişme yaşandı. Söz konusu odalar ilk defa adli olarak otopsi masasına yatırıldı. Ve sonuçta, gaz odaları olarak gösterilen bu yerlerin tavan, zemin ve duvarlarından alınan kesitlerle ilgili laboratuvar tahlil sonuçlarının negatif çıkması, "gaz odaları efsanesine" ölümcül darbeyi indirdi. Ticari ünvanı Ziklon B olan hidro siyenik gazı, yüksek geçirgenli bir gaz olduğundan kullanıldığı ortama kolayca yapışır ve yıllar sonra bile nüfuz ettiği sathiye çıkmaz. İşte bu teknik özellik, Nazi toplama kamplarında yer alan ve gaz odaları olduğu iddia edilen yerlerde 50 sene önce Ziklon B gazının kullanılıp kullanılmadığını ortaya çıkarmaya yetti. Bu odaların duvarlarından, tavanından ve zemininden alınan 32 adet kesit, çok yönlü olarak laboratuvarında incelemeye alındı. Kısa bir süre sonra elde edilen laboratuvar tahlilleri, bu mekanların gaz odaları olarak kullanıldığı iddialarını bilimsel olarak çürüttü. Leuchter Raporu'nda şöyle yazıyor:

"Massachusetts eyaletinin Ashland şehrinde 'Alpha Analiz Laboratuvarları'nın müdürü olan, aynı zamanda Cernell Üniversitesi profesörlerinden Dr. James Roth, Auschwitz ve Birkenau'da var olduğu iddia edilen gaz odalarından alınan duvar, yer, tavan örneklerini inceledi. Bunların sonucunda hidro-siyenik gazın izlerine ya hiç rastlanmadı, ya da son derece düşük seviyede rastlandı. Bu son derece düşük seviyede bulunan izler ise savaş esnasında atıkların dezenfekte edilmesi sonucunda oluşmuştur. " 7 Son yıllarda yaşanan önemli bir gelişme ise, gaz odaları masasına son verme noktasında, en az bahsettiğimiz laboratuvar tahlilleri kadar önemli bir yer tutmaktadır: Ziklon B gazının yoğun olarak kullanıldığı mekanların duvarlarında açığa çıkan açık mavi renkteki iz, gaz odaları olarak iddia edilen yerlerin duvarlarında rastlanamamıştır. Oysa, aynı dönemde, toplama kamplarının hastanelerinde aynı Ziklon B gazı-hem de sözde "gaz odaları"na göre çok daha az oranlarda-dezenfektan olarak kullanılıyordu. Bu hastane duvarlarında Ziklon B'den açığa çıkan açık mavi izi bugün dahi gözlemlemek mümkündür. Bu durum, Ziklon B gazının hastanelerde dezenfektan olarak kullanıldığını ortaya koyarken, öte yandan gaz odası olarak iddia edilen yerlerde Ziklon B'nin kullanılmadığını ispatlamıştır:

"Ditlieb Felderer, gaz odalarının kapılarının ve pervazlarının fotoğraflarını yayınlamıştır; ancak duvarlarda olması gereken açık mavi rengin izine rastlanmamıştır. " 8 Yahudi olmasına karşın soykırım efsanesini reddeden genç revizyonist araştırmacı David Cole da gaz odaları olarak iddia edilen mekanlarda, iddiayı doğrulayacak Ziklon B'den arta kalan mavi lekeye rastlanmadığını vurguluyordu: "Eklemeliyim ki duvarlarda sürekli kullanım sonunda olması gereken ve halen dezenfekte odalarında olan Ziklon B mavi lekesi yok. " 9

"Ölüm gazı" temize çıktı: Ziklon B gazı "dezenfektan" olarak kullanıldı

Ziklon B gazı, I. Dünya Savaşı'ndan bugüne 80 yıldır dezenfektan olarak kullanılmaktadır. Nitekim, "Ziklon B'nin Alman Ordusu'nda 1924'den beri kullanıldığının herkes tarafından bilindiğini" belirten Fransız tarihçi Paul Rassinier, "II. Dünya Savaşı sırasında, bütün servis dallarında olduğu gibi toplama kamplarında da bu gazın dezenfektan olarak kullanıldığını" hatırlatmakta. 10 Bu konuyla ilgili olarak, Auschwitz Soykırım Müzesi'ni ziyaret eden genç yahudi revizyonist David Cole sunları söylüyor: "Gaz kabininin durumu neydi? Kimse elbise ve binaları dezenfekte etmek için Ziklon B gazının kullanıldığını inkar etmiyor. Ziklon B, o dönemde Avrupa'da kullanılan basitçe tıfusu engelleme araçlarından biriydi. Bu gaz, öldürücü gaz odası bulunmadığı söylenen kamplar dahil birçok toplama kampında bulunuyordu. Savaş sırasında Avrupa'da ve kamplarda yaygınlaşan tıfus salgınına karşı zorlu yaşam kontrol metotları gerektiriyordu. " David Cole, Ziklon B gazının kamplarda dezenfektan amaçlı kullanıldığını bugün soykırımcıların da kabul ettiğini söyle dile getiriyor: Klarsfeld Kuruluşu tarafından yayınlanan ve revizyonistlerin delillerini çürütme

amaci güden, *Auschwitz Technique and Operation of the Gas Chambers* isimli kitabın yazarı olan Jean-Claude Pressac, kitabında Almanlarca kullanılan Ziklon B gazinin %95'inin dezenfekte için olduğunu anlatıyor. Bu bir Holokost taraftarından!" 11 II. Dünya Savaşı sırasında yaşanan tifüs salgınıyla mücadele ederken kullanılan dezenfektan, yine Ziklon B olmuştur. Tifüs mikrobunun yayılmasında taşıyıcı rol oynayan elbiselerin dezenfektasyonunda Ziklon B ile son derece önemli bir başarı kazanılmış, ölüm oranlarının daha da tirmanmasının önü alınmıştır. Toplama kamplarında, tifüs salgınına yönelik baslatılan bu mücadele için özel bir departman dahi kurulmuştur: "Dezenfekte Departmanı" Dezenfekte Departmanı elbiselerin üstünde barınan ve tifüs mikrobunun taşıyıcıları konumundaki pire ile bitleri yok etmek için Degesch Firması tarafından özel olarak imal edilmiş "gaz kabinlerini" kullanıyordu.

Son derece küçük olan bu gaz kabinlerine elbiseler topluca atılıyor ve buharla açığa çıkabilen Ziklon B gazı bu kabinlere verilerek elbiseler her türlü asalak hasarattan arındırılıyordu. Bu konuda Profesör Robert Faurisson bize sunları anlatmakta: "Almanya'daki kamplarda başka bir tür gaz odası vardı. Binaları bit ve pirelerden temizlemek için kullanılan bir gazdı bu. Bu odalarda hakkında fantastik hikayeler üretilen Ziklon B kullanılıyordu. Bu gaz günümüzde de gemilerin, barakaların ve mobilyaların dezenfektasyonunda kullanılıyor." 12 Savaşın sona ermesiyle toplama kamplarına giren Amerikan askerlerince bu gaz kabinlerinin kapılarının fotoğraflarının çekilmesi ve dünya kamuoyuna, "iste, milyonlarca yahudinin topluca katledildiği gaz odalarının kapıları" şeklinde birer delil edasıyla tanıtılmasıyla, milyonlarca insan gaz odası masasına inandırıldı. Sonuçta, sistemli olarak yürütülen siyasi propagandayla "gaz kabinleri" birer "gaz odası"na dönüştürüldü, dolayısıyla kamptaki tutukluları tifüsten korumaya yönelik kullanılan hasarat yok edici "hayat kurtarıcı dezenfektan" Ziklon B ise, yahudilerin topluca katledilmesinde kullanılan "korkunç bir ölüm gazı" olarak tanıtıldı. Sadece kapılarının fotoğraflarının gösterilmesi de, bu gaz kabinlerinin ne denli ufak hacimli olduklarının anlaşılmasını engelledi. Auschwitz Kampı'nı ilk defa olarak adli bir incelemeye alan, gaz odaları konusunda tartışmasız bir uzman olan Amerikalı mühendis Fred Leuchter, Ziklon B gazinin bir "ölüm gazı" olarak kullanılmadığı, aksine ölümden kurtarıcı bir "dezenfektan gazı" olarak kullanıldığı ile ilgili olarak sunları söylüyor: "Hidro-siyenid gazı I. Dünya Savaşı'ndan beri buharla dezenfekte aracı olarak kullanılmaktadır. Sıcak hava ve buharla beraber kullanılmış, II. Dünya Savaşı'nda da ABD ve müttefikleri tarafından D. D. T. ile birlikte kullanılmıştır.

HCN sodyum sinidin sülfürik asit ile kimyasal reaksiyona sokulmasıyla elde edilir. Bu karışım, gemi, bina ve özel dizayn edilmiş odalarda bulasıcı hastalık ve hasardan korunmak için kullanılır. Kullanıcılar (teknisyenler) için özel tedbirler alınır. Hidrojensinid buharla dezenfekte eden kimyasal maddeler arasında en tehlikeli olanıdır. HCN her yerde özellikle veba ve tifüs için kullanılır. I. Dünya Savaşı'nda Avrupa'da, II. Dünya Savaşı'ndan önce ve savaş sırasında Amerikan Göçmen Hizmetlerince New York limanında kullanılmıştı. Buharla dezenfekte odalarının büyük bölümü Alman Degesch Firması'nca yapılmıştı. Ziklon B içinde hidrojensinid asit bulunan ticari bir preparattır. 'Ziklon B' adı ticari bir ünvandır. Preparat vakumlu konteynıra konur ve özel bir açacakla açılır. Kullanılacağı odanın 25. 7o C (78. 3o F) olması gerekir. Eğer bu is sağlanmazsa dezenfekte işlemi çok daha uzun bir zamanda gerçekleşir. Dezenfekte en az 24-48 saat sürer. Dezenfektasyondan sonra en az 10 saat havalandırma gerekir. Eğer binanın havalandırması ya da penceresi yoksa çok daha uzun sürer. " 13 Kısacası, ortada toplama kamplarına Ziklon B sevkiyatını gösteren faturalar vardır. Zaten kimse de bunları reddetmemektedir. Ancak, önemli nokta, bu Ziklon B transferinin gerçek gerekçesinin, diğer bir deyişle gerçek kullanım sahasının doğru olarak ortaya konmasıdır. Ziklon B'nin kamplardaki kullanım sahası, defalarca vurguladığımız gibi, tifüs salgınına karşı uygulanan sihihi bir önlemden ibarettir. Araştırmacı Jim Redden, bu konuya dikkat çekerken, "Almanlar savaş sırasında konsantrasyon kamplarına, bit ve diğer hasarattan

kurtulmak için büyük miktarlarda Ziklon B yollamislardır" diyor ve ekliyor:"... hala kampların bir çoğunda bit öldürme odalarının olması birçok kişiyi sasirtmektedir. "

Soykirimcılar, toplama kamplarında Ziklon B gazinin kullanıldığını kanıtlamak için, söz konusu gaz ile ilgili olarak gönderilen Ziklon B faturalarını mahkemelerde "delil" olarak kullandılar. Ancak, bu faturalar hiçbir zaman gaz odalarının ve gazla öldürmenin delili olamazdı. Çünkü, Ziklon B gerçekten de toplama kamplarınca sipariş edilmiş ve Degesch Firması da yapılan bu siparişlere binaen Ziklon B'yi kamplara sevketmişti. Ancak yukarıda da vurguladığımız gibi önemli olan bu gazın toplama kamplarına sevk edildiğini ortaya koymak değildir, çünkü bu zaten bir sır değildir. İddia sahibi olan soykirimcılarca adli açıdan ispatlanması gereken, bu gazın sevk edildiğini belgelemek değil, bu gazın öldürme amaçlı kullanıldığını ispatlamaktır. Çünkü toplama kamplarına yollanan Ziklon B'lerin faturalarında, bu siparişlerin "dezenfekte departmanı"na, yani tifüs salgınına karşı elbiselerin dezenfekte edildiği gaz kabinlerine yollandığı yazılıdır. Bu gazların "gaz odaları"nda insanları öldürmek için kullanıldığını düşünmemizi gerektirecek hiç bir neden de yoktur. Bu konuda, Bernd Naumann bize sunuları aktarmaktadır: "Auschwitz'e yollanan Ziklon B gazının, gaz odalarında yahudileri zehirlemek için kullanıldığını iddia etmek, tartışmaya son derece açık bir konudur. Nuremberg davalarında, bazı faturalar gaz vermenin gerçek olduğuna delil olarak ileri sürülmüştür. Faturalara göre, 14 sandık Ziklon B Auschwitz'deki 'Dezenfekte Departmanı'na yollanmıştır. Frankfurt Auschwitz Mahkemesi şahitlerinden olup daha sonra mahkeme kararıyla temize çıkan, 'Dezenfekte Departmanı'nın yöneticisi Arthur Breitwieser de bunun insan imhasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştir. "14 Ziklon B siparisi verilmiş olan toplama kamplarında bu gazın "ölüm gazı" olarak kullanılmadığının bir başka delili daha ortaya çıkmıştır: İçlerinde "gaz odası" olmadığı soykirimciler tarafından da kabul edilen diğer toplama kampları da Ziklon B gazını sipariş etmişlerdir ki, bu da bu gazın katliam için kullanılmadığını, tifüs salgınına karşı diğer kamplarda olduğu gibi "dezenfektan" olarak kullanıldığının ayrı bir delilidir. Bizzat toplama kamplarında tutsak olarak yaşayan Fransız tarihçi, Paul Rassinier de bu noktaya şöyle dikkat çekmekte: "Gaz odalarının olmadığını kanıtlandığı Oranienburg ve Bergen-Belsen Kampları'nda da Ziklon B alındığını gösteren faturalar bulunmuştur." 15

Auschwitz türbesine düzenlenen turistik turlar ve ziyaretçilerden gizlenen gerçekler

Auschwitz, Polonya'da kurulmuş olan en büyük toplama kampıdır. Aynı zamanda da, Holokost masasında, soykirimci literatürce en "dramatik" sahnelerin canlandırıldığı kamptir. Auschwitz olarak bilinen yerin üç bölümü var. Auschwitz I, İkinci Dünya Savaşı'ndan önce askeri barakaların inşa edildiği ana kamptir. Auschwitz II ise, Auschwitz-Birkenau olarak bilinir ve savaş sırasında ana kampın genişlemesiyle oluşmuştur. Auschwitz III veya diğer bir isimle Auschwitz-Monowitz ise birçok tutuklunun çalışmaya zorlanmış olduğu endüstrilemiş büyük bir arazidir. İşte bu üç bölümün, ilki olan Auschwitz Kampı bugün yaşanan "Auschwitz turizminin" merkezi. Burası, turistik turların büyük bölümünü oluşturan bir müzeye dönüştürülmüştür. Burada saat başı, İngilizce, Almanca, Fransızca ve Lehçe olarak rehberlik ediliyor. Her yıl 500. 000 kişi burayı ziyaret ediyor. Burası bir oteli, bir restorani, hediye esyası satan dükkanı ve her çeşit videoteyp, pil gibi tam donanımlı video malzemesi satan bir dükkanıyla kaba ticaret ile duygusallığın biraraya geldiği ilgi çekici bir türbe görünümünde... Tabii bu noktada kurcalanması gereken kilit bir soru duruyor karsımızda: Tur boyunca insanlara neler gösteriliyor ve daha da önemlisi neler gösterilmiyor? Tur boyunca ziyaretçilere, eskiden "kamp hapishanesi" olan mekan, bugün "ölüm blogu" olarak gösteriliyor. Ayrıca, "ölüm duvarı" ile "ölüm blogunun" sağdaki kapısı gösteriliyor. Ziyaretçiler için özel olarak vizyona sokulan tüm bu gösterilerin amacı, gelen turistlere

anlatılan gaddarlık hikayelerini tasdik ettirmek. Tutuklanmanın "imha edilmek" anlamına geldiğini ispatlama çabaları hemen farkediliyor. Auschwitz'i bir "ölüm makinesi" olarak tasvir etmek için, özel planlanmış sergiler dizisi ard arda insanların bilinçaltına enjekte ediliyor tur boyunca... "Peki tur boyunca neler gösterilmiyor?" Bu sorunun cevabını merak eden ilginç bir araştırmacı, 1992 Eylülünde Auschwitz'e yaptığı bir geziyle birlikte ortalığı ayaga kaldırdı. Araştırmacı ilginçti, çünkü kendisi bir yahudi olmasına karşın soykırım masalini inandırıcı bulmayan ve gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışan bir gençti: David Cole. Cole, soykırıma inanan, ama inanmayanlara cevap vermek isteyen, bu yüzden de bilgilenmek isteyen idealist bir soykırımçı kimliği ve görünümüyle Auschwitz'e gitti ve bu zekice planı sayesinde, Auschwitz Müze Müdürü Dr. Franciszek Piper ile yaptığı röportajı videoya kaydetmeyi başararak soykırımcıları can evinden vurdu. Çünkü, konuştugu Müze Müdürü'nün ağzından aldığı ve birer itiraf niteliğindeki açıklamalar, Auschwitz'in gaz odaları efsanesini sona erdirecek nitelikteydi. David Cole, hikayesine şöyle başlıyor:

"1992 Eylülünde üzerinde bu kadar çalıştığım Auschwitz'i bizzat görmek için gittim. Yahudi olduğumun herkes tarafından farkedilmesi için kippami (yahudi takkesi) giydim. Bu şekilde, sorularımın beni revizyonist olarak göstermesini engelleyeceğimi hesaplıyordum. Geçmişte revizyonistler, Auschwitz yetkililerinden cevap almakta başarılı olamamışlardı. Fakat ben 'Holokost yoktu' diyenleri cevaplamak isteyen bir yahudi olarak ortaya çıkacaktım. 16 İste Cole bu şekilde müzeye gitti, ziyaretçilere normalde gösterilmeyen yerleri gördü, ziyaretçilere anlatılmayan seyleri duydu ve bunları gizli kameraya alarak sonradan tüm kamuoyuna duyurdu. Ortaya çıkan sonuç; Auschwitz'in bir "sahtekarlık müzesi" olduğuydu. Öncelikle, kampın bazı "sakıncalı" bölümleri ziyaretçilere gösterilmiyordu. Örneğin dönemin salgın hastalığı olan tifüs ile mücadele etmek için kullanılan, tifüs taşıyıcısı bitleri yok eden Ziklon B gazının kullanıldığı dezenfektasyon ünitesi, gaz kabinleri ziyaretçilere özellikle gösterilmiyordu. Son derece küçük hacimli bu gaz kabinlerinde gerçekten de Ziklon B gazı kullanılıyordu. Ama bu gaz kabinlerinin "kurbanları" yahudiler değil, elbiselere ve siltelere yapışmış olan tifüsü salgına dönüştüren bitler idi. Amaç ise, içinde yahudilerin de bulunduğu tutukluların sağlığını muhafaza edebilmektir. Auschwitz müzesinin yöneticileri, bu kabinlerin amacını inkar etmiyorlar, sadece bahsetmekten hoşlanmıyorlardı. Neden işleri karıştırıyorlardı ki!. Çünkü bu sefer insanlar soykırımcılara sormazlar mıydı, "kamptaki bu yahudiler soykırıma mı tabii tutuluyordu, yoksa hayatları kurtarılmaya mı çalışılıyordu?" diye. Hazır insanlar soykırıma iman etmeye veya imanlarını tazelemeye gelmişken, hiç böyle bir riske girmeye gerek yoktu. Soykırımcıların en usta olduğu nokta buydu iste: Çarpıtmaya müsait argümanları ise yarar hale dönüştürmek, kendilerini yalanlayan, soykırımı reddeden deliller ortaya çıkınca da bunları hemen örtbas etmek, saklamak. David Cole'un bildirdiğine göre, Auschwitz türbesini ziyarete gelen insanlara gösterilmeyen sadece "hayat kurtarıcı gaz kabinleri" değildi. Auschwitz Kamp Tiyatrosu da gelen ziyaretçilerden saklanıyordu. Bu tiyatro binasında çekilmiş en son fotoğraflar, insanları 50 sene öncesine götürüyor ve bir ölüm kampi olarak gösterilen Auschwitz'in, aslında içinde sosyal aktivitelerin bile yapılabildiği bir kamp olduğunu belgeliyordu.

Bu fotoğraflarda piyanoları, kostümleri ve tutukluların eserlerinin sahneye konduğu enstantaneleri görebilmek mümkündür. Tabii bu mekanda bilinci açık insanların kafasını karıştırmasın diye, hemen soykırımcılar bazı önlemler alıyorlardı!... Ve bugün "Rahibe Manastırı" olarak geçitirilen bu Kamp Tiyatrosu'nun içinde ne hikmetse fotoğraf çekilmesine izin vermiyorlardı. Ve son olarak, Auschwitz yüzme havuzu da, turlarda bahsi açılmayan bir diğer noktaydı. Soykırımcılara aslında hak vermek gerekiyor. Çünkü düzenlenen tur esnasında, böyle bir "saklama tedbiri" alınmasa, ziyaretçiler sormazlar mıydı "Ölüm Kampi'nde yüzme havuzunun ne işi var" diye? Sorarlardı tabii. İste bu yüzden, yüzme havuzu da es geçiliyordu. Havuzu görmek istiyorsanız, David Cole gibi önceden var olduğunu öğrenmeniz gerekiyordu. Çünkü pek tabii ki, tur programında yer almıyordu bu yüzme

havuzu. Havuz, tutuklu barakalarının tam yanında hapisane kompleksinin içinde yer alıyordu. Kulvar çizgileri ve yarışlar için başlangıç bloklarıyla oldukça güzel bir havuzdu. Peki bu havuzda kimler yüzyordu?... Cevap: en basta yahudiler olmak üzere, toplama kampında çalıştırılan tutsaklar. Havuzda yalnızca yüzlüyor, aynı zamanda su topu maçları bile yapıyordu. SS'ler tarafından tesvik edilen başka sportif faaliyetler de vardı. Revizyonist tarihçi Robert Faurisson, bu konuda eski bir Auschwitz tutuklusunu olan Strasbourg Üniversitesi'nden eczacılık profesörü Marc Klein'in anılarından önemli bir alıntı yapıyor. Klein, Auschwitz'de geçirdiği günlerini şöyle anlatıyor: "Pazar günleri öğleden sonra kampta, kalabalık seyirci topluluklarının izlediği futbol, basketbol ve su topu turnuvaları yapılırdı... SS yönetimi, kimi zaman hafta içi is günlerinde bile tutuklulara ait bu tür düzenli eğlencelere izin verirdi. Bir sinema salonunda Nazi filmleri gösterilir, hatta duygusal filmler bile oynatılırdı. Oldukça başarılı bir kabare grubu oluşturulmuştu ve bunlar SS'lerin de seyirci olarak katıldığı başarılı gösteriler yaparlardı. Bir de oldukça geniş kapsamlı bir orkestra kurulmuştu. Orkestra önceleri ağırlıklı olarak Polonyalı müzisyenlerden oluşuyordu, ama bir süre sonra diğer uluslardan ve en çok da yahudilerden gelen müzisyenlerin sayısı arttı. " 17 Auschwitz'de aylarca kalan Marc Klein'in bu anlattıkları, bu kampın bir ölüm kampi olmadığının bir başka delilidir.

Kamptaki yahudilerin bir kaç gün sonra gaz odalarında can vereceklerini bilirken, futbol ya da su topu turnuvaları, kabareler, orkestralar düzenlemeleri elbetteki mantığa aykırıdır. Ama tüm bunlar Auschwitz'i ziyaret etmeye gelen insanlardan gizlenir. David Cole önemli bir gerçeği ortaya çıkarmıştır: "Hayat kurtarıcı gaz kabinleri", bir sosyal faaliyet olarak Kamp Tiyatrosu ve spor aktivitesi için yüzme havuzu, ustaca pas geçilmektedir Auschwitz turlarında... Böylelikle ziyaretçiler, kafa karıştırıcı, "vesvese verici" süphelere karşı soykirimciler tarafından korunmuş olurlar. Tabii, yahudi tutuklular için bir tiyatro eserini oynayacakları ortam hazırlandıktan sonra, tutup bu yahudileri gaz odalarına atmak, hiç açıklanabilir gibi değil. Veya, yine bu yahudi savaş esirlerini, gaz odasına sokmadan önce, tutup yüzme havuzunda bir müsabaka düzenlemek de son derece komiktir. Ya da, ilk aşamada yahudileri tifüsten korumak için elbiselerini özenle dezenfekte etmek, bu işlemden sonra da tutup sterilize edilmiş elbiselerini çıkarttırıp, bu yahudileri yine gaz odalarına atıp soykırıma tabii tutmak da, son derece mantıksızdır. İşte Auschwitz türbesinde yapılan bu turlarda, bir yandan "burada yahudilere soykırım uygulandı" demek, öte yandan da yukarıda sıraladığımız, soykırım görüşünü reddeden, açıklaması olmayan çeliskilere cevap verebilmek mümkün değil. Ama temelde zaten Holokosta inanan ve belki de bu görüşe duygusal olarak bağlı ziyaretçiler, düzenlenen bu turlar sırasında, ard arda korku hikayeleri ile galeyana getiriliyor; turun en son durağı olan "gaz odaları sovu" ile de yasanmamış bir soykırıma ikna ediliyorlar. Böylece, tur grubu duygusal olarak herseye inanacak bir şekilde hazırlanıyor. Ve bu şekilde iki saat boyunca isinma hareketleriyle, ziyaretçiler turda savun basrolünü oynayan "gaz odasının" havasına sokuluyor. Bu konuda, kitap boyunca aktardığımız bilgilere sahip olmayan saf ziyaretçiler için gerçekten de "gaz odası", turda duydukları her şeyin doğru olduğunu gösteren soykırımın objektif bir delili görünümünde.

Gaz odası dekorlarının teknik iflasi

Auschwitz'de yer alan ve gaz odaları olduğu iddia edilen Krema I, II, III, IV ve V isimli yapılar da Fred Leuchter tarafından "adli" soruşturmaya tabii tutulan yerlerin başında geliyordu. Arastırmanın sonucunda, bu yapıların gaz odalarında mutlaka olması gereken özelliklere sahip olmadıkları ortaya çıktı. Ayrıca, bu yerlerin birer gaz odası olarak kullanılması durumunda, kampın tamamını tehlikeye sokacak kadar yetersiz yapısal özelliklere sahip olduğu anlaşıldı. Gaz odası olduğu ileri sürülen bu yerlerin dizaynları

itibariyle ölüm odaları olmaya elverişli olmadığını ortaya koyan Fred Leuchter, bu teknik eksiklikleri şöyle sınıflandırıyor:

"-Kapi, pencere ve vantilatörlerde gazın kaçmaması için önlem alınmamıştır. Binanın sızıntıyı önleyecek sivasi yoktur.

-Gazın krematoryuma ulaşmasını engelleyecek herhangi bir kapi yoktur. Bu durumdan ötürü, yanda bulunan krematoryumlar patlama tehlikesi arz etmektedir.

-Krema I, Auschwitz SS Hastanesi'nin hemen yanındadır ve hastaneye gazı sızdıracak birçok döşeme bağlantısı vardır. Hastanenin yanısıra, kamptaki her binaya gazın gitmesini sağlayacak kanallar vardır.

- Gazı kullandıktan sonra havalandırmayı sağlayacak vantilatör sistemi yoktur. Havalandırma sistemi olarak gösterilen sey tavandaki deliklerdir. Bunlar kullanılsa bile, bu durumda, hemen yolun karşısında bulunan SS hastanesine gazın ulaşmasıyla birlikte, personel ve hastaların ölmesi gibi bir sonuçla karşı karşıya kalınacaktır.

-Kullanılan biriket ve kireç, HCN'yi içinde barındıracak niteliktedir, bu yolla da uzun yıllar insanlara tehlikeli bir mekan oluşturacak bir özelliğe sahiptir.

-Binada, gazın dağıtımını sağlamak için gerekli olan bir devri-daim sistemi yoktur.

-Odalar tamamen insanla dolduğunda, HCN'nin sirkülasyonu (dolanımı) sağlanamaz. Ayrıca, eğer gaz, odayı uzun bir zamanda doldurduysa, içerdekileri öldürme maksadıyla Ziklon B'yi damdan atanlar, HCN'ye maruz kalacaklarından kendileri de öldü.

-Ziklon B dam boşluklarından bırakılmış veya pencerelerden içeri atılmış dahi olsa, bu durumda gazın dağılması bile mümkün olmaz. .

-Ziklon B'nin gerektiği kadar bırakılması için lazım olan yol (kanal) yoktur.

-Tesisler her zaman rutubetli ve ısıtılmamıştır. Bilindiği gibi Ziklon B gazı rutubetli ortamda hiçbir şekilde etkili olamaz.

- Ziklon B gazını harekete geçirmek için gerekli olan ısıtıcı sistem yoktur.

-Kapılar içeri açılmaktadır, bu durum cesetlerin dışarı çıkarılmasına engel teşkil etmektedir. Bu binayı gaz odası olarak kullanmak intihar etmek anlamına gelir.

Sonuç, patlama veya gaz sızıntısı sonucunda bütün kampın gazla kaplanması olacaktır. Dahası, eğer oda bu şekilde kullanılırsa, her defasında, 16 saat boyunca, Ziklon B gazını 410 F'da muhafaza etmek gerekir. Degesch rakamlarına göre, ağırlığı 4 oz. veya 0. 25 lbs. / 1. 000 cu. ft. olan Ziklon B gazını, bu iside muhafaza edilmesi için 30. 4 oz. veya 1. 9 lbs. ağırlığında gaz kullanılır. (Ziklon B'nin brüt ağırlığı, Ziklon B gazının üç katidir: yukarıda sıraladığımız tüm bu rakamlar, Ziklon B gazı içindir.) Odaların en az 20 saat havalandırılması gerekir. Ayrıca odanın güvenli olup olmadığının araştırılması için test yapılması gerekmektedir. Havalandırma sistemi olmadan gazın bir hafta içinde temizlenip temizlenmeyeceği şüphelidir. Tüm bu bulgular, bu odaların gaz odaları olarak kullanılmasına tamamen aykırıdır. Gaz odaları olarak iddia edilen yerlerin hiçbirinin, yıllardır kullanılan sağlıklı odalar tarzında yapılmadığı ortadadır. Bu odaların hiçbirisi, o dönemde ABD'de bilinen ve ispat edilmiş yöntemlere göre yapılmış odalara uygunluk göstermemektedir. Ayrıca, gaz odaları olarak iddia edilen bu yerleri yapan kişiler, o dönemin mahkumlarını idam etmek için geliştirilmiş olan ABD teknolojisine, hiçbir şekilde danışmamış veya göz önünde bulundurmamıştır. " 18 Bir başka toplama kampi olan Majdanek Kampinin de Auschwitz'den eksik kalan yani yoktur. Majdanek Kampi'nde de Auschwitz'dekine benzer teknik eksiklikler vardır ve dizayn edilmiş tarzları bu yerlerin de hiçbir zaman gaz odası olarak kullanılmadıklarını ortaya koymaktadır. Fonksiyonel bir gaz odasında, olmazsa olmaz cinsinden, kesin olarak bulunması gereken teknik donanım Majdanek Kampi'nde da rastlayamayan Fred Leuchter, tespit ettiği bu dizayn eksikliklerini şöyle sıralıyor:

"-İddia edilene göre, gerçekte var olmayan planlara dayanarak, bina tekrar inşa edilmiştir.

-Tesis, gazın odada durmasına imkan sağlamayacak şekilde inşa edilmiştir.

-Oda, öldürüldüğü iddia edilen sayıda kişiyi alamayacak kadar küçüktür.

-Bina, Ziklon B gazinin etkili bir şekilde kullanılmasını engelleyecek derecede rutubetli ve soguktur. Gaz, firinlara ulaştığında teknisyenleri öldürecek bir patlamaya sebep olması gerekirdi. Böyle bir patlamanın ise, tüm binanın yıkılmasına sebep olması gerekirdi.

-Dahası, bina beton yapısı itibarıyla tesisdeki diğer binalardan tamamen farklıdır.

-Büyük olan oda HCN için dizayn edilmiş olamaz. Çünkü bu oda CO ile idam prosedürüne uygun değildir, zira ölümcül konsantrasyonu sağlamak için gerekli 4. 000 ppm'nin 2. 5 atmosfer basıncında üretilmesi gerekir.

Gaz odaları olarak ileri sürülen bu odalar vantilatör, ısıtma, sızıntı ve dolasım için gerekli donanımına sahip değildir. Tuğlalar içten ve dıştan herhangi bir siva ile kaplanmamıştır. Bu tesisin en önemli özelliği, bu odaların üç taraftan beton bir yürüyüş yolu ile çevrelenmesidir. Bu, gaz odası dizaynı ile bağdasamayacak bir durumdur; çünkü, gaz sızıntısı bu hendeklerin içinde gaz toplanmasını, rüzgarın gazı dağıtıcı etkisini ortadan kalkmasını önleyecektir. Bu yüzden, bütün alan özellikle HCN etkisiyle bir ölüm tuzakı haline gelecektir. Kısacası, bina iddia edilen amaç için kullanılmaz durumdadır ve gaz odası özelliklerinin hiçbirine sahip değildir. Özetlemek gerekirse, bu odanın idam odası olmadığı açıkça bellidir. Hava dolasımı için tesisat vardır, ancak vantilatör için uygun bir araç yoktur. Diğer tesisler gibi, bu odanın da idam amaçlı bir gaz odası olarak kullanılması mümkün değildir ve bu ise elverişli olarak dizaynı yapılmamıştır. " 19

Gaz odalarında yapıldığı iddia edilen katliamlar fiziksel açıdan kanıtlanamaz. Bu gaz odalarının çalışmalarını sağlayacak hiçbir malzeme günümüze kadar gelememiştir. Hiçbir gaz odasında, gazın dışarıya sızmasını önleyecek önlemler, ya da gazın içeriye püskürtülmesini sağlayacak pompalar ve kurbanlar öldükten sonra, gazı dışarıya atacak vantilatör sistemleri yoktur. David Cole de gaz odası olarak iddia edilen mekanların teknik donanımlarının söz konusu iddiayı doğrulayamayacak özellikler taşıdığını dile getirdi: "Büyük cam levhali dayanıksız ahşap kapı, kapısız bir antre. Krematoryum firinlarına uzanacak bir kapı için donanım yok. Ayrıca gaz odasının tam ortasındaki bir insanın geçişine uygun büyük bir delikten de bahsetmeliyim. " 20 Ünlü Fransız revizyonist tarihçi Henri Roques da, gaz odası olarak gösterilen yerlerin böyle bir amaca uygun olarak inşa edilmediğini bildiriyor: "Herhangi bir gaz odası hava geçirmez. Ancak toplama kamplarında gösterilen odalar, hava geçirebilen odalardır. 'Gaz odası' olarak kullanıldığına dair hiçbir delil olmamasına rağmen, hâlâ bu mekanlar 'gaz odası' olarak halka tanıtılıyorlar. Daha uygun bir görüntü olsun diye, odalarda savastan sonra bir takım değişiklikler yapılmış. Aslında bu mekanlar savaş döneminde depo, bazen de garaj olarak kullanılmışlardır. " 21 Nuremberg Mahkemesi'nde delil olarak ileri sürülen ve gaz odaları olarak iddia edilen II, III, IV ve V numaralı bölümlerin planları hakkında, bizzat toplama kamplarında esir olarak yaşamış olan, Fransız tarihçi Paul Rassinier su açıklamalarda bulunuyor: "'Gaz odaları' iddiasıyla gösterilen bu planlar, gerçekte 'ceset hücreleri' ve 'dus odası'na aittir. " 22 Bir başka revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich ise Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence (Auschwitz: Bir Yargıç Delilleri İnceliyor) adlı kitabında şöyle der: "Elimde Polonya Devleti Auschwitz Müzesi'nin resmi damgasını taşıyan planların kopyaları var. Ve bu kopya-planlar, bina planından birçok önemli detay ile farklılık göstermekte ve bir gaz odası için olması gereken hiçbir özellik tasimamaktadır. 'Ceset hücresi' olarak işaretlenen yerlerin, 7 metreye 30 metre oldukları tahmin ediliyor. Bu 210 m²'lik yer ise, orayı inceleyenler tarafından, 'gaz verme' için uygun görülüyor. İddia edildiği gibi, bir kerde 2. 000-3. 000 insanın buraya sığması, özellikle mümkün değildir.

Auschwitz Müzesi'ne göre, IV ve V numaralı bölümlerde 'gaz odaları' olarak kullanılan 3 oda vardır ve daha da küçük olan bu üç odanın toplam alanı 236. 78 m²'dir. Ancak, planlar bu iddiayı desteklememekte ve her durumda, bu odalar konumları itibarıyla böyle bir kullanım amacına (gaz vermeye) uygun değildir. Planlar bu iddiaya destek verecek nitelikte

degil. Zaten konumlari itibariyle bu odalari böyle bir amaç için kullanmak imkansiz. Önemli olan nokta, bu odalar için yapilmis modelin, Auschwitz Müzesi ziyaretçilerine teshir etmek amacıyla hazirlanmamis olmasidir. Kamp için hazirlanmis literatürün hiçbir yerinde, IV ve V numarali krematoryumların 'gaz odalari' olduguna dair tam bir tanım dahi yoktur. Bugün bile, Auschwitz Müzesi ziyaretçilerine, kampin eski krematoryumu bir 'gaz odasi' olarak gösterilmekte. Fakat, -Fransiz akademist Robert Faurisson'un keşfettiği gibi- bu sadece bir 'rekonstrüksiyon'dur, yani bu sonradan tasarlanan bir ilaveden ibarettir. Ancak, tabii ki, Auschwitz Müzesi'ne gelen turistler, bu konuda bilgilendirilmiyorlar. " 23

Gaz odalarinda ceset enflasyonu

Soykirimcilerin bir diger yanilgisi da, gaz odalari olarak iddia ettikleri mekanların sinirli bir kapasiteye sahip olmaları. Bununla birlikte, bu odaların kullanıldığı iddia edilen amaç için gösterilen sürenin kisitli olması, milyonlarla ifade edilen yahudilerin buralarda ölmelerini teknik olarak mümkün kilmiyor. Diger bir degisle, eger bu yapıların "gaz odasi" olarak kullanıldığını kabul etsek bile, bu denli yüksek sayıda bir kiyimin bu denli kısa bir zaman sürecinde gerçekleştirilmesi teknik olarak imkansiz. Nitekim, Fred Leuchter de Birkenau Toplama Kampi'nda öldürüldüğü iddia edilen yahudi sayısının "imkansizligi" üzerinde duruyor: "Uluslararası Askeri Mahkemesi'nin L-022 isimli dokümanın iddiasına göre, '1942 Nisani ile 1944 Nisani arasında 1. 765. 000 yahudi Birkenau Kampi'nda gaz verilme suretiyle öldürülmüştür. 'Ancak tam kapasite ile çalışsa bile, daha geniş bir zaman dilimi içinde dahi, öne sürülen gaz odalari, ancak 105. 688 kişi üzerinde etkili olabilir. " 24

En fazla 94 kişi alabilen "gaz odalari" nasıl 600 kişi alabildi?!!!

Gaz odalari olarak gösterilen yerler, son derece dar boyutlarda olmasına rağmen, bu odalara alındığı iddia edilen kişilerin son derece kalabalık olmaları, soykirimcileri son derece komik bir duruma düşürmüştür. Gaz odasi savunucuları, gaz verilmek üzere her seferinde odalara 600 kişi alındığını iddia ettiler. Oysa, söz konusu odaların en fazla 94 kişiyi alabilecek oranda küçük olduğunun ortaya çıkması, iddia sahiplerini komik duruma düşürdü. Leuchter şöyle diyor: "Gaz devininin sağlanabilmesi için, kişi başına 0. 81 m²' lik (9 feet kare) bir alan düştüğü göz önüne alınırsa, bir seferde odaya en fazla 94 kişi sığması gerekir. Ancak rapora göre odada 600 kişinin bulunduğu bildirilmistir. " 25 Bu konuyla ilgili olarak, soykirimcilerin yaptığı ikinci isabetsiz ve "talihsiz" çıkış, 2000 kişinin gaz verilmek üzere 210 m²'lik bir odaya sigdırıldığı iddiasidir. Soykirimci yazar Kazimierz Smolen Auschwitz 1940-1945, adli kitabında bu iddiayı önu sürmüştü. Bu durumda, 2000 kişi 210 m²'ye sigabiliyorsa, her m² 'ye 21 kişi düşmektedir ki, bu da hiçbir akıl ve mantığın kabul edemeyeceği bir iddiadır. Nitekim, böylesine komik bir iddia, soykirim yalanlarının belki de en talihsizi olarak tarihte yerini almış oldu. Soykirim iddialarını didik didik eden Wilhelm Staeglich, bu konuyla ilgili olarak sunları söylüyor: "Polonya Devlet Auschwitz Müzesi'nin planlarında, 'ceset hücreleri' olarak işaretlenen yerlerin, 7 metreye 30 metre oldukları tahmin ediliyor. Bu 210 m²' lik yer ise, orayı inceleyenler tarafından, 'gaz verme' için uygun görülüyor. İddia edildiği gibi, bir kerere 2. 000-3. 000 insanın buraya sigması, özellikle mümkün değildir. Auschwitz Müzesi'ne göre, IV ve V numarali bölümlerde 'gaz odalari' olarak kullanılan 3 oda vardır ve daha da küçük olan bu üç odanın toplam alanı 236. 78 m²'dir. Ancak, planlar bu iddiayı desteklememekte ve her durumda, bu odalar konumlari itibariyle böyle bir kullanım amacına (gaz vermeye) uygun değildir. " 26

Bas Davacı Manfred Blank'in "Treblinka Kampi'ndaki gaz odalari" hakkında naklettiği tarif de yine akıllara durgunluk verecek derecede (!) Blank'in konu ile ilgili yaptığı sözkonusu tanım Basbakanlık "bulgularına" dayanıyordu: "Treblinka'da 6-10 tane gaz odasi

bulunuyordu, ve herbiri yaklaşık olarak 4 X 8 X 2 metre idi, ayrıca bu odaların herbiri 400 ila 700 kişilik bir kapasiteye sahip idi. " 27 Soykırımı ispatlama adına ortaya atılan bu iddia, matematiksel olarak imkansızdır. Engin bir hayal gücüne sahip olmakla birlikte, bu soykırım masalcisinin matematik bilgisinin ne denli kit olduğu ortada. Söyle ki, minimum 400, maksimum 700 kişi alan ve 2 metre yüksekliğindeki bu odanın 32 m² olduğu göz önünde bulundurulursa, her m²'ye en az 13, en fazla 21 kişi düşmesi gerekir. Kuskusuz bu imkansızdır... "Soykırım şahitleri" verdikleri tanık beyanatlarında gaz verildiği iddia ettikleri odalara, en fazla Yahudiyi doldurmak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı!... Ve içlerinden biri, SS Subayı Kurt Gerstein, tüm zamanların en komik rekorunu kırdı: Bu odaların, her m²' sine 32 Yahudi düşecek kadar kalabalık olduğunu açıkladı!... Hersey 1979 senesinin başında, Fransız basınında ilk revizyonist bildiri olan, Robert Faurisson'un "Auschwitz Söylentisi" başlıklı yazısının, *Le Monde*'da yayınlanmasıyla başladı. Faurisson'un gaz odalarının varlığını reddeden bu yazısıyla ortalık karıştı ve aynı gazetede Leon Poliakov ve Pierre Vidal-Naquet ile 32 akademisyen tarihçi adına, uzun bir "tarihçiler deklarasyonu" yayınlandı. İşte, biraz önce bahsettiğimiz SS Subayı Kurt Gerstein'in o meşhur, "her m²'ye 32 Yahudi" beyanati, soykırımcı tarihçiler tarafından "gaz odalarının bir numaralı delili" olarak, 21 Subat 1979 tarihinde yayınlanan bu "tarihçiler deklarasyonu"nda kullanılmıştı: "Polonya'daki Belzec Kampı'ndaki gaz odalarında, 700 ila 800 çiplak kişi 25 m² ve 45 m³'lük bir alanda ayakta dikiliyor; kapılar kapanıyordu. " 28 Kurt Gerstein'in bu ifadesine göre, her m²'ye 28 ila 32 kişi sigdirilmiş oluyordu !... Tabii böylesine komik bir iddia gazetede yayınlanınca ortalık tekrar karıştı. Bu sefer tepki, soykırımcıların bu komik iddiasına yönelikti.

Uyanık okuyucular gazetelerine mektup yollayarak, 28 ila 32 kişiyi, çocuk olsalar dahi bir metre kareye sigdirmanın imkansızlığını yazdılar. 29 Fransız basınında ilk defa gaz odaları reddedilince, soykırımcı tarihçiler kıyameti kopartmış ve bir karşı kampanya ile cevap vermek istemişlerdi. Ancak, gaz odalarını "ispatlamak" için gösterilen bu komik delillerin tutarsızlığını, sıradan gazete okuyucuları bile farkedince, soykırımcıların bu çıkışı tam bir fiyaskoya dönüştü. Daha önceleri, sadece akademi çevrelerinde malum olan, gaz odalarının tarihte hiçbir zaman var olmadığı ile ilgili tarihsel gerçek, bu sefer de sokaktaki adam tarafından farkedilmisti. Soykırımcılar, hiç hesaba katmadıkları bu skandali düzeltmeye çabaladıkça büsbütün komik duruma düştüler. Önce, halktan, SS subayı Kurt Gerstein'in anlattıklarını birçok hatalı ayrıntıya rağmen kabul etmelerini rica ettiler! Ve yine aynı soykırımcılar, "SS Subayının aritmetik bakış açısının kuvvetli olmadığı" ileri sürdüler! . (Oysa, SS Kurt Gerstein devlet mühendisi idi.) Odanın alanı ile odaya sokulanlar arasındaki komik çelişkinin yanı sıra, ayrı bir tutarsızlık daha vardı Kurt Gerstein'in söz konusu iddiasında: Odanın hacmi olarak verdiği 45 m³'e, 700-800 kişiyi sigdirmanın imkansızlığı. Orta ölçülerde 3 kişi 1 m³'lük yer kapladığına göre, Gerstein'in odalara sokulduğunu iddia ettiği ortalama 750 kişi, en az 250 m³'lük hacimli bir odaya sigabilir, bu durumda bu denli kalabalık bir kitlenin 45 m³ gibi son derece sınırlı bir hacime sigamayacağı ortadadır. Kısacası, Gerstein'in gaz odası için verdiği 45 m³'lük hacim ölçüsü, en az odanın alanı için verdiği 25 m² kadar komik ve matematiksel açıdan imkansızdır. SS Subayı Kurt Gerstein'in, 25 m²'lik bir alan ve 45 m³'lük hacimli odaya, 700 ila 800 kişinin gaz verilmek üzere sokulduklarıyla ilgili iddiası, ilk defa 1979 yılında gündeme gelmedi. Kurt Gerstein, bu konuyla ilgili şahitliğini ilk defa, savaş sonrasında kurulan Nürnberg Mahkemeleri'nde yapmış ve bu yıllardan sonra yayınlanan soykırım kitaplarında ve gazete haberlerinde Kurt Gerstein'in bu ifadeleri, bir numaralı bir soykırım delili olarak defalarca ve defalarca kullanılmıştı.

Ancak, her ne kadar Gerstein'in bu ifadesi, soykırımcı çevrelerin vazgeçemediği bir kaynak olsa da, soykırımcıların kendileri de 25 m²'ye 700-800 kişinin sigmasının mümkün olamayacağını biliyorlardı. Bu yüzden, Kurt Gerstein'i kaynak olarak kullandılar, ancak daha bir inanılır kılmak için ifadeleri üzerinde bir takım kasıtlı tahrifatlar yaptılar. Bu soykırımcı

yazarlar, ya odanın alanını büyülterek değiştirmiş, ya insanların sayısını düşürmüş, ya da odanın hacmini değiştirerek Gerstein'in komik iddiasını makul hale getirmek için çabalamışlardır. Sırf bu olay bile, soykırım yazarlarının samimi olarak yazdıklarına inanmadıklarını, siyasi endişelerle bu kitapları kaleme aldıklarını ve bu uğurda gayet soğukkanlı bir şekilde yalan söyleyebildiklerini ortaya koymaktadır. İşte Gerstein'in "itirafları" üzerindeki "tashiherler":

-Leon Poliakov, 25 m² yerine 93 m² gibi yeni bir ölçü koydu ve 45 m³'ü attı. Ayrıca anlatımında insanların "ayakta" oldukları da hiç geçmiyordu. 28

-Saul Friedlander ve François Delpech, Leon Poliakov'un yukarıdaki tahrifatını aynen kopya ettiler. 29

-Gideon Hausner, odanın alanını 25 m² yerine 100 m² yaptı, böylece hem Gerstein'in verdiği alanı tahrif etti, hem de Poliakov'un verdiği alanı yuvarlaklastırdı. 30

-Lucy S. Dawidowicz, 67. 5 m² gibi hayali yeni bir alan ortaya attı ve 750 kişinin bu alana sigabilmeleri için her yahudinin 0,093m²'ye sahip olması gerektiğini yazdı!. . Ayrıca, bu kitabın Fransızca çevirisi olan *Guerre contre les Juifs* de, her yahudi için 30 cm² gibi yeni bir alan ölçüsü ortaya atıldı!. . 31

- Robert Neumann ise, odanın alanında ve hacminde herhangi bir tahrifat yapmadı, ancak, bu soykırımci da bu sefer odada bulunduğu iddia edilen kişilerin sayısında bir "değişiklik" yapmayı uygun gördü!... Gerstein'in 700-800 kişisi, birden Neumann'ın kitabında 170-180 kişiye iniverdi!... 32

Gaz odası masalları ve gerçekler

Holokost efsanesini ayakta tutan en önemli dayanak, toplama kamplarındaki yahudilerin gruplar halinde gaz verilerek katledilmeleri iddiasıdır. Dünya kamuoyuna yasanmamış bir soykırımın propagandası yapılırken Holokost vitrinine hep bu dramatik gaz odaları mizansenini çıkartılmıştır. Ve "minareyi çalan kilifini önceden hazırlar" kuralı gereği, soykırımcılar önceden ortaya attıkları bu iddiayı doğrulamak için bin dereden su getirecek tarzda düzmece, hayali senaryolar kurgulamışlardır, ancak iş bu senaryoları teknik olarak ispatlamaya gelince, yalanlarını ellerine yüzlerine bulastırmışlardır. Herseyden önce soykırımcılar, gazin ölümüne neden olması için kaç dakika verilmesi gerektiği konusunda dahi bir fikir birliği sağlayabilmiş değiller. Birinin söylediğini diğeri yalanlıyor. Halbuki, yine soykırımcıların iddialarına göre, gaz odalarına şahit olan çok sayıda tanık bulunmaktadır. Madem ortada bu kadar fazla tanık var, o zaman bu sözde tanıklar nasıl oluyor da hepsinin ittifaken bilmeleri gereken böylesine önemli bir olayı açık bir şekilde ortaya koyamıyorlar? Soykırımcılar bir yandan toplama kamplarında her gün gruplar halinde yahudilerin gaz odalarına alındıklarını ve imha edildiklerini iddia ediyorlar, öte yandan da kamptaki diğeri yahudilerin her gün şahit olmaları gereken böylesine rutin bir olay konusunda ihtilaf edebiliyorlar. Sadece bu olay bile, birden sahneye fırlayan soykırım şahitlerinin ne denli güvenilir olduklarını gösteriyor. Gazla öldürme iddiasında, soykırımcıların açıklayamadığı bir diğeri uygulama aşaması da, Ziklon B gazinin odalara nasıl atıldığıdır. Bu konuyla ilgili soykırımci görüşler hem birbiriyle çelişiyor, hem de iddia edilen bu görüşlerin teknik olarak uygulanabilmesi mümkün değil. Bazı soykırımcılar Ziklon B gazinin odaların damındaki küçük deliklerden içeri atıldığını iddia ediyor, ama diğeri bu iddiayı yalanlayarak karşı çıkıyorlar ve Ziklon B'nin küçük pencerelerden odalara atıldığını söylüyorlar Ziklon B'nin pencereden atıldığını iddia edenlerden biri olan Raul Hilberg isimli soykırımci tarihçi, bu konuda sunları söylüyor: "Ziklon B ufak toplar halinde, kutularda paketlenmişti ve kokusuzdu. Maskeli SS'lerce küçük bir pencereden gaz odasına birbiri ardınca atılmıştır. " 33 Ancak, soykırımci Raul Hilberg'in ortaya attığı bu iddiayı gerçek yaşamda pratikte uygulamak teknik olarak söz konusu değildir. Ziklon B gazinin kendine has özelliği böyle bir eylemi mümkün kılmamaktadır:

"Raul Hilberg Ziklon B gazini tanimiyor, hatta hiç incelememis. Maskeli olsun veya olmasin SS askeri, merdivenin tepesine ulastiginda canli kalamazdi, henüz kutulari hareket ettirmeden önce, izleyenlerin hiçbiri de hayatta kalamazdi. " 34 Auschwitz Kampi'nda yasayanlarin elbiseleri düzenli olarak Ziklon B gazi ile dezenfekte ediliyordu. Bu islemden sorumlu olan bölüm ise "Dezenfekte Departmani" idi. Ve bu bölümün basinda bulunan Arthur Breitwieser, sorumlu oldugu görev itibariyle, Ziklon B gazini en iyi taniyan kisilerden biriydi. Breitwieser konu ile ilgili olarak yaptigi açıklamalarda, Ziklon B gazinin kullanildigi ortamın uzun süre havalandirilmesi gerektiğini özellikle vurguluyor: "Ziklon B korkunç derecede hizli isliyordu. Hatirliyorum bir gün Unterscharführer Theurer, daha önceden Ziklon B ile dezenfekte edilmiş bir eve girmisti. Zemin kat bir önceki gece havalandirilmiş olmasına ragmen, ertesi sabah ikinci katin pencerelerini açmak zorunda kaldı. Çaresiz gazi içine çekti. Gazin yakici etkisinden dolayı çiglik atarak temiz hava almak için merdivenlerden asagi kosarak indi. " 35 Anlasildiği gibi, uzun süreli bir havalandirma yapmadan, Ziklon B verilen bir ortama girmek son derece tehlikelidir. Ancak soykirim savunucularinin iddialarina göre, gaz verildikten kısa bir süre sonra görevliler gaz odasına girmekte ve yeni bir grubu odaya alabilmek için cesetleri disari çıkartmaktadirlar. Simdi soykirimcilarin teknik olarak imkansiz olan bu iddiayi ortaya atarken yaptiklari kurgulamalara bir göz atalım. Bir "soykirim sahidi" olan Rudolf Höss, söyle diyor: "Gaz verildikten yarim saat sonra kapilar açiliyor ve cesetleri disari çıkartmak için islem derhal basliyordu. " 36 Rudolf Höss'ün yukarida kullandigi "derhal" kelimesine dikkat etmek gerekir. Biraz önce de özellikle vurguladigimiz gibi, Ziklon B verilen ortama havalandirma yapmadan girmek imkansizdir. Ancak her ne kadar gerçek buysa da, soykirimcilar cesetlerin "derhal" disari çıkartildigini iddia etmekte, yani hiçbir havalandirma islemi uygulanmadigini iddia edebilmekteler. Oysa soykirimcilarin iddia ettikleri gibi, gerçekten cesetler derhal disari çıkartilmiş olsaydi, bu islemi yapanlari mutlak bir ölüm beklemis olacakti. Soykirimcilar bu iddialarini ortaya atarken bir takim detay bilgilerle de olayi süslemeyi ihmal etmediler. Bu sayede, ayrinti bir takim tasvirler yaparak, kendilerinin gerçeklerden bahsettiklerine dair bir izlenim vermeye çalistilar.

Ancak ilave ettikleri bu detaylarla bir kere daha yakayi ele verdiler. Çünkü, yaptiklari bu ilavelerin de teknik olarak dogru olamayacağı ortaya çıktı. Iste soykirimcilarin mutlak gerçeklerle çelisen bir baska iddiası: "Gaz odalarından cesetleri çıkartanlar, bir yandan yemek yemeye ve sigara içmeye devam ediyorlardı. " 37 Soykirimcilar, cesetleri disari çıkartanların yemek yemeyi ve sigara içmeyi sürdürdüklerini iddia ediyorlar. (Bunun hikayeye kattigi dramatizasyonu düşünün; ölü insanlari toplarken vicdansizca yemek yiyebilen caniler...) Eger bu iddia dogruysa, yani, bu kisiler sigara içip, yemek yiyebiliyorlarsa, gaz maskesi takmadiklari ortaya çikiyor. Oysa Ziklon B gazi verildikten sonra bu kadar kısa bir süre içinde, gaz maskesi takmadan içeri girmek imkansizdir. Ayrica, Ziklon B gazi patlayici özelligi olan bir gazdir, dolayisiyla Ziklon B gazinin bulundugu bir ortama sigarayla girmek havaya uçmak demektir. Bu nedenle, sigara içerken cesetlerin disari çıkartildiklari, tamamen hayal ürünü bir yalandir. Ziklon B gazinin bulundugu bir odaya, gaz maskesi takmadan, bu kadar kısa bir süre sonra girmenin tamamen imkansiz oldugu iki doküman tarafından ispatlanmistir. Bu iki dokümandan biri, Ziklon B'yi böcek öldürücü olarak üreten ve satan Degesch isimli firmanın sattigi ürün ile ilgili olarak verdigi teknik talimatnamedir. Bu talimatnameye göre, "Ziklon B gazi için uygulanması gereken havalandirma islemi son derece zordur ve oldukça da uzun sürer; çünkü Ziklon B gazi, yüzeylere son derece kuvvetli bir şekilde yapışan bir gazdir." Bu durumda, Ziklon B dezenfekte edilen yerlere sinmekle ve cisimlere uzun bir süre yapışmakla birlikte, gaz verilmiş insanların cesetlerine de uzun bir süre yapışik olarak kalir. Bu yüzden, bu cesetlerle kurulacak herhangi bir iliski esnasında kesinlikle gaz maskesi takilmalidir. Bu konuda, ikinci önemli doküman, NI-9912 kod adi ile anılan "Hasarat Yokedici Hidrosiyamik Asit olan Ziklon'un Kullanım Kilavuz-Bilgileri"dir. Bu kullanım kilavuzu, Ziklon B olan hazır ilacın nasıl kullanılacağını anlatan bir tanitim

kitapçığıdır. Bu kitapçığa göre, "Ziklon B'nin kullanımı sonrasında havalandırma için en az 20 saat gereklidir. Dezenfekte edilen odalara gaz maskesi takmadan girebilmek için havalandırmanın başlamasından sonra 21 saat geçmesi gerekmektedir." Kitapçık hemen bir uyarı ile devam ediyor:

"Üstelik, gerek Ziklon B ile çalışırken, gerekse bu gaz ile odalar dezenfekte edilirken özel filtreli gaz maskeleri kesinlikle takılmalıdır." Görüldüğü gibi, dezenfekte edilen odaların havalandırılması ile ilgili talimatlar son derece ciddi. Bahsedilen bu kullanım talimatları konumuzla ilgili önemli bir noktayı da ortaya çıkartıyor: Havalandırma işlemi hiçbir şekilde kısaltılamaz, dolayısıyla 21 saat geçmeden gaz maskesi takmaksızın Ziklon B gazı verilmiş bir odaya girmek mümkün değildir. Bahsettiğimiz iki dokümanda da üstünde özellikle durulan bir nokta da Ziklon B gazını kullanabilmek ve bu gaz ile dezenfekte edilen bölgeleri havalandırabilmek için, özellikle eğitilmiş personele ihtiyaç olduğudur. Ancak, gaz odalarındaki cesetleri dışarı çıkartan görevlilerin yaptıkları iş ile ilgili olarak, herhangi bir özel eğitim aldıklarına dair hiçbir kaynakta bilgi bulunmamakta. Kısacası, bahsettiğimiz söz konusu iki doküman her şeyi gayet açık bir şekilde ortaya koymakta: Soykırımcıların iddia ettikleri gibi, gaz maskesi takmadan, 21 saat havalandırma yapmadan, Ziklon B'nin kullanımı ve havalandırma ile ilgili herhangi bir özel eğitim almadan, gaz verilmiş bir odaya sadece yarım saat gibi son derece kısa bir zaman sonra, yemek yiyerek, sigara içerek, üstlerine yoğun olarak gaz yapışmış olması gereken cesetlere temas etmek ve bunları bu halde dışarı çıkartmak, bahsettiğimiz bilimsel gerekçelerden ötürü kesinlikle mümkün değildir. Bu durumda, soykırımcıların bu konuyla ilgili olarak kurguladıkları mizansenin tamamen hayal ürünü bir yalan olduğu ortaya çıkmaktadır.

Soykırımcılardan birbirinden fantastik ölüm senaryoları

Her ne kadar gaz vererek insanları öldürmek yeterince dramatik de olsa, soykırımcılar Holokost hikayesini daha bir acıklı hale sokmak için yeni arayışlara girdiler. İnsanlar daha fazla dehşete kapılmalı, ve böylece yahudilerin ne denli büyük bir insanlık dramıyla karşı karşıya bırakıldıklarını büyük bir soka girerek yaşamalıydılar!... İşte bu noktada, soykırımcıların engin hayal güçleri devreye girdi ve tamamen hayal ürünü olan yeni alternatif ölüm senaryoları birbirinin pesi sıra üretildi. Bu cinayet mizansenleri arasında neler vardı, neler!... Canlı canlı fırına atmalardan kaynar suyla haslamalara, buharla bogmadan elektrikle çarpmaya kadar, son derece zengin çeşitlilikte bir yok etme politikasına tabii tutulmuştu, yahudi kitleler!... Tabii tüm bu katliam türlerinin kamuoyuna sunulmaları çok çarpıcı olmalıydı; nitekim, herbiri için farklı, ayrıntılı hayali mizansenler tasarlandı. İşte soykırımcıların kurguladığı birbirinden fantastik ölüm senaryoları... Dr. Stefan Szende isimli soykırımcı yazar, "elektrikle yakma" senaryosunun mimarı olarak, daha henüz savaş sona ermeden, 1944 yılında sahneye çıktı.

Tarihi kurgulayarak yazmayı tercih eden bu yazar, *The Promise Hitler Kept* adlı kitabında zemini çelik olan ve bir uçak hangarı büyüklüğünde bir mekandan bahsediyordu. Bir seferde, birkaç bin yahudinin bu mekana doldurulduğunu ve bir çeşit su deposu veya bir yüzme havuzunun içine doğru, çelik zeminin bir asansör gibi indigini iddia eden Dr. Stefan Szende, senaryosunu oldukça etkileyici sonla noktaliyordu. Çelik zemin aşağı ulaştığında, suya son derece büyük bir elektrik akımı veriliyor ve kurbanlar elektrikle idam ediliyorlardı. Daha sonra asansör yukarı çıkartılıyor, elektrigin etkisiyle metal zemin akkor haline dönüşüyor ve herkes yanıp, kül haline dönüşüyordu. En son da zemin eğiliyor ve küller aşağı kayıyordu. Üzerinde herhangi bir kritik yapmaya degmeyecek kadar komik ve akılcılıktan uzak, saçma bir hikaye... Bu fantastik senaryonun kahramanı olan o müthiş makinanın izine hiçbir yerde rastlanamadı, çünkü hiçbir zaman böyle bir makina var olmadı... Ancak, bu hikaye ile ilgili olarak üzerinde durulması gereken tek ilginç nokta, soykırımcı

propagandacilarin daha savas sona ermeden ortaya çikip, yalan söylemeye baslamis olmalaridir.

Ölü yakma firinlari olan krematoryumlarin ve ölü yakma çukurlarinin içyüzü

Bilindigi gibi, bugün dahi birçok toplum, geleneksel kültürleri geregi ölülerini gömmek yerine, onlari yakarak yok etmeyi tercih ediyor. Bu yüzden, II. Dünya Savasi sirasinda uygulanan, cesetlerin yakilmasi isleminin pek de gayri ahlaki oldugu söylenemez. Kaldi ki, II. Dünya Savasi öncesinde de uygulanan bir yöntem olan "ölü yakma gelenegi"nin bir kaç bin yil gibi uzun bir süre öncesine de dayandigi biliniyor. Bununla birlikte, 18. yüzyilin ikinci yarısında, Katolik Kilisesi'nin gösterdigi muhalefet neticesinde, cesetlerin yakilmasi islemine ara verilmistir. II. Dünya Savasi dönemine geldigimizde, toplama kamplarında cesetlerin tekrar yakilmaya baslandigini görüyoruz. Ancak, bu dönemde cesetlerin yakilmasi, ne gelenek ve kültür için uygulanan bir islemdi, ne de Nazilerin yahudi toplumuna yönelik sistemlestirdigi siyasi bir politikaydi. Bu islem, savas dönemindeki teknik imkansizliklar ve toplama kamplarının elverissiz kosullarından kaynaklanan kaçınılmaz bir uygulamaydi. Sihhi sartlar ve teknik olanaksizliklardan ötürü, cesetlerin yakılarak yok edilmesi, sadece yahudilere yönelik olmayan, genel olarak uygulanan zorunlu bir islemdi. Bu islemi zorunlu kilan sey ise, toplama kamplarındaki çok sayıda tutuklunun hayatına mal olan tifüs salginiydi. Tifüs yüzünden ölen cesetlere bulunacak en pratik çözüm ise onlari yakmak oldu. Bu sayede tifüs tasiyan bitler öldürülüyor ve hastaligin yayilmasi engelleniyordu. Kisacasi, yogun bir propaganda bombardimanina tutulup kandirilan pek çok insanin sandiginin aksine, yahudiler canli canli firinlara atilerek yakilmamislardir. II. Dünya Savasi'nda, firinlar sadece cesetlerin ortadan kaldirilmasi için kullanilmistir. Ünlü tarihçi Arthur Butz, Holokost efsanesini konu edinen "Yirminci Yüzyilin Aldatmacasi" tifüs salgininin kaynaklanan toplu ölümlerden ötürü, toplama kamplarında ölü yakma firinlarinin insa edildigini anlatiyor:

"O zamanlar, tifüs salgini nedeniyle Auschwitz'de ölüm oranlarinin çok yüksek oldugu bilinen bir gerçektir. Bu yüzden, hastaliktan kaynaklanan çok yüksek ölüm oranından ötürü Birkenau Kampi'nda ölü yakma firini insa edilmisti. Tifüs salgininin aralıksiz devam ettigi göz önünde bulundurulursa, bu denli yogun olarak ölü yakma firinlarında bunlari toplanilmasinin son derece dogal ve anlasilabilir ölçülerde oldugu ortadadir." 38 Fransiz tarihçi Prof. Robert Faurisson da toplama kamplarında kurulan firinlarin kurulus gerekçesini söyle ifade ediyor: "Firinlar, tifüs salginine karsi önlem olarak kurulmustur." 39 Auschwitz Kampi'ni ilk defa adli bir incelemeye alan Fred Leuchter, cesetlerin yakılarak yok edilmesinin teknik olarak sagladigi avantajlari söyle siraliyor: "Cesetlerin yakılarak yok edilmesi, salgın olan tifüs hastaliginin kontrol altında tutulmasi, kalabalik alanlarda ihtiyaç duyulan alandan kazanma ve topragin dahi dondugu kis döneminde cesetlerin gömülmesi külfetinden ve onlari bu sekilde depolama isleminin kurtulma konusunda avantaj saglar. "40 Kaldi ki, tifüs salginiinde ölenlerin cesetlerinin firinlarda yakılarak yok edilmesi o dönemde yasayanlarin da bilgisi dahilinde olan bir uygulamaydi. Buna ragmen, soykirimcilar, cesetlerin firinlarda yakilmasinin Nazilerce sürekli örtbas edilmeye çalisildigi ve insanlarin bu uygulamayi öğrenmemeleri için çaba sarfedildigi gibi bir hava vermeye çalistilar. Soykirimcilar bir kere 6 milyon yahudinin gaz odalarında öldürüldüğünü iddia edince, dogal olarak, bu öldürülenlerin firinlarda yakildigini da iddia etmek zorunda kaldilar. Yalniz bir kere daha evdeki hesap çarsiya uymadi: Çünkü is bu sefer de, o dönemdeki toplama kamplarında bulunan firinlarin teknik olarak bu kadar cesedi yakip yakamayacaginin sorgulanmasina geldi. Sonuç bir kere daha soykirimcilarin foyasini açiga çikariyordu. Çünkü, bu konuda da yapılan akademik araştırmalar, tüm ölü yakma firinlarinin faaliyette oldugu dönemde, 24 saat "öldürme amaçli" çalistiklari farzedilse bile, yine de 6 milyon kisiyi, iddia edilen süre zarfinda teknik olarak ortadan kaldirabilecek kapasitede olamayacagini gösterdi. Iste, dün soykirimcilarin ölü yakma

firinlariyla ilgili olarak ortaya attıkları iddialar ve bugün bu konuyla ilgili ortaya çıkan gerçekler:

"Bir SS Subayı olan Karl Bischoff'un, 28 Haziran 1943 tarihli raporuna göre, Birkenau Kampi'nda günlük ceset yakma kapasitesi toplam 4. 756 idi." 41 Karl Bischoff'un yukarıda bahsettiğimiz raporu soykirimci çevrelerde sık sık kullanılmasına rağmen, bu raporun güvenilir olup olmadığının denetlenebilmesi için gerekli olan bilgiler ortada yoktur. Örneğin, bu raporun kim tarafından, nerede bulunduğu dair hiçbir kaynakta herhangi bir bilgi bulmak mümkün olamamıştır. Bununla birlikte, konuyla ilgili teknik bilgiye sahip olduktan sonra, bu raporda iddia edilenlerin doğru olamayacağı ortaya çıkmıştır. Raporda, "bir günde toplam 4. 756 cesedin yakıldığı" iddia edilse de, bu işlem gerçekte teknik olarak uygulanamaz; çünkü, bugünün teknolojisi ile dahi, bu firinlarda "bir günde en fazla, toplam 529 cesedin yakılabilmesi" mümkündür. Reimund Schnabel, SS dokümanları üzerinde yaptığı çalışmada şöyle diyor: "Mauthausen Toplama Kampi'na gönderilen bir mektupta, Topf und Söhne firması ürettikleri firinların yakma kapasitesinden bahsediyor. Kok kömürü kullanılan 'Topf' marka ölü yakma firinlarında, 10 saatte 10 ila 35 ceset yakılabilmektedir." 42 Sözkonusu mektubun, Topf und Söhne firmasından Birkenau Kampi'na değil de Mauthausen Kampi'na yollandığına dikkat edilirse, akla hemen şöyle bir soru takılabilir: Mauthausen Kampi'ndaki firinlarla Birkenau Kampi'nda kullanılan firinların ceset yakma kapasiteleri aynı midir? Çünkü, SS Subayı Bischoff'un raporunda, Mauthausen Kampi geçmektedir, Birkenau değil. Ancak, Topf und Söhne firmasının tek tip ölü yakma firinları ürettiği göz önünde bulundurulursa, ortada herhangi bir sorun kalmaz: "Topf und Söhne firmasının ölü yakma makineleri tek tiptir ve tahmin edebileceğimiz gibi, Auschwitz, Mauthausen ve diğer kamplara aynı tip makineler yollanmıştır. Ve firmanın yakma firinları için aldığı Alman patent numarası 861. 731'dir." 43 Birkenau'da bulunan 4 adet yakma makinesinin hepsinin en yüksek kapasiteyle, her gün 35'er ceset yaktığını kabul edersek, günlük ceset yakma kapasitesi 140 olabilir. Arthur Butz'un hesaplarına göre, "her bir cesedin yakılması için 1 saate ihtiyaç vardır. Bu durumda, günlük yakma kapasitesi toplam 1058 ceset olabilir." 44 Aslında, bu sayı bile hala çok fazladır. Çünkü, "günümüzde bile, modern fabrikalarda bir cesedi kül haline getirebilmek için 1. 5 ila 2 saate ihtiyaç duyulmaktadır." 45 Dolayısıyla, Butz'un dedikinin aksine, bir cesedin yakılabilmesi için 1 saat yeterli olamıyor ve bu işlem bugün dahi 2 saat sürüyorsa, bu durumda, Butz'un tespit ettiği 1. 058 olan günlük ceset yakma kapasitesi, 529'a düşmektedir. Bu durumda, insan 50 sene önceki bir teknolojiyle, nasıl daha iyi sonuçlar alındığını anlayamıyor !...

Soykirimcılara su soruyu sormak gerekiyor: Günümüzün teknolojisiyle bile sadece 529 ceset yakılabilirken, bugün için ilkel sayılabilecek, 50 sene öncesinin teknolojisinde 4756 cesedin yakıldığını iddia etmek komik olmuyor mu? Soykirimci tarihçilerin bu konuyla ilgili olarak yaptıkları bir diğer iddia ise, Nazilerin firinlarda cesetleri 10 dakika gibi kısa bir süre içinde kül haline getirdikleri iddiasıdır. Bu da teknik olarak mümkün olamayacak bir iddiadır. Çünkü, değil 10 dakika, 50 sene öncesinin firinları, bir cesedi ancak 3. 5 ila 4 saat arasında ancak kül haline getirebiliyordu. Fred Leuchter şöyle diyor: "Direk ateş uygulamalı olmayan, hava itmeli eski tip firinlarda yakıt olarak kok kömürü kullanılmaktaydı ve her bir cesedin kül haline getirilerek ortadan kaldırılabilmesi için 3. 5 ila 4 saat geçmesi gerekirdi." 46 Soykirimcilerin yaptıkları önemli bir sahtekarlık, yanıltıcı bir siyasi propaganda ise, toplama kamplarındaki ölü yakma firinlarının bugün gelen ziyaretçilere "gaz odası" olarak tanıtılmasıdır. Amerikan Savas Bakanlığı'nin dava vekili olarak savastan sonra 17 Dachau Toplama Kampi'nda bulunan avukat Stephen F. Pinter, bu konuda şöyle diyor: "Dachau'da gaz odası bulunmadığını belirtirim. Ziyaretçilere gösterilen yakma ocakları hatalı olarak gaz odası gibi tanıtılıyor." 47 Soykirimciler, firinların yanısıra kamplarda açılan bir takım özel çukurlarda da ölülerin yakıldığını iddia etmektedir. Fakat, olay yeri olarak iddia edilen bu çukurlarda yapılan gözlem ve incelemelerin ortaya çıkardığı sonuçlar, soykirimcileri bir kere

daha yalanlamıştır. Fred Leuchter söyle diyor: "İçinde ölülerin yakıldığı öne sürülen çukurlara gelince, bu çukurların dibi 45 cm. (1. 5 feet) yüksekliğinde su ile kaplıdır. Bu çukurları yazar özel olarak incelemiş ve fotoğraflarını çekmiştir.

Kitaplarda anlatılanlara bakılırsa, bu çukurlar 6 metre (19. 55 feet) su ile kaplıdır. Cesetleri suni bir kimyasal madde (gaz) yardımıyla da olsa suda yakmak imkansızdır. Müzedeki haritalarda, resmi olarak gösterilen tüm çukurlar incelenmiş, tahmin edildiği gibi, Birkenau bataklık üzerine kurulduğundan, tüm çukur yerlerinin 60 cm. (2 feet) su ile kaplı olduğu görülmüştür. Bu yüzden yazara göre, Birkenau'da hiçbir zaman yakma çukuru bulunmamıştır. " 48 Sonuç olarak sunu söyleyebiliriz: Nazi toplama kamplarında yer alan yakma fırınları birer "krematoryum", yani ölü yakma fırınıdır. Bunlar insanları yakarak öldürmek için değil, tifüs sonucu ölmüş ve hastalık taşıyan ya da gömülemeyen cesetleri yakmak için kullanılmıştır. Kaldı ki, eğer bunların insanları yakarak öldürmek için kullanıldığını düşünsek bile, bu fırınlarda soykırımcıların iddia ettiği sayıda insanın öldürülmüş olması kesinlikle mümkündür.

Soykırma ugramayan 6 milyon yahudinin savaş sonrasında sağ salim ortaya çıkışı

Toplam 55 milyon insanın öldüğü II. Dünya Savaşı'nda yahudilerden başka kimsenin sesi çıkmadı. Bununla birlikte, dünya siyasi tarihinin belki de en büyük yalanlarından biri olan, 6 milyon yahudinin öldürülerek soykırma tabii tutuldukları iddiası, yoğun bir yanıltıcı propagandayla dünya kamuoyunun bilinçaltına kazandı. Siyonist endişelerle birbiri ardınca çevrilen, tamamen hayal ürünü, duygu sömürsü yapmaktan öteye gitmeyen, Holokost hezeyanlarının sergilendiği filmlerle, sokaktaki insan "6 milyon yahudinin soykırma ugradığına" ikna edildi. Ancak bunlar sadece birer film; tarihi gerçek ise anlatılanlardan tamamen farklıydı. II. Dünya Savaşı öncesinde, Avrupa'da yaşayan 6 milyon yahudinin esrarını çözmek için yapılması gereken tek şey var: Savaş öncesi ve sonrasında, yahudilerin dünyadaki dağılımlarını, karşılaştırmalı olarak istatistikler aracılığıyla incelemek ve yorumlamak. *New York Times*'in 11 Ocak 1945 tarihli sayısında verdiği bir araştırmaya göre, 1933 yılında, Avrupa yahudilerinin toplam sayısı, Rusya'da yaşayanlar hesaba katılmadığı takdirde 5. 6 milyondur idi. Bu 5. 6 milyon yahudinin, en az 1 milyonu, 21 Haziran 1941 tarihine kadar hiçbir olayın olmadığı Doğu Polonya'daki Molotov-Ribbentrop bölgesinde yaşıyordu. *Baseler Nachrichten* İstatistikleri'ne göre de, Rusya'dakiler hariç Avrupa'da 5 milyon yahudi yaşıyordu. Fakat bu 5 milyonun içinde bulunan, tarafsız ülkelerde yaşayan yahudiler hesaba katılmamalıdır. Çünkü, savaş sırasında bu yahudilere herhangi bir şey olmamıştır. 1942 Dünya Yıllığı'nın istatistik rakamlarına göre ise, Cebelitarık, İngiliz Adaları, Portekiz, İspanya, İsviçre, İsveç, İrlanda ve Türkiye'de yaşayan yahudilerin toplam sayısı 4. 2 milyon idi. Sonuç olarak, Nasyonal Sosyalizmin ulaşabildiği yahudilerin sayısı, asla 4. 5 milyondan fazla değildir. Yine aynı tarafsız haber kaynağı, *Baseler Nachrichten*, 1933 ve 1945 yılları arasında hazırlanan yahudi istatistik bilgilerine dayanarak, İngiltere, İsveç, İspanya, Portekiz, Avustralya, Çin, Hindistan ve Filistin'e 1. 5 milyon yahudinin göç ettiğini bildiriyor. Bunların yanı sıra, *Baseler Nachrichten*'in istatistiksel raporu, Hitler'in Rusya'ya karşı harekete geçmesinden önce, 500 bin yahudinin Sibirya'ya kaçtığını bize haber veriyor. Yukarıda bahsettiğimiz tüm istatistik değerlerin analizi yapıldığında ortaya çıkan son tabloya göre, Naziler'in ortadan kaldırdıkları iddia edilebilecek yahudi sayısı 2. 5 milyonu geçemez. Peki, bu 2. 500. 000 yahudinin tamamı Naziler tarafından öldürülmüş müdür?

Bu soruya verilebilecek cevap, kesinlikle hayırdır. Çünkü, 1948 yılında, yani Hitler'in ölümünden ve II. Dünya Savaşı'nın bitiminden 3 sene sonra yapılan sayımlarda, Rusya hariç olmak üzere, Avrupa'da 1. 559. 600 yahudinin yaşadığı anlaşılmıştır. *Nokta* dergisi de, 19 Mayıs 1985 tarihli sayısında 1945 yılında Avrupa'da 1. 5 milyon yahudinin hayatta kaldığını yazmıştı. Öte yandan, Amerikalı bazı yetkililer, toplama kamplarında kesin olarak kaç kişinin

kayboldugunu ortaya çikarmak amaciyla, savastan sonra bir arastirma yaptilar. 1951 yilinda yayinlanan sözkonusu arastirmanin raporlarina göre, bu kamplarda 1. 2 milyon insan ölmüştür. Ancak bu sayi, sadece yahudileri içermemekte, Çingeneler, Ukraynalilar, homoseksüeller ve diger bazi gruplari da içine almaktadır. Tüm bu istatistiksel oranlar degerlendirildiginde, II. Dünya Savasi sirasinda kaybolan(ölen) yahudi sayisi 500 bin dolaylarindadir. Bu kadar suçsuz insanin toplama kamplarinda ölmüs olmalari elbette üzücü bir durumdur. Ancak II. Dünya Savasi'nda toplam 50 milyon insanin yasamini yitirdigi düşünülürse, yahudi ölümlerinin diger toplumlardan daha yüksek olmadigi, bir "yahudi soykirimini" yasanmadigi ortaya çikar. II. Dünya Savasinda 500 bin civarinda yahudi öldüğüne göre cevap bekleyen soru, savas öncesinde sayilari 5. 6 veya 5 milyon olan Avrupalı yahudilerin, savas sonrasindaki ayrıntili dagilimlaridir. Bu sorunun cevabi savas sonrası ortaya çikti. Savas sona erdiginde kalabalık yahudi topluluklari, dikkat çekici bir sekilde daha önce تنها olan bölgelerde birdenbire ortaya çikmaya basladilar. 1945 Sonbahari ile 1946 ilkbaharinda, Çekoslovakya, Polonya, Macaristan ve Bulgaristan yeni bir isgal beklerken, nasıl oluyor da o kadar büyük yahudi topluluklari buralarda bulunabiliyorlardi? 2 milyon kadar yogun bir yahudi kitlesi buralara ne zaman, nereden gelmislerdi? Kısa bir zaman önce buralarda olmadiklarina göre... Bu sorulara, eski Amerikan Yahudi Komitesi'nin Baskani Louis Levine doyurucu cevaplar vermekte. Louis Levine, savastan sonra tüm Rusya'yi dolasmis ve buralardaki yahudilerin durumunu anlatan bir rapor hazirlamisti. 30 Ekim 1946 günü Sikago'da su açıklamalarda bulunuyordu: "Hitler tehdidi altında bulunan batı bölgelerinden ilk bosaltılanlar arasında yahudiler de vardı. Ve bu yahudiler Ural'ların dogusuna sağ salım gönderildiler. 2 milyon yahudi böylelikle kurtuldu. " Dünya kamuoyuna duyurulan ve Nuremberg Mahkemeleri'nde "delil" olarak ileri sürülen 6 milyon hayali ölü yahudinin somut olarak izine rastlanan 2 milyonu, iste Louis Levine'in bahsettiği "sağ salım olarak kurtulan yahudilerdir. "

Bu 2 milyon yahudi Uralların arkasından ve Rusya'da saklandıkları diger emin yerlerden çikmişlerdir. Peki geri kalan 4 milyon yahudiye ne olmuştur? Diger "ölü" yahudiler neredeydi? Amerika, Kanada ve Güney Amerika'da inanılmaz bir hızla sonradan türeyen, nereden geldikleri hep merak konusu olan, hızla büyüyen yahudi nüfusu bu soruya net bir şekilde cevap vermekte. Avrupa'dan 1945'te göç eden 1. 5 milyon yahudiden daha önce söz etmistik. II. Dünya Savasi boyunca ve daha önce ABD'ye göç edenlerin %27 ila %50'sini yahudiler olusturuyordu. II. Dünya Savasi'ni takip eden ilk bes yıl boyunca Amerika'ya yahudi seli devam etti. Amerika'daki yahudi nüfusunda savastan sonra birdenbire 2 milyonluk bir patlama yasanmıştır. 1950 Dünya Yahudi Kongresi'ne göre dünyadaki yahudilerin sayisi sadece 11. 473. 353 idi. Yahudi tarihçi ve Oxford Üniversitesi hocalarından olan yahudi lider Dr. Cecil Roth, 18 Mart 1952'de Cansas City B'nai B'rith Jehuda Sinagogu'nda verdiği konferansta, dünya yahudi nüfusunun sanılanın aksine çok olmadığını söyle açıklıyordu: "Bugün, (1952 yılı itibariyle) dünyadaki toplam yahudi nüfusu sadece 10 milyondur. " Peki bu yahudi nüfusunun ne kadari Almanların kontrolü altındaki bölgelerde yasiyordu? Did Six Million Really Die? (Alti Milyon Gerçekten Öldü mü?) kitabının yazarı Barbara Kulazska, bu sorunun cevabini söyle veriyor: "Nazilerin 6 milyon yahudiyi imha ettiklerini iddia etmek mantıksızlık; çünkü Alman Hükümeti'nin böyle bir olanagi yoktu. Çünkü, Barbara Kulazska'nin gösterdiği gibi, Almanların kontrolü altında yasayan yahudi nüfusu, o dönemde 3 milyondan fazla degildi." 49 Ünlü Amerikalı tarihçi Arthur R. Butz, The Hoax of the Twentieth Century (Yirminci Yüzyilin Aldatmacası) isimli kitabında, 6 milyon yahudinin gerçek hikayesini söyle anlatıyor:

"İtalyan, Fransız, Belçikalı ve Danimarkalı yahudiler, hiçbir zaman zarar görmemiş biçimde, 1946 yılı sonlarında yerlerinde bulunuyorlardı. Öte yandan, çoğunlugunu Lüksemburg, Hollanda ve Çekoslovakya yahudilerinin olusturduğu bir topluluk savas öncesindeki yerlerinde bulunmuyorlardı, bu yahudileri batıda bulmak mümkündü. Çogu savas

öncesinde göç eden, ancak kesin olarak hangi sayılarda göç ettiklerinin tespiti güç olan Alman ve Avusturya yahudileri konusunda is karismisti. Buralardaki yahudilerin çoğunluğu artık eskiden kaldıkları yerlerde kalmiyorlardı. 'Yer Degistiren İnsanların Kampları' tamamen bu Alman ve Avusturya yahudileri ile doluydu. Ayrıca, pek çok Avrupalı yahudi de savaş başladığı anda Amerika'ya, Filistin'e ve başka yerlere göç etmişlerdi. 1946 yılı sonlarındaki bu tablo, Nuremberg Mahkemeleri sırasındaki yaygın katliam iddialarını yalanlamaktadır. "

50

25 milyon ile baslatilip 750 binlere düşürülen soykırım efsanesi

"Holokost tanığı" olarak Frankfurt Mahkemeleri'nde "itiraflarda" bulunan SS Subayı Kurt Gerstein, doğru söylediğine dair yemin ederek, soykırımı ugrayan yahudilerin sayısını 25 milyon olarak ilan etti. Ancak bu iddia, insanları güldürürken soykırımcıları da zor durumda bıraktı. Çünkü, o dönemde değil Avrupa'da 25 milyon, tüm dünyada dahi bu sayıda bir yahudi topluluğu yaşamamaktaydı. II. Dünya Savaşı öncesinde, Avrupa'da sadece 6 milyon yahudi yasarken, tüm dünyada toplam 16. 6 milyon yahudi bulunmaktaydı. 51 Ama, her ne kadar o dönemde, dünyada sadece toplam 16. 5 milyon yahudi yaşıyorsa da, "Holokost tanığı" Gerstein, sadece savaşın yaşandığı bölgede 25 milyon yahudinin "soykırımı" ugradığına şahit olabilmisti!... Soykırımcılar her ne kadar Kurt Gerstein'i Holokost için bir "referans" olarak kabul etseler de, 25milyonlu bir soykırımı savunamayacakları için, bu iddianın pesinden uzun süre gitmediler. Ve 25 milyondan 12 milyona inmeyi tercih ettiler!... II. Dünya Savaşı sırasında ölen yahudilerin sayısını tespit etmek üzere, 1945 yılında bir "soruşturma" baslatıldı. Ancak, kısa bir süre sonra bu araştırmanın tarafsız kişiler tarafından yürütülmediği anlaşıldı. Ve Der Weg gazetesi, "soruşturmanın" Alman ve Amerikan yahudileri tarafından yapıldığını ortaya çıkardı. "Soruşturmayı" yapan bu yahudiler araştırmalarını tamamladıklarında, 12 milyon yahudinin Alman gaz odalarında öldürüldüğünü iddia ettiler! Bu sonuç, yahudi olan Walter Lippmann'a bile abartılı göründü ve ünlü gazeteci New York Herald Tribune sütunlarında, "böyle uydurma seylerle ancak kendilerine zarar verebileceklerini", yahudilere hatırlattı. Bu ikaz edici makaleden sonra, sözkonusu "soruşturmacı" yahudiler, 12 milyona ufak bir rötus yaptılar ve Almanlar tarafından öldürüldüğü iddia edilen yahudi sayısını 6 milyona indirmeyi uygun gördüler!... Soykırımcılar Auschwitz Toplama Kampı'nda öldürülen yahudilerin sayısını da 4. 1 milyon ile açtılar. Ancak, bu 4. 1 milyon, aynı soykırımcı ekolün ağızlarıyla, önce 2. 5 milyona, sonra da 1. 35 milyon civarına düşürüldü. Ancak Moskova'da ortaya çıkan belgeler, bu rakamın da çok fazla olduğunu ortaya çıkaracaktı. Amerikan Spotlight dergisi şöyle yazıyor "Auschwitz'deki gaz odalarındaki ölümler yıllarca 4. 1 milyon kişi olarak bilinmekteydi.

Ne var ki, araştırmacılar bu rakamları göz önüne alınca resmi olarak 1. 1 milyona indirildi. Polonya Hükümeti rakamları indirdikten sonra, uzun zamandır kayıp olan 'ölüm defterleri' Moskova'da bulundu ve tarih boyunca Auschwitz'de ölenlerin gerçek sayısı ortaya çıktı. İki yıllık kayıtlar bulunamamasına rağmen, araştırmacılar ortalama 150. 000 kişinin öldüğünü ve bunların hiçbirinin gaz odalarında ölmediğini ortaya çıkardı. " 52

Kamplardaki yahudilerin gerçek ölüm nedeni: Tifüs salgını

Savaş boyunca yaygın tifüs salgını tüm Avrupa'ya kasıp kavurdu. Ağır savaş şartlarının getirdiği imkansızlıklar ve bununla birlikte gelen yaygın bakımsızlık, toplama kamplarındaki tifüs salgınının sebep olduğu ölümleri çığ gibi arttırdı. Tüm bunların üstüne, müttefikler tarafından tüm yollar ve demiryolu rayları da bombalanınca, savaşın sonuna doğru yemek ve tıbbi erzak nakliyatı felç oldu. Bunun sonucu olarak, toplama kamplarında bas gösteren açlık ve ilaç yokluğu, tifüs salgınıyla birlesince, toplama kamplarında bulunan diğer savaş

esirleriyle beraber, aynı kaderi paylasan yahudiler de toplu ölümlerle karşı karşıya kaldılar. Bu ağır şartlar altında yaşam mücadelesi veren 500.000 dolayında yahudi, maalesef, açlık, bakımsızlık ve tifüs gibi nedenlerden ötürü yaşamlarını kaybetmiştir. Meydan *Larousse*, tifüs hastalığı hakkında şu bilgileri veriyor: "Bulasıcı salgın bir hastalık olan tifüs, bitle geçen vücutta pembe lekelerle beliren ateşli ve tehlikeli bir hastalıktır. Tifüsün sadece bitle geçmesi ve yorgun kötü beslenmiş kişilerin enfeksiyonlara daha az dayanıklı olması tifüsün savaş sırasında ortaya çıkmasına yol açar. Birinci Dünya Savaşında, özellikle Almanya'daki esir kamplarında en büyük tahribatı yapıp Romanya'ya kadar yayılmıştır. II. Dünya Savaşı sonlarında, 1944 ve 1945 de geri çekilen Alman ordularının ve toplama kamplarının korkunç durumu tifüs afetinin Almanya ve Polonya'da yeniden alevlenmesine sebep oldu. Bazı salgınlarda ölüm oranı %30'a kadar yükselir. Amerikan ordusu böcek öldürücü yeni ve güçlü bir ilaç (DTT) ile sistematik bir şekilde afetin önünü aldı. " 53 Tifüs, uzun süre banyo yapmayan ve iç içe yaşayan insanların arasında görülür. Özellikle saçları ve elbiseleri istila eden bitler aracılığıyla tifüs mikrobu taşınır. Toplama kamplarının şartlarında daha bir yaygın hale dönüşen tifüs salgınına karşı Almanlar büyük bir mücadele veriyorlar, sürekli olarak elbiseleri Ziklon B gazı ile dezenfekte ederek tifüs taşıyıcısı bitleri ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Ancak tüm bunlara karşın, yine de çok fazla sayıda yahudi ve diğer milletten insanlar, bu tifüs salgınında yaşamlarını yitirmişlerdir.

Yahudi revizyonist David Cole sunları söylüyor: "İnsanların kampta hasta olduğunu ispatlayan, her zamanki hasta tutukluların fotoğrafı var. Bir kere daha ekleyelim; kimse pek çok insanın ölümüyle sonuçlanan tifüs salgınıni inkar etmiyor. " 54 Lyon 2 Üniversitesi Profesörlerinden Robert Faurisson, kendisiyle yapılan röportajda "Tifüs Avrupa'nın büyük bir kısmını kaplamıştı. Bize gösterilen ceset resimlerinin çoğu bu tür ölümlerdir" diyor. Arthur R. Butz ise "20. Yüzyılın Yalancı" adlı kitabında şöyle diyor: "O zamanlar tifüs salgını nedeniyle Auschwitz'de ölüm oranının çok yüksek olduğu bilinen bir gerçektir. " 55

Soykırımcıların ağzından gaz odası bulunmadığı ispatlanan toplama kampları

Soykırım mitolojisinin son derece büyük bir hızla eridiğinin göstergesi olan bazı önemli gelişmeler yaşandı son yıllarda. Dün soykırımcılar tarafından pervasızca ortaya atılan komik iddiaların geçersiz oldukları, bugün revizyonist tarihçilerin yaptıkları akademik çalışmalar ve adli soruşturmalara ortaya kondu. Bu gelişme karşısında soykırımcı yahudi akademisyenler tamamen köseye sıkıştılar. Ve 25 milyonla açılması yapılan soykırım kurbanlarının sayısını bugün yüzbinlere indirmek zorunda kaldılar. Öte yandan, "soykırımcıların itirafları" hükmünde yaşanan bir diğer önemli gelişme de, toplama kamplarındaki gaz odaları iddialarının, yine eski iddia sahiplerince bugün birer ikiser geri alınması oldu. Artık, soykırım iddialarının başları önlerine düştü ve "aslında bu kamplarda hiçbir zaman gaz odaları olmamıştı" diyerek itiraflarda bulunup, adeta günah çıkartıyorlar. Dachau, Bergen-Belsen, Buchenwald, Oranienburg, Mauthausen, Theresienstadt, Gross-Rosen gibi toplama kamplarında ve bunlarla birlikte Alman Topraklarında kurulmuş olan diğer toplama kamplarının hiçbirinde tek bir gaz odasının dahi hiçbir zaman kurulmadığını bugün soykırımcılar bile kabul ediyor, itiraf ediyor. 19 Ağustos 1960 tarihi, gaz odaları mitolojisinin çöküş tarihinde önemli bir yere sahip. Zira, o gün *Die Zeit* gazetesi, dünya kamuoyuna "Alman topraklarının hiçbir noktasında, tek bir gaz odası dahi bulunmadığını" bildirdi, hem de ünlü bir soykırımcı olan Martin Broszat'ın ağzından. 1972 yılından beri Münih Çağdas Tarih Enstitüsü Müdürü olan Martin Broszat, yazdığı birçok soykırım kitabıyla ünlenmişti. Ancak ilerleyen yıllarda resmi ve geleneksel tarihin Holokost söyleminin gerçek yüzü ortaya çıkmaya başlamış ve yapılan bilimsel, akademik araştırmalar gerçek tarihi bilgileri ortaya koymuştu. Ve tüm bu gelişmeler, Martin Broszat gibi kati bir soykırımcı tarihçiye bile "tarihi gerçekleri" itiraf ettirmek zorunda bıraktı. Böylece, Martin Broszat 19 Ağustos 1960 tarihinde

Die Zeit'e yazdığı mektup ile, ne Dachau Kampında, ne de Alman topraklarının hiçbir yerinde tek bir gaz odasının dahi bulunmadığını itiraf ediverdi. Düzmece tutanaklar, yalancı şahitler, masal gibi kitaplar ve tarihi-kurgu filmlerle sisirilen Holokost balonunun patlamaya başladığını haber veriyordu soykirimcilerin bu itirafları.

İtirafçı soykirimciler kervanına Nazi avcısı ve ünlü soykirimci Simon Wiesenthal dahi katılacaktı ilerleyen yıllarda. 1975 yılının Nisan ayında yayınladığı *Books and Bookmen* isimli kitabında, Simon Wiesenthal "Alman topraklarının hiçbir noktasında, tek bir yahudinin dahi gaz odalarında öldürülmediğini" kabul etti. Ünlü soykirimci Martin Brozat ve Simon Wiesenthal'in yanısıra bir çok kaynakta da Dachau Toplama Kampı'nda hiçbir zaman gaz odası olmadığı anlatılmakta, dolayısıyla biz de bu kampta gaz verilme suretiyle tek bir yahudinin dahi öldürülmediğini öğreniyoruz. Örneğin, Stephen F. Pinter isimli bir avukat, 1959 yılında Amerika'da yayınlanan bazı gazetelere yaptığı açıklamada, "Dachau Toplama Kampı'nda gaz odası bulunmadığını" gözlemlerine dayandırıyordu: "Amerikan Savas Bakanlığı'nin dava vekili olarak, savastan sonra 17 ay Dachau'da bulundum ve Dachau'da gaz odası bulunmadığını belirtirim. Ziyaretçilere gösterilen yakma ocakları hatalı olarak gaz odası gibi tanıtılıyordu. Almanya'daki toplama kamplarının hiçbirinde gaz odası yoktur. " 56 Soykirimcilerin 1960'lardan başlayarak Alman topraklarındaki toplama kamplarında gaz odası olmadığını itiraf etmelerinin nedeni, bu kampların "göz önünde" bulunmasıydı. Federal Almanya toprakları içinde bulunan Dachau, Buchenwald, Bergen-Belsen, Flossenbürg gibi kamplar ya da Avusturya toprakları içindeki Mauthausen kampı, "demir perde"nin disindaydılar ve rahatlıkla incelenebilir ve dolayısıyla içlerinde gaz odası olmadığı görülebilir durumdaydılar. Buna karsın, "demir perde"nin öteki yanında, Komünist Polonya topraklarında yer alan Auschwitz, Birkenau, Majdanek, Treblinka, Sobibor, Belzec gibi kampların Batılı araştırmacılarca özgürce incelenmesi mümkün değildi. Bu nedenle Soykirimciler asıl bu kampların birer "ölüm kampı" olduğunu öne sürdüler. II. Leuchter Raporu'nda vurguladığı gibi "garip bir tesadüf sonucu, tüm 'ölüm kampları' komünist topraklardaydı".

Nitekim Fred Leuchter'in 1988'de Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'de yaptığı incelemeler zor şartlar altında ve önemli bir bölümü gizlice gerçekleşti. Buna rağmen Leuchter, bu kamplarda da "gaz odaları" olmadığını gösteren yeterince delil elde etti. Bu, "demir perde"nin Soykirim efsanesini ayakta tutmaya yetmediğinin resmidir. Aslında Auschwitz'deki "gaz odaları" Leuchter'den çok daha önce, savaş yıllarında çürütülmüştü. Henüz savaşın sona ermediği dönemde baslatılan soykirim dedikoduları üzerine harekete geçen Uluslararası Kızıl Haç Örgütü hemen harekete geçmiş, ortaya atılan bu iddiaların gerçek olup olmadığını ortaya çıkarmak için olay yerinde incelemelerde bulunmuş ve bu konuda hazırladığı bir rapor ile Auschwitz Toplama Kampı'nda gaz odası bulunmadığını bizzat gözlemlediklerini ilan etmiştir. "Auschwitz Toplama Kampı'nda 'gaz odaları'nın olmadığını en önemli ayrıntılı delili, Kızıl Haç delegeler heyetinin raporudur. Kızıl Haç 1944 Eylül'ünde Auschwitz Toplama Kampı'ni teftis etmiş ve gaz odaları iddialarına el atmıştır. Ancak, Uluslararası Kızıl Haç Örgütü, gaz odaları söylentisinin doğruluğunu kanıtlayacak tek bir şey dahi bulamamıştır. " 57 Savaş sonrasında Kızıl Haç Örgütü'nün toplu olarak yayınladığı bu dokümanlar, 1974 yılında Arolsen Tracing Service tarafından Almanca'ya tercüme edilmiştir. Bu dokümanlar topluca Almanca'ya tercüme edilirken orjinal ismine sadık kalınmıştır: *Die Tätigkeit des IKRK zu gunsten der in den deutschen Konzentrationslagern inhaftierten Zivilpersonen 1939-1945* Bergen-Belsen, Birkenau ve Oranienburg Toplama Kampları'nda da gaz odaları bulunmadığı ilerleyen yıllarda yapılan adli gözlemlerle ortaya çıktı ve birçok kaynak da bu yeni tespiti dile getirdi. Wilhelm Staeglich şöyle yazıyor:

"Oranienburg ve Bergen-Belsen Kampları'nda gaz odaları olmadığı kanıtlanmıştır... Birkenau Kampı'nda gaz odalarının bulunduğunu hiçbir araştırmacı delillerle

kanitlayamamıştır. " 58 Bizzat toplama kamplarında esir olarak yaşamış olan Fransız tarihçi Paul Rassinier ise, "ne Dachau Kampi'nda, ne Bergen-Belsen Kampi'nda, ne de Buchenwald Kampi'nda yahudi tutuklulara gaz verilmemistir" diyor. 59 Buchenwald Kampi'nda da gaz odası bulunmadığı, savaş sonrasında yayınlanan ve içinde soykirimci iddialarının bulunduğu bir kitapta ortaya kondu. Söz konusu kitabı, *De l'Université au Camp de Concentration. Témoignages strasbourgeois* adı altında yayınlayan Romen dili profesörü George S. , konuyla ilgili sunları naklediyordu: "Buchenwald Kampi'nda gardiyen olan Lagerschutz isimli mahkumun bize söylediğine göre, görev yaptığı kampta gaz odası bulunmamaktadır. "

Mason locasının hazırladığı rapor ile başlayan Auschwitz Mahkemeleri. . . .

"Yahudi soykırımı" efsanesini "resmi" olarak yaratan ve dünya kamuoyunun dikkatlerini bu olaya yönelten olay, şüphesiz Auschwitz Mahkemeleridir. "Savaş boyunca yahudilere yapılan haksız uygulamaların hesabını sormak ve bu mazlum insanların mağduriyetlerini bir ölçüde telafi etmek adına, adaletin gecikmeli de olsa sağlanabilmesi" gibi son derece etkileyici bu mahkemeler kuruldu. Ve dünya kamuoyuna hep bu yönde bir hava verildi. Auschwitz Davaları'nın başlamasına sebep olan olayın hikayesi de oldukça ilginç. Anlatılanlara göre hersey, bassavcı olan Fritz Bauer isimli bir yahudinin savaş sonrasında Almanya'ya dönmesiyle başlamıştı. İlerleyen günlerde Bauer'in evine içinde imzalı dokümanların bulunduğu bir paket gönderildi. Bu dokümanlar, Auschwitz'dekilerin "katillerinin" kimler olduğunu ortaya koyan bir rapor görünümünde hazırlanmıştı. Kahramanımız Fritz Bauer, bu nadide belgeleri(!) hiç vakit kaybetmeden kosa kosa Federal Mahkeme'ye teslim etti. Tabii olaylar hızla gelişti. Sahneye bu sefer yeni bir kahraman daha çıktı:

Emil Wulkan. Bir gazeteci olan Emil Wulkan, "sans eseri" bu dokümanları "kesfetti". Buraya kadar bile son derece garip olan hikayemiz, Wulkan'ın bu "dokümanların" kaynağı ile ilgili olarak yaptığı açıklamalar ile daha da garip bir hale büründü. Bernd Naumann, şöyle yazıyor: "Auschwitz Kampi'ndeki tutukluların ve burada görevli olan SS'lerin tam listesinden meydana gelen bu dokümanlar, yakın bir arkadaşım tarafından Breslau'daki Lessing Mason Locası'ndan gönderilmiştir. " 60 Anlatılan tüm bu hikayeler pek inandırıcı değil. Bir an için bu dokümanları doğru kabul etsek bile, Auschwitz Kampi'ndeki bu dosyalar, nasıl olur da Breslau'daki bir mason locasına gidebilir? Bu soruyu da pek kurcalamasak, nasıl olur da kaynağı ile, ele geçirilisiyle, kısacası herseyiyle son derece saibeli olan bu dosyalar, Federal Mahkeme gibi ciddi olması gereken bir kurum tarafından "kesin bir delil" olarak kullanılabilir ve son derece büyük bir sansasyonla dünya kamuoyunun karsısına çıkartılabilir? Bugüne kadar birisi ortaya çıkıp da, bu "dokümanların" ne denli güvenilir olup olamayacağı konusunda bir inceleme yapma gereği dahi duymadı. Doğal olarak, bu "dokümanlar" da, diğerleri gibi, soykırım masalına yakışacak kadar "kirli" bir belge olarak, bugün de karsımızda durmakta.

Düzmece belgeler, tahrif edilmiş tutanaklar

Yahudilerin toplu olarak Nazilerce katledildiklerine dair soykirimcilerin elinde somut olarak herhangi bir belge yoktur. Bu yüzden, soykirimcilerin "kanit" adı altında ileri sürdükleri şeyler, son derece zorlama ve ilgisiz, dolaylı iddialardır. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şöyle diyor: "Alman resmi makamlarında, Auschwitz'de gaz odalarının olduğuna dair, tek bir doküman dahi bulunmadığı için, imha mitolojisine inananlar, başka dokümanlardan dolaylı olarak, gaz odalarının varlığını kanıtlamaya çalışıyorlar. " 61 Ancak, bu yöntemin yeterince ikna edici olamayacağından endişe eden soykirimciler, isisansa bırakmadılar. Bu "talihsiz" durum, Holokostu "kanıtlama" adına, soykirimcileri bir takım kirli

arayislara sevketti. Nitekim, bu yöntemi uygulamada kısa sürede basari saglayan soykirimcilar, birçok hayali Holokost sahnelerinin oldugu filmleri, birçok yalanci sahidi, düzmece belgeleri ve tahrif edilmiş tutanaklari alelacele propaganda sahnesine sürdüler. Ancak, konuyla ilgili akademisyenlerin yürüttükleri çok yönlü arastirmalar, soykirim ispatlama adina yapılan bu sahtekarliklari adeta suçüstü yakaladi. Wilhelm Staeglich, "bazi raporlarda Birkenau'da gaz odalarına tanik olundugu iddia ediliyor. Fakat bu raporlar çok çeliskili ve delil olarak sunulmasi zor" diye yaziyor. 62 Sözkonusu çeliskili ifadelerin biri, Auschwitz'e ismarlanan krematoryumlar ve sözde gaz odalari ile ilgili olanidir: "Nuremberg IMT davasinda, Sovyet Savci Alexander Smirnov, Auschwitz Kampi kayitlarinda, Kamp yönetimiyle 'Topf und Sönhe' firmasinin karsilikli yazismalarina rastladigini iddia etti. Bu yazismalarin konusu, 'Birkenau Kampi için, dört adet firin ile gaz odalarinin yapilmasi ve bu siparislerin ise, 1943 baslarinda tamamlanmasi' idi. Sovyet Savcisi Smirnov'un kaynak aldigi dokümanın tarihi ise, 12 Subat 1943 idi. " 63 Nuremberg IMT davasinda geçen Birkenau Kampi'nda gaz odalarinin yapilmasiyla ilgili iddia, bir "dokümana" dayandirilmakla birlikte, sözkonusu "belge" düzmedir.

Çünkü, "12 Subat 1943 tarihinde, Birkenau savas tutuklulari kampi degildi. " 64 Ayrica, sözkonusu "belgenin" güvenilir olmadigi, hatta sahte oldugu yönünde baska deliller de vardir: "Bu dokümanda, 'bes tane üçlü ocak aleti ile kömürlü ısıtma tesisati' siparisi veriliyordu. 6 Mayıs 1945'de, 'Sovyet Savas Suçlulari Komisyonu', bu dokümanın diger bir örneğini buldu. Ancak, bu örnekte, 'bes tane ocak aleti ile kömürlü ısıtma tesisati' kelimeleri geçmiyordu. Öte yandan, söz konusu dokümanın kopyasinda, 'tertibat 10 Nisan 1943'de kullanima hazir olmalidir' seklinde bir talimat geçiyordu. Oysa, bu talimat cümlesi, Sovyet Savcisi Smirnov'un elinde bulunan dokümanda bulunmuyordu. " 65 Simdi, tüm bunlar göz önünde bulundurulursa, Sovyet Savcisi Alexander Smirnov'un iddiasinin aksine, söz konusu doküman son derece süpheli ve saibelidir. Soykirim literatüründe önemli bir yere sahip olan Wannsee Tutanaklari'nin da güvenilirlikten son derece uzak olduklari ilerleyen yillarda ortaya çikmistir. Oysa, soykirimcilar, yahudilerin topluca imha edilerek bir soykirim tabii tutulmalarina delil olarak bu Wannsee Tutanaklarini gösteriyorlardi. Wannsee Tutanaklari'nin öyküsü ilginçtir. Tutanaklar, 20 Ocak 1942'de, Berlin'in Gross Wannsee Caddesi'nde, 56/58 numarali binada, Heydrich'in başkanliginda yapılan bir toplantı sirasinda tutulmustur. Soykirimcilar bu konferansin tutanaklarinda yahudilerin imha edilmesine dair alınan sözde kararın delillerinin yer aldığını söylerler. Bu konferansin tutanaklari, Wannsee Protokolü adi altında, Bassavci Robert M. W. tarafından, NMT Wilhelmstasse davasinda, NG - 2586 Dokümanı adi altında, delil olarak sunulmustur. Oysa Wannsee Tutanaklari hiç bir şekilde belge sayilabilecek nitelikte degillerdir. Herseyden önce, bunlar tutanak degil, sadece bir takım notlardir, hem de daha geç bir tarihte kaleme alınmiş notlar: "Bu tutanakların aslında gerçek manada bir tutanak olmadiklarinin farkedilmesi gerekir. Institut für Zeitgeschichte'e göre, bunlar Eichmann ve meslektasi Rolf Gunther tarafından sonradan alınan notlardir. " 66 Wilhelm Staeglich ise şöyle yazar:

"Sadece birtakim hatırlamalardan olusan ve tutanak olarak ileri sürülen bu bilgi, hiç kuskusuz Wannsee Konferansi'nin içeriğini ve sonuçlarını inanilir kilmak için ortaya atilmisti. Yine de, söz konusu bu dokümanların Eichmann veya konferansa katılan bir kisi tarafından yazilip yazilmadigi cevap bekleyen bir soru. " 67 Üstünde herhangi bir antet bulunmayan, seri numarasi, dosya numarasi, resmi damgasi, tarihi, imzasi olmayan, ilave ve iptal edilen paragraflariyla tahrif edilmiş bir görünüme sahip, küçük kagit parçalarından meydana gelen, dolayisiyla resmi belge özellikleri tasimayan, adina Wannsee Tutanaklari denilen kagitlar duruyor karsimizda. Ve 6 milyon yahudinin soykirim ugramasi gibi dev bir iddiayi, soykirimcilar iste bu çürük dayanak ile delillendirmeye çalışiyorlar: Profesör Paul Rassinier'nin de belirttiği gibi, Wannsee Tutanaklari'nda resmi bir damga, tarih ve imza

yoktur, bu "tutanaklar" bir daktilo ile küçük kagitlara yazilmistir. ⁽³⁾ Hatta, dokümanın bazı paragrafları eklenmiş, bazıları çıkarılmış veya degistirilmiş gibi gözükmeştir. Yani, dokümanlar üzerinde sahtekarlık yapılmış olabilir. Bir başka uzman ise tutanaklar hakkında sunları yazıyor: "Wannsee Dokümanı'nin üzerinde herhangi bir ajansin ismi bulunmadığı gibi, herhangi bir seri numarası da bulunmamaktadır. Bu sebepten ötürü de, alisilagelen resmi evraklara benzememektedir. Ayıca, tüm bu eksikliklere rağmen, bunların 'çok gizli' damgasıyla mühürlenmesi de anlaşılamaz bir durum. Bir dosya numarası dahi olmayan, hükümete ait olduğunu belli edecek bir belge özelliği tasimamasına rağmen, bu kagitlar çok gizli olarak tanımlanıyor, bu duruma son derece büyük bir süpheyle bakmamız gerekiyor. Bassavci Kempner'in elindeki Wannsee Tutanakları'nin kopyasında bulunan 'D. III. 29 g. Rs' bir çeşit resmi kayıt gibi gözükabilir. Ancak, bu hiçbir şeyi ifade etmiyor, çünkü, hükümet dokümanlarını bu şekilde numaralandırmıyordu. Bastan beri bahsettiğimiz bu noktalar, Wannsee Tutanakları'nin süpheli, saibeli olduğunu göstermektedir. " 68 Wannsee Tutanakları böylesine süpheli bir yapıya sahip olmasına karşın, Alman resmi makamları, güvenilirliklerini incelemek için bu tutanakları bir teste tabi tutmamışlardır. Ancak bu tutanaklar gerek Nuremberg mahkemelerinde, gerekse daha sonra büyük bir delil olarak işlem görmüştür.

Üstteki bilgiler, 6 milyon yahudinin öldürüldüğü iddiasını kanıtlayarak dünya kamuoyunda soykırımı "resmileştirme" amacıyla kurulmuş olan Nuremberg duruşmalarında, ne tür "belge"lerin "kanıt" olarak kullanıldığını gözler önüne seren bir kaç örnek. Bununla birlikte, 42 ciltlik Nuremberg mahkemelerinde ve 15 ciltlik Amerikan mahkemelerinde ileri sürülen "dokümanların" ne denli sağlıklı oldukları, tek başına ayrı bir kitap konusudur. Sonuç olarak söylenecek olan, II. Dünya Savaşı sırasında bir "yahudi soykırımı" yaşandığını gösteren tek bir belgenin var olmadığıdır. Savaş sonrasında on yıllar süren araştırmalar sonucunda da soykırımcılar bu konuda hiç bir şey bulamamışlardır. 1990 Subatı'nda ilk defa gün ışığına çıkan Doğu Alman gizli arşivlerini de didik didik etmişler ama bu konuda tek bir delilin dahi bulamamışlardı. Bu tarihi gelişmeyi, Türk yahudileri'nin yayın organı olan Salom, şöyle bildiriyor: "Geçtiğimiz ay Doğu Almanya'nin arşivlerini İsrail'e açmasıyla bu konudaki çalışmaların temeli atılmış oldu. Yaklaşık 40. 000 sayfalık belge Yad Vashem'e gönderildi. Bunlar kataloglandıktan sonra, araştırmacılar için çok değerli birer belge haline gelecekler... Yad Vashem arşivinin yöneticilerinden olan Dr. Esther Aran şöyle diyor: Hitler'in yahudilerin yok edilmesi hakkında verdiği kesin bir emre rastlamadık. " 69

Soykırımcıların "delil" olarak kullandıkları fotoğraflar

Toplama kamplarında çekilmiş, siska ceset yığınlarını gösteren birçok fotoğraf, soykırımcılar tarafından "delil" olarak kullanılmaktadır. Soykırımcılar bu fotoğrafları insanlara gösterirken, "iste soykırımı uğramış 6 milyon yahudiden geriye kalanlar" demekte ve doğal olarak, bu fotoğraflar insanların üzerinde oldukça etkili olmaktadır. Bu durumda, cevap verilmesi gereken soru ceset yığınlarını gösteren bu fotoğrafların, gerçekten de soykırımın delili olup olamayacağı sorusu olmalıdır. Herhangi bir fotoğrafın üstüne veya altına bir başlık veya bir yorum ekleyerek, fotoğrafın gerçekte verdiği mesajdan tamamen farklı, hatta zıt bir mesaj verebilmek son derece kolaydır. Örneğin, savasta ölmüş bir asker fotoğrafının altına, "düşmanla çarpışırken öldürüldü" gibi bir yorum yazabileceğiniz gibi, aynı fotoğrafın altına, "düşmandan kaçarken vuruldu" da yazabilirsiniz; birinci yorumda kahraman olan asker, aynı fotoğrafın altındaki ikinci yorumla hain konumuna sokulmuş olur. Demek istediğimiz, soykırımcıların gösterdiği fotoğrafların sahte olup olmadıklarından ziyade, bu fotoğraflarla ilgili yapılacak yorumların ne oldukları önemlidir. Şimdi, ortada bir takım ceset yığınları var, ama önemli olan bu insanların ne şekilde öldükleri.

³ <http://aaargh.com.mx/turk/wannseeprot.pdf>

Diğer bir deyişle, bu insanlar öldürülmüşler midir? Yoksa ecelleriyle mi ölmüşlerdir? Bu soruların cevabını aramadan, bir fotoğrafın altına hemen bir yorum koymak, sadece politik bir propaganda arayışını gösterir. Soykırımcıların kendi ideolojilerini doğrulamak amacıyla kullandıkları bu fotoğraflarda yeralan cesetler, dikkat edilirse son derece zayıf insanlara aittir. Bu, sözkonusu insanların gaz odalarında öldüğünü göstermez (gaz odasının "zayıflatma" gibi bir etkisi yoktur). Aksine bu durum, ölen insanların savaş döneminde ortalığı kasıp kavuran yaygın tifüs salgını ve savaşın sona ermesine yakın dönemde bas gösteren açlık sonucunda öldüklerini göstermektedir. Üzerinde önemle durulması gereken bir diğer nokta da, soykırımcıların gösterdiği ceset yığınlarının bulunduğu fotoğrafların hepsinin toplama kamplarında çekilmiş fotoğraflar olmamasıdır. Başka mekanlarda çekilmiş fotoğraflar da diğer fotoğraflarla birlikte kullanılmakta ve dolayısıyla, kasıtlı olarak, bu cesetlerin de yahudilere ait olduğu şeklinde bir izlenim yaratılmaya çalışılmaktadır. Ayrıca Alman kadın ve çocuklara ait olan ceset yığınları da, kasıtlı olarak, soykırımı ugramış yahudiler olarak gösterilmektedir.

Soykırımcılar için yüzkarası bir "sahit": Kurt Gerstein

Önceki sayfalardan da hatırlayacağınız gibi, Kurt Gerstein isimli SS Subayı yaptığı tanıklık ifadesinde, gaz odalarına şahit olduğunu iddia etmişti. Ancak bu SS Subayı, 25 m²'lik son derece küçük bir alana sahip olan bu odalara 700-800 yahudi gibi kalabalık bir kitlenin gaz verilmek üzere sokulduklarını ifade edince, insanları güldürmüştü, öte yandan da kendisini, soykırımın bir numaralı tanığı olarak lanse eden soykırımcıları da son derece zor duruma sokmuştu. Çünkü, Kurt Gerstein'in "gaz odalarını ispatlayan bu tanıklığına(!)" göre, her m²'ye 32 yahudi düşmekteydi!... Kurt Gerstein'in matematiksel olarak uygulanabilmesi imkansız iddiaları bitmek tükenmek bilmedi. Ve itiraf adı altında, ortaya öylesine komik yeni bir iddia attı ki, "m²'ye 32 yahudi" iddiası neredeyse gölgede kaldı. İşte Gerstein'den yeni bir "itiraf": "Tarih 20 Ağustos 1942. Birinci tren Lemberg'den geldi. 45 vagona 6700 kişi vardı ki, bunların 1450'si daha önce ölmüştü... Kaybolmuş üç yaşında bir yahudi çocuğun kolunun altında bir avuç ip vardı ve bu üç yaşındaki çocuk, ipleri hayatta kalmış 5250 insana dağıtıyordu. 35-40 metrelik ayakkabı yiginde, kimse ayakkabısının tekini bulamayacağı için, ipleri ayakkabıları birbirine bağlaması için dağıtıyordu. " 70 3 ve 5 numaralı Frankfurt Mahkemeleri'nde Kurt Gerstein tanıklık için aynen bu ifadeleri kullanıyordu. 5250 insana ait olan 35-40 metrelik bir ayakkabı dağı!... Evet, yanlış okumadınız. 10-12 katlık bir apartman yüksekliğinde bir ayakkabı kulesi!.. Ne de olsa ortada bir "soykırım" vardır ve anlatılacakların da bu "faciaya" yakışacak denli, alabildiğine dramatik olması gerekmektedir!... Ancak, bu sefer de, yani Gerstein'in anlattığı bu "ayakkabıdan gökdelen" hikayesinde de, soykırımcılar izah edilemeyecek denli bir yalanla tekrar kamuoyunun karsısına çıkabilmişlerdir. Gerstein'in verdiği rakamın iki-üç kati ayakkabı da toplasanız, böyle bir "kule" oluşmaz. Çünkü ayakkabıları birbiri üzerine atarak en fazla 4-5 metrelik bir yükseklik elde edilebilir. Sayı, ancak alanı genişletir. Gerstein'in ifadesini okuyunca, ayakkabıları o kadar yükseğe çıkarmak için vinç mi kullandılar, diye sormak geliyor insanın aklına!...

"Holokost tanığı" Kurt Gerstein, doğru söylediğine dair yemin ederek, soykırımı ugrayan yahudilerin sayısını 25 milyon olarak ilan edince, bir defa daha insanlar güldü ve böylece, soykırımcıların ipliği bir kere daha pazara çıkmış oldu. Çünkü, o dönemde değil Avrupa'da, tüm dünyada 25 milyon yahudi yoktu. II. Dünya Savaşı öncesinde, Avrupa'da sadece 6 milyon yahudi yasarken, tüm dünyada toplam 16. 6 milyon yahudi bulunmaktaydı. Ama, her ne kadar o dönemde, dünyada sadece toplam 16. 5 milyon yahudi yaşıyorsa da, "Holokost tanığı" Gerstein, sadece savaşın yaşandığı bölgede 25 milyon yahudinin "soykırımı" ugradığına şahit olabilmistir!... İşte, "soykırımın" gerçek diye tanıtılan inanılmaz boyutunun, Gerstein'in ağızından "ispatı"!... Kurt Gerstein'in soykırımı ispatlama uğruna

kirdigi potlar, bunlarla sınırlı kalmayacaktı. Bu "soykırım sahidinin" hemen her iddiası bir skandala dönüştü. Kisacasi Gerstein yalan söylemeyi dahi beceremedi. Bu yalanlar, soykırımcıların ne tür "tanıklıklarla" soykırım masalini ispatlamaya çalıştıklarını göstermektedir. İşte bu yüzden, Kurt Gerstein'in "itiraflarındaki" tutarsizliklara, çeliskilere daha yakından bakmakta yarar var. SS Subayı Kurt Gerstein'in gaz odası ve soykırım tanığı olarak anlattıklarının bir de uzun bir hikayesi vardır. Gerstein, Mart 1941'de SS'e gönüllü olarak katılır; amacı, Nazilerin yahudilere yönelik uyguladıklarına bizzat sahit olup, tüm gördüklerini dünyaya anlatmaktır. Sağlık ve Hijyen Servisi'nde başarılar gösterip, 1941 Kasım'ında "Untersturmführer F" düzeyine yükselir. 1942 de Dezenfekte Servisi'nin basına getirilir. 8 Haziran 1942 tarihinde, yerini sadece kamyon sürücüsünün bildiği prüsik asidi Polonya'ya sevk etmekle görevlendirilir. Gerstein büyük sayılarda elbise dezenfekte edecek ve dizel motorları prüsik asit ile çalıştıracaktır. Belzec, Treblinka ve Majdenek Kampları'ni dolasir, Sobibor'a gitmez. Gerstein 3 kampta günde toplam 60. 000 insanın infaz edildiğini söyleyecektir. Diğer gün, 18 Ağustos 1942 tarihinde, Belzec Kampı'na giderek bütün tesisati yerinde görür. 19 Ağustos 1942 tarihinde, bir trenin kampa ulaşmasına sahit olur. Gelenlerin elbisesiz olduğuna, değerli esyalarını ellerinde tasdiklarına, kadınların saçlarının kesildiğine ve 25 m²'lik odaya 700-800 kişinin sıkış-tıkış sokulduğuna "sahit" olur.

Anlattığına göre gaz odasındaki dizel motor çalışmaya başladıktan 32 dakika sonra iş bitiyor, kadavraları görevli yahudiler dışarı çıkartıyor ve altın dişleri, değerli esyaları vücudun belirli bölgelerine saklanan yerlerden çıkartıyorlardı. Gerstein'in yaptığı "itiraf"ların en saibelisi, Almanların kendisine verdikleri "son derece gizli görev"le ilgili olanıdır. Mahkeme tutanaklarında sürekli olarak "çok gizli görev" olarak geçen bu talimata göre, Almanlar Gerstein'a yüksek oranda hidrosiyanik asidi Belzec Kampı'na nakletmesini emretmişlerdir. Ancak Gerstein'in bu konuyla ilgili olarak Frankfurt Mahkemeleri'ne verdiği ifadeler birbiriyle çeliskidir. 1. Frankfurt Mahkemesi'ne "bana çok gizli bir görev için, 100 kg. asit prüsik getirmem Gunther tarafından emredildi" diyen Gerstein, 4. Frankfurt Mahkemesi'nde birden ifade degistirmiş ve "bana çok gizli bir şekilde, 260 kg. asit prüsik temin etmem Gunther tarafından emredildi" demistir. 71 "Itiraflarının" çıkış noktası olabilecek kadar, böylesine önemli bir olayı anlatırken Gerstein'in tutarsiz ifade vermesi anlattıklarının doğru olmadığını yeterince ortaya koyuyor. Gerstein'in birer skandala dönüşen itirafları, bunlarla sınırlı kalmadı. Gerstein'in Mahkemeye delil olarak sunduğu Degesch firmasının faturalarının düzmece olduğu ortaya çıkınca soykırımcı çevrelerde yeni bir sok yaşandı. Fransız akademisyen Henri Roques, *The 'Confessions' of Kurt Gerstein* (Kurt Gerstein'in 'Itirafları') adlı kitabında şöyle yazıyor: "Gerstein'in Fransız araştırmacılara vermeyip Anglo-Amerikan araştırmacılara verdiği Degesch faturaları sahte gözüküyor. Degesch faturasının numarası yok. Öyleyse, Degesch faturaları hangi siraya göre dosyalanıyordu? Ordunun satın alma sıra numarası yok. Hiçbir tren ve araba servisinin numarası yok. Hiçbir teslim numarası yok. Faturalarda, ne satıcı Degesch, ne de alıcı olarak Gerstein ya da başka birinin imzası var. Bu satış için Degesch ve askeriyede sorumlu konumunda kimse yok mu? Alman Ordusu'nda, bir kişinin kendi adı ve adresine yollanmak üzere, ordu adına bir şey satın alması kanuni degildir. Bu yüzden, Gerstein kendi adına Ziklon B'yi satın alamaz, bir generalin kendi adına bir tank satın alamayacağı gibi... Yoksa, Gerstein, bazı Degesch faturalarını çalıp onları kendi mi doldürmüştür?" 72 Kurt Gerstein'in "itirafları" bu kadarla da kalmadı. . .

Soykırımı ispatlayan o kadar fazla delili vardı ki, Gerstein hepsini bir bir anlatmak istiyordu!... Yalnız, her seferinde bir aksilik oluyor, anlattıkları Holokostun varlığını kanıtlaması gerekirken, hep bir yerlerde hata yapıyordu! Gerstein öyle şeyler anlatıyordu ki, insanlar yahudilerin soykırımı ugradığına inanacakları yerde, soykırımın varlığından şüphe eder hale gelmişlerdi. Bu durumda, Gerstein, çok çarpıcı olduğunu zannettiği yeni bir iddia ile ortaya çıktı. O ana kadar birçok şey anlatmasına anlatmıyordu, ama soykırım edebiyatının en önemli kısmına sahit olma zamanı artık gelmişti: Gerstein, "gaz odalarında yahudilerin nasıl

öldüklerine de şahit oldum" diyerek anlatmaya başladı "gördüklerini": "Diesel motorun söforü, motoru çalıştırmaya çalışıyor. Fakat motor çalışmıyor! Hauptmann Wirth geliyor, benim manzarayı gördüğümü görünce korktuğu anlaşıyor. Evet görüyor ve bekliyorum. Kronometrem hepsini tespit ediyor. 50 dakika, 70 dakika. Makina çalışmıyor!... Adamlar gaz odalarında bekliyorlar. Kronometrenin tespit ettigine göre, 2 saat 49 dakika sonra motor çalıştı... Yeniden 25 dakika geçiyor; doğru, bir çokları öldüler. Elektrikli lambaların aydınlattığı odanın penceresinden, bir an için içerisi gözüküyor. 28. dakikanın sonunda yalnızca birkaçı yasıyor, 32 dakika sonra hepsi ölüyorlar!" 73 Kurt Gerstein yukarıdaki ifadelerini, "bir gaz odası tanığının itirafları" olarak, 1. ve 3. Frankfurt Mahkemeleri'ne vermisti. Şimdi, Gerstein'in anlattıklarını kısaca özetleyelim ve anlattıklarının ne denli gerçekçi olup olmadığına bir göz atalım. Gerstein yahudilere gaz verilmesi sırasında olay yerinde bulunduğunu söylüyor. Uzun bir süre dizel motorun çalışmadığını, ancak 2 saat 49 dakika sonra motorun çalışmaya başladığını bildiriyor. 28 dakika sonra çoğu kurbanın, 32 dakika sonra da tamamının öldüğünü söylüyor. Oysa Gerstein'in iddia ettiği gibi, 25 m²lik gaz odasında 700-800 kişi bulunuyorsa, bu yahudilerin 2 saat 49 dakika gibi uzun bir süre oksijensizlik nedeniyle hayatta kalamamaları gerekirdi.

Hayatta kaldıklarını kabul etsek bile, küçük bir pencereden bakan Gerstein, bu kadar dar bir alanda balık istifi gibi durmaları gereken bu yoğunluktaki bir kitlenin içinden kaç kişinin yaşadığını, kaç kişinin öldüğünü nasıl tespit edebiliyordu? Ölüler yere düşecek bir alana dahi sahip olamadığına göre, nasıl oluyor da Gerstein, "28 dakika sonra birçoğunun öldüğünü" anlayabiliyor veya görebiliyordu? Gerstein'in anlattıklarının doğru olmadığını ortaya koyan bir diğer nokta da, yahudilerin öldürülmeleri için kullanıldığını iddia ettiği dizel motorunun, 28 veya 32 dakika gibi kısa sayılabilecek bir sürede öldürücü etki yapamayacağına ortaya çıkmasıdır. Henry Roques şöyle diyor: "Gerstein tüm 'itiraflarında', eski bir dizel motorun kullanıldığını söylüyor. Dizel, dahili bir tutuşturucu motordur ve kokusuz ve öldürücü bir gaz olan karbon monoksidi (CO) bir miktar açığa çıkarır, fakat büyük oranda açığa çıkan gaz karbon dioksittir (CO₂) ki bu gaz insanı sadece hasta eder, ancak çok uzun bir süre sonra ölüme sebep verir. Bu durumda, Gerstein'in öldürmek için kullanıldığını söylediği dizel motor 28 veya 32 dakikada, gördüğünü iddia ettiği sonuçları doğurması mümkün değildir. 28 dakika sonra ölümün gelebilmesi için, dizel motor yerine, gazolin motorunun kullanılması daha mantıklı olacaktır. " 74

Yalancı şahitler soykırımı "ispatlamak" için görev basında!

Nürnberg Mahkemeleri'nde belge olarak ileri sürülen dokümanların ne denli saibeli olduklarını gördükten sonra, bu mahkemelere çağrılan "tanıkların" üzerinde de durmakta yarar var. Çünkü, "tanıklar" da en az yukarıda anlattığımız "belgeler" kadar inandırıcılıktan uzak. Önceki sayfalarda krematoryumları (ölü yakma fırınları) konu edinirken, SS Subayı Karl Bischoff'a atfedilen saibeli bir rapordan bahsetmiştik. Kısaca özetlemek gerekirse, bugünün modern teknolojisi ile günde toplam ancak 529 cesedin yakılabilmesi mümkün iken, 50 sene önce, bugün için ilkel sayılabilecek şartlarda 4756 cesedin yakıldığını iddia etmişti Bischoff. Bunun yanında, ortada esrarengiz bir başka durum daha var: SS Subayı Karl Bischoff Auschwitz Merkez Ofisi idarecisi olmasına rağmen, Savaş Suçluları Mahkemesi'ne "gaz odası tanığı" olarak çağrılmamıştır. Nürnberg Askeri Mahkemesi'nin Toplama Kampı Davası'na, SS Subayı Karl Bischoff gibi "tanık" özelliği taşıyabilecek birisinin değil de, Auschwitz'i hayatında görmemiş kişilerin tanıklığına başvurulmuş olması şüphe çekicidir. Paul Rassinier'nin yazdığına göre, "SS Subayı Karl Bischoff'un yerine, Nürnberg Mahkemesi'ne tanık olarak Wolfgang Grosch çağrılmıştır. Ancak, bu 'tanık', 'kanit' olarak ileri sürdüğü binaları hayatında bir kere dahi görmemiştir. " 75 Bu durumda, olaylara şahit

olmayan "tanikların" mahkemelere çağrılmaları yüzünden, insanların aklına ister istemez şöyle bir soru takiliyor:

Acaba, soykirimcılar, Auschwitz'i gerçekten gören kişilerin tanıklıklarının "gaz odalarını" doğrulamayacağından mı korkuyorlardı? Auschwitz-Birkenau'da yahudi soykırımı yapıldığını iddia eden tanıklar, bu olaylara şahit olduklarını iddia ediyorlardı. Nitekim bu "şahit"lerden biri olduğunu ileri süren Sigismund Bendel sunuları anlatıyordu: "Kalın ve siyah bir duman çukurdan yukarı doğru yükseliyordu. Hersey o kadar çabuk oluyordu ki inanmadığım için hayal gördüğümü düşündüğüm oldu... Bir saat sonra hersey eski haline dönüyor, adamlar külleri topluyorlardı. Sonra başka bir grup 4. ölü yakma firinına getiriliyordu. " 76 Büyük ihtimal, Sigismund Bendel gerçekten de hayal görüyordu. Çünkü Bendel'in iddia ettiği gibi açıkta yakılan cesetlerin kül haline gelmeleri bir saat gibi kısa bir sürede gerçekleşemez. Bendel daha da ileri giderek hayal ürünü olan yeni bir iddia ile "soykırım-sahitliği"ne devam etti: "Tutuklular yakılan yerden akan yağları alıp cesetlerin üstüne dökerek onların daha iyi yanmasını sağlıyorlardı. " (Langbein, s. 221) Oysa, yanan vücutlardan akan yağın alınması fiziksel ve teknik olarak imkansızdır. Öte yandan şahit olduğu iddia edilen bir diğer olay ise, gaz verildikten yarım saat sonra görevlilerin gaz maskesi takmadan odaya girdikleri ve cesetlerden altın dişleri topladıkları iddiasıdır. Ancak, bu da bir önceki gibi gerçekleşmesi imkansız bir yalandır. Çünkü, gaz maskesi kullanmadan bunun yapılması mümkün değildir. Ziklon B verildikten sonra bu kadar kısa bir süre içinde gaz maskesi takmadan içeri girilemez.

"Gaz odalarına" tanik olduğunu iddia eden yalancı şahitlerden birisi de, 10 sene öncesine kadar Tel-Aviv'de berberlik yapan 70 yaşındaki Abraham Bomba idi. Savaş sırasında, Treblinka Toplama Kampı'nın berberi olduğunu ileri süren Abraham Bomba, şöyle diyordu kendisiyle yapılan bir röportajda: "Gaz odasının içinde onları bekliyorduk. Sonra da 60-70 kadının saçlarını kesiyorduk. Bizi 5 dakika kadar gaz odasından dışarı çıkartıyorlardı. O zaman içeri gazi gönderiyorlar ve öldürüyorlardı. Gaz odasının öbür yanında bir komando cesetleri çıkartıyordu. İki dakikada heryer temizlenmişti. Bir sonraki grup girebilirdi artık. " 77 Abraham Bomba isimli bu yalancı Holokost şahidinin anlattıklarının gerçek olması bilimsel olarak mümkün değildir. Çünkü, bu yalancı şahit, gaz verildikten 5 dakika sonra bu odaya girip, ikinci grubun saçlarını kestğini iddia ediyor. Oysa, "Hasarat Yokedici Hidrosiyanid Asit olan Ziklon'un Kullanım Kılavuz-Bilgileri" isimli tanıtım kitapçığına göre, Ziklon B'nin kullanım sonrasında, havalandırma için en az 20 saat geçmesi gereklidir. 20 saat havalandırma gerektiren bu odaya 5 dakika sonra girmek, kesin ölümdür. Bu yalancı şahidin tanıklığında söylediği ikinci yalan daha da tutarsızdır. Çünkü, "ölen 70 kadının cesetlerini, görevli komandonun iki dakikada odadan dışarı çıkarttığını" iddia edebilmektedir. Oysa iki dakika gibi son derece kısa bir süre zarfında, 70 cesedin tek bir görevli tarafından, bir odadan dışarı çıkartılabilmesi mümkün değildir. Film yönetmeni Claude Lanzmann'ın, Abraham Bomba isimli bu yalancı soykırım şahidinin anılarından yararlanarak en ünlü Holokost filmlerinden biri olan "Shoah"i çevirdiğini, yeri gelmişken hatırlatmakta yarar var. Claude Lanzmann, "kendisinin aslında bir film değil, bir belgesel çevirdiğini" iddia etmişti. Shoah filminin referansı olan anıların, gerçekleri anlatan bir "tanığa" ait olmadığı anlaşıncaya, sözkonusu filmin de yalanlardan bahsetmeye mahkum olduğu ortaya çıkıyor. Yalancı Holokost şahidi Abraham Bomba'nın bu yalan anıları ile, belki bir belgesel değil ama, çok güzel yalan bir Holokost filminin çevrildiğini kabul etmek gerekiyor. Soykırımı ispatlama uğruna "şahitlik" yapan, ancak ilerleyen yıllarda anlattıklarının doğru olmadığı ortaya çıkan bir tanik daha vardı: Alman Protestan Kilisesi Konsey Başkanı Pasteur Martin Niemöller. Niemöller'in o günlerde, geçmiş gibi heyecanla anlattığı, ancak bugünün soykirimcilerinin dahi artık kabul etmediği senaryolar sunlardır:

"Martin Niemöller, 3 Temmuz 1946'da söylediği, hatta '*Der Weg ins Freie*' adı altında yayınlanan konferansında, Dachau'da 238. 756 kişinin sürgünde olduğuna şahitlik etti, fakat

bugün bu sayinin 30. 000 oldugu bilinmekte. Niemöller ayrica, bu kampta bir gaz odasinin varligindan bahsetmisti, fakat bugün bunun da var olmadigi bilinmektedir. " 78 Son derece süpheli bir baska "soykirim belgesi" de, Savas Mültecileri Kürsüsü Raporu'dur. Rapor, 1944 Kasimi'nda, WRB *US War Refugee Board* (Amerikan Savas Mültecileri Kürsüsü) tarafından yayinladi. Bu broşürün kapsamında, Auschwitz ve Birkenau toplama kamplari'nda, "görgü tanikligi" etmiş kisilerin ifadeleri bulunuyordu. Bu yayın bütün dünyanın dikkatlerini üzerine çekti; ancak, kısa bir süre içinde, insanlar, rapora karşı yoğun bir şüphe beslemeye başladılar. WRB Raporu'ndaki bütün iddialar isimsiz olarak basılmısti. Buna gerekçe olarak da, iddia sahiplerinin güvenliklerinin sağlanması olarak açıklandı. Olayın garip olan yönü, Nuremberg Mahkemesi davalarına, bu kisilerin hiçbirisinin çağrılmamasıydı. Ancak, 1960'larda ortaya birden bire iki sürpriz kişi çıkacaktı: Dr. Rudolf Vrba ve Çekoslovak Hükümeti'nden Alfred Wetzler. WRP Raporu'nun hazırlanmasının üstünden uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen, adalete yardımcı olma istekleri 20 sene gecikmeyle depresen bu iki kişi, Frankfurt'taki Auschwitz Mahkemesi'ne çıktılar. Ancak, ne bu iki kişinin mahkemeye çıkmaları, ne de WRB'un "saibeli" raporu, gaz odaları ve soykirim iddialarını delillendirmeye yetmeyecekti: "WRB Raporu, ne Nuremberg Uluslararası Askeri Mahkemesi duruşmalarında, ne de herhangi bir savaş sonrası duruşmada delil olarak kabul edilmedi. " 79 Madem WRB Raporu ve bu iki kişinin sahitlikleri mahkemelerde delil olarak kabul görmemiş öyleyse ortada sorun yok, diye düşünülebilir. Ancak, yine soykirimcilerin propagandalarıyla gerçek çarpıtılmış ve WRB Raporu'nun gaz odalarını kanıtladığı, bunun da mahkemece tescillendiği, seklindeki sasirtici, pervasız bir yalan ile kamuoyu bir kere daha kandırılmıştır: "Auschwitz-Birkenau'da gaz odalarının bulunduğu, Frankfurt Auschwitz Duruşması'nca kanıtlanmıştır, seklindeki bir görüğe bugün yaygın bir şekilde inanılmaktadır. " 80 Soykirimcilerin kamuoyu oluşturmak için başvurdukları bir kirli yöntem daha vardı ki, insanları kandırmada etkili olabildi:

Hayatta olmayan kişilere dayandırılan bir takım rivayetlerle soykirim ve gaz odalarının gerçek olduğunu iddia etmek. Söz konusu kimselerin gerçekte yaşayıp yaşamadıkları bile şüphelidir. Eger gerçekten yaşamış olsalar bile, hayatta olmadıkları için ortaya atılan iddiaların sorgulanması söz konusu değildir. Bu durumda, sayısız soykirim ve gaz odaları iddiaları havada uçmuş, bunları yalanlayanlar da Nazilikle, ya da antisemitlikle suçlanmıştır. İşte, bu ve buna benzer yöntemlerle, soykirimciler, Nuremberg Mahkemesi'nin ciddiye almadığı WRB Raporu'nu, "soykirimin bir numaralı delili" diye kamuoyuna lanse etmişlerdir. Dr. Rudolf Vrba, WRB Raporu'nda geçen iddiaların tanığı olarak mahkemeye çıktığı dönemde, basından geçtiğini ileri sürdüğü olayları anlatan bir de kitap yazdı. 1964 yılında yazdığı bu kitaba dramatik bir isim koydu: *I Cannot Forgive*, (Affedemem). Alfred Wetzler'in de katkılarda bulunduğu bu kitap, birçok çeliskilerle dolu olduğu için inandırıcılıktan uzaktır. Birazdan bu kitaba değineceğiz. Herseye rağmen, yine de bunca kişinin "tanik" olarak ortaya fırlamasının nedenini hâlâ merak edenler için, Fransız tarihçi Robert Faurisson'un bu konuda söyledikleri önemlidir: "Sahitlik bir kanıt sayılamaz. Yanılmıyorsam 35 sene zarfında hiç kimse yalancı sahitlikten suçlanmadı, bu da herkese savaş cinayeti hakkında istediği gibi sahitlik etme garantisi verdi. " Öte yandan hemen hatırlatmakta yarar var ki, söz konusu bu "sahitler", ilerleyen yıllarda birer ikiser, soykirim ve gaz odaları hakkında geçmiş yıllarda anlattıklarının gerçek olmadığını itiraf etmişler ve savaş sonrasında verdikleri "taniklik" ifadelerini bizzat kendileri geri almışlardır. Örneğin, Clermont Ferrand Baspiskoposu Mgr Piguët, Polonyalı rahiplerin Dachau'daki "gaz odalarından" geçtiklerini yazmış olmasına rağmen bugün bu gaz odalarının hiçbir zaman var olmadığını kabul etmiştir. Burada, gerçekte olup bitenlere hiçbir zaman "sahit" olmamış olan "tanik"ların nasıl birdenbire ortaya çıktıklarını ve bu kisilerin en ufak ahlaki bir tereddüt göstermeden tarihi gerçekleri nasıl saptırmaya çalıştıklarına değindik.

Ancak, soykirimcilerin kirli yöntemleri, ne belge ve tutanaklarda yaptıkları tahribatlarla, ne de yalancı sahitlikle sınırlı değildi. Madem yahudi soykiriminin yasanıldığının

"ispatlanması" gerekiyordu, bu durumda söz konusu amaca ulaşmak için her yol kullanılabilirdi. Şimdi sıra, söz konusu karanlık "belgelerle" ve kirli "sahitliklerle" soykırımı anlatan yüzlerce kitabın kaleme alınmasına gelmişti

Propaganda amaçlı kaleme alınan soykırım kitaplarında sergilenen hezeyanlar

Dr. Rudolf Vrba, WRB Raporu'nda geçen iddiaların tanığı olarak mahkeye çıktığı dönemde, basından geçtiğini ileri sürdüğü olayları anlatan bir de kitap yazmıştır. Dr. Vrba 1964 yılında yazdığı bu kitaba az önce değindiğimiz gibi dramatik bir isim koydu: *I Cannot Forgive*. Alfred Wetzler'in de katkılarda bulunduğu bu kitap, birçok çelişkilerle dolu olduğu için inandırıcılıktan uzaktı. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şöyle diyor: "Vrba-Wetzler, her ne kadar kamplarda olup-bitene şahit olduğunu iddia etseler de, kitap o kadar çok hatalarla doludur ki, insanın aklına 'acaba yazarlar hiç Auschwitz ve Birkenau'da bulundu mu?' sorusu geliyor... Zaten, Dr. Vrba ve Wetzler'in iddiaları hep kulaktan dolma şeyler... İddiacılar Auschwitz ana kampının eski ordu barakalarından meydana getirilmiş tuğla binalar olduğunu bile bilmiyorlar..." 81 Dr. Vrba ve Wetzler ikilisinin yazdığı kitap hakkında, Alman revizyonist Hermann Langbein de şöyle diyor: "Çeşitli iddialarda bulunan Polonyalı Binbasi, Birkenau Kampı'nın bir diğer isminin Raisko olduğunu söylüyor. Oysa, Raisko, Birkenau'ya 5 kilometre uzaklıkta bulunan bir başka kampın ismidir. Bu 'otorite', bize, 'Birkenau'nun Polonya dilindeki karşılığı, Raisko'dur' dediği zaman, bu kişinin gerçekler karşısında gösterdiği cehaleti görebiliyoruz." 82 Dr. Vrba'nın kitabında yaptığı acemice yanlışlıklar bunlarla sınırlı değildi. Dr. Vrba'nın kitabında yaptığı büyük tarihi gafı kendisini ele veriyor ve eline ayagina dolastırdığı yalanlarıyla sürekli suçüstü yakalanıyordu. Bu "suçüstü" hatalardan biri de, Himmler'in Birkenau'ya yaptığı ziyaretin tarihini yanlış bildirmesiydi. Dr. Vrba kitabının birinci bölümünde, Himmler'in Birkenau'ya yaptığı ziyaretten uzun uzun bahsediyor ve bu sözde ziyaretin 1943 yılının Ocak ayında gerçekleştiğini iddia ediyordu. 83 Oysa gerçekte, Himmler Birkenau'ya 1943 Ocagında kesinlikle gelmemişti. Himmler hayatında sadece iki defa Birkenau'ya gelmişti:

İlk defa 1 Mart 1941 tarihinde, ikinci ve son olarak da, 17 Temmuz 1942'de. Ancak bu tarihi gerçeğe rağmen Himmler'in 1943 Ocak ayında Birkenau'ya geldiğini iddia edebilen Dr. Vrba, bu sözde ziyaret sırasında, 3.000 Polonya yahudisinin yakıldığını Himmler'in gördüğünü de iddia etmektedir. Bu gerçekdışı iddiası ile Dr. Vrba'nın doğruları söylemediği bir kere daha ortaya çıkmıştır. Çünkü tüm kaynakların ittifaken bildirdiğine göre, 1943 Ocagında tek bir ölü yakma fırını dahi henüz faaliyete başlamamıştır. "Birkenau'da ilk ölü yakma fırını, 1943 yılının Mart ayının sonunda dahi henüz tamamlanamamış değildir." 84 Dr. Vrba'nın kitabındaki gerçekdışı bilgiler bunlarla sınırlı değildir. Dr. Vrba kitabında birkaç kez, Höss'ün halen 1944 yılında da Auschwitz'in kumandanı olduğunu ileri sürmüştür. 85 Oysa "gerçekte, Höss 1943 yılının Kasımında Auschwitz'i terkederek Berlin'e transfer olmuştur." 86 Yani Dr. Vrba, hem Birkenau Kampı'nda bir yıldan fazla kaldığını iddia ediyor, hem de kaldığı kampın komutanının ne zaman kamptan ayrıldığını dahi bilmiyordu! . Bununla birlikte, yine kampta bir yıldan fazla kaldığını iddia eden aynı Dr. Vrba, daha kampı doğru dürüst tarif dahi edemiyordu. Örneğin, Erkekler Kampına "A Kampı", Aile Kampına ise "B Kampı" diyen Vrba, bu kampların arasında bir tel olduğunu iddia ediyordu. Oysa, gerçekte erkeklerin ve ailelerin kamplarını ayıran herhangi bir sınır hiçbir zaman olmamıştı. Tüm bunların yanı sıra, Dr. Vrba ölü yakma fırınının yerini dahi bilemiyordu. Dr. Vrba'nın kitabında yaptığı tüm bu yanlışlıklar, ortaya çıkan yalanları aslında tek bir şeyi net bir şekilde ortaya koyuyordu: Dr. Vrba Birkenau Kampı'nda hiçbir zaman bulunmamıştı. Yazdığı bu kitap ile de Vrba'nın bir "yalancı-sahit soykırım yazarı" olduğu ortaya çıkmış oluyordu. Soykırımı sözde ispatlamak için ortaya fırlayan "soykırım yazarları", Dr. Vrba ve Wetzler ile sınırlı kalmayacaktı. Bu sefer de Avusturyalı sosyalist yahudi lider Benedikt Kautsky sahneye

yeni bir "soykirim sahidi" olarak çıktı ve yazdığı kitabında birbirinden ilginç açıklamalarda bulundu. Bir keresinde şöyle diyordu:

"Kurbanlar özel bir odada soyunduruluyor, sonra da tavanında dus basligi aletleri bulunan bir odada toplanmaya zorlanıyorlardı. Bu dus basliklarından su degil, insanlari birkaç dakika içinde bogan karbon-monoksit gazi veriliyordu. Bulunan cesetler mavi dudakliydi ve agiz, burun, kulak ve gözleri kanliydi... Gaz odalarinin kapasitesi 2. 000 kisilikti. Günde, maksimum 6. 000 ila 8. 000 arasında insan bu odalara konabiliyordu. " 87 Kautsky'nin çizdiği bu son derece dramatik tablo propaganda asamasında etkili oldu. Kautsky'nin sahit oldugunu iddia ettiği bu tasvirler, ilerleyen yıllarda propaganda amaçlı çevrilecek olan Holokost filmlerinin birçok sahnesinde defalarca kullanıldı. Bu film sahnelerini seyreden milyonlarca seyirci, bir yandan Nazilerin ne denli acimasiz oldugunu düşünürken, öte yandan da soykirim ugrayan o yahudilerin de ne denli mazlum ve magdur konumda birakildiklerini yasli gözlerle seyrettiler durdular. Ancak, Kautsky'nin iddialari duygusal yaklasimlarla degil de, bilimsel yöntemlerle sorgulanınca ortaya bambaska sonuçlar çıktı. Ve Avusturyali sosyalist yahudi lider Benedikt Kautsky'nin de yeni bir "yalanci sahit" olduğu anlasildi. Her ne kadar Kautsky, verilen gazin insanlari birkaç dakikada bogdugunu ve cesetlerin çeşitli yerlerinde kanamaların oldugunu iddia etse de, ilerleyen yıllarda bu iddianin bilimsel olarak mümkün olamayacağı ortaya çıkacakti: "Dus basliklarından verilen gazin kurbanlara ulasmasi daha yavas olur. Çünkü, karbon-monoksit gazi havadan daha hafiftir. Bu yüzden kısa sürede ölümlere sebep olamaz, ayrıca karbon-monoksit zehirlenmesi kanamaya neden olmaz. Bu nedenle Kautsky'in raporunun katiksiz bir hayal ürünü olduğu ortaya çıkmistir. "88 Birkenau Kampi'nda gaz odalarinin bulundugunun "ispati" olarak ise malum çevrelerde tek bir kaynak gösteriliyordu: Eugen Kogon'un kaleme aldığı Der SS-Staat isimli kitap. Eugen Kogon bu kitapta gaz odalari ile ilgili olarak sunlari kurguluyordu:

"Birkenau'da bes adet modern ölü yakma firini ile ortalama kapasitesi 1200-1500 kisi olan ve yeraltında kurulmus dört adet gaz odasi bulunmaktaydi. Gaz odalarinin içi bir banyoyu andirmaktaydi. Bu gaz odalarında, cigerleri agir agir yırtan hidrosiyanür asit kullaniliyordu. " 89 Ancak ilerleyen yıllarda Eugen Kogon'un bu iddialarinin da teknik olarak dogru olamayacağı anlasilacakti. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglish şöyle diyor: "Hidrosiyanür asit gazi havadan hafiftir ve bu yüzden de kurbanlarinin üstlerine yukarıdan asagiya dogru akamaz; hatta basınçla dahi onlara ulasamaz! Çok dramatik bir ifade olan 'cigerlerin yırtilmasinin' da hiçbir anlami yoktur." 90 Propaganda amaçlı kaleme alınan soykirim kitaplarında sergilenen hezeyanlar bu anlattıklarımızla sinirli degildir. Burada yalnızca bir kaç çarpici örneği aktardik. Ancak bunlar bile soykirim bir masaldan baska bir sey olmadigini göstermek için yeterlidir. Çünkü eger gerçekten bir soykirim olsaydi, bunun binlerce gerçek sahidi olur ve bunlarda gerçeğe uygun ifadeler verirlerdi. Ortada bu kadar çok yalanci sahidin yer alması, soykirim bir tarih sahtekarligi oldugunun kuskusuz çarpici bir delilidir.

"Gaz odalari" olarak ileri sürülen yerlerde mimari tahrifatlar

Önceki sayfalarda toplama kamplarında "gaz odasi" olarak tanitilan bazı binalara deginmis ve konun uzmanlarinin bu konudaki tespit ve yorumlarına yer vermistik. Bu tespit ve yorumlar, açıkça sözkonusu "gaz odalari"nin gerçek birer gaz odasi olamayacağını ortaya koymaktadır. Çünkü sözkonusu binalarin hiçbirinde bir gaz odasında bulunması gereken teknik donanim yoktur. Ancak olayın bundan daha da ilginç bir yönü var: Gaz odasi olarak tanitilan sözkonusu binalar üzerinde bir takım oynama ve kasitli tahrifatlar yapılmistir. Bu yolla bu binalara gaz odasi süsü verilmeye çalışılmistir. Bugün bilim adamlarinin bu sözde gaz odalarında tespit ettikleri teknik eksiklikler, sözkonusu odalarda yapılan "rötus"lara ragmen varligini sürdüren eksikliklerdir. Eger bu odaların orjinal hallerini görseydik, bunların

"gaz odasi" olmadiklarini çıplak gözle bile anlayabilirdik büyük olasilikla. Ünlü Fransız revizyonist tarihçi Henri Roques, gaz odasi olarak gösterilen yerlerin "orjinal" olmadigini, savas sonrasında propaganda amaçlı bir takım mimari düzenlemelere gidildigini söyle bildiriyor: "Gaz odasi olarak kullanildigina dair hiçbir delil olmamasina ragmen, hâlâ bu mekanlar 'gaz odasi' olarak halka tanitiliyorlar. Daha uygun bir görüntü olsun diye de, odalarda savastan sonra bir takım degisiklikler yapilmis. Aslında bu mekanlar savas döneminde depo, bazen de garaj olarak kullanilmislardir." 91 Kendisi bir yahudi olmasına karsin, soykirim konusunda Revizyonist görüşü benimseyen genç araştırmacı David Cole, toplama kamplarına gelen turistlere "gaz odasi" olarak gösterilen mekanların savas sirasındaki gerçek kullanım amaçlarını söyle ifade ediyor: "Burasi gerçekte krematoryum ve morgdu. Aynı zamanda, caddenin tam karsisinde restoran ve hastanedeki SS askerleri için hava saldırılarına karsi sığınak olarak da kullanılabilirdi." 92 Gaz odasi uzmanı Fred Leuchter ise söyle diyor: "Elde bulunan tarihi dokümanlar ve araştırmalara göre görünen sudur ki; birçok gaz odasi başka bir amaçla önceden yapilmis bir yapıdan çevrilmistir. Auschwitz Devlet Müzesi'nde anlatılan Bunkers I ve II birçok odasi olan bir çiftlik evinden dönüştürülmüş ve pencereleri mühürlenmistir. Bunlar orjinal halinde bulunmamaktadırlar ve orjinal halleri de incelenmemistir.

Yapılan araştırmaya ve anlatılanlara göre, morglardan dönüştürülmüş olan Kremas I, II, III, IV ve V birbirine bağlı yapıdır." 93 Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich su yorumu yapıyor: "Bugün bile, Auschwitz Müzesi ziyaretçilerine, kampın eski krematoryumu bir 'gaz odasi' olarak gösterilmekte. Fakat, -Fransız akademist Robert Faurisson'un keşfettiği gibi- bu sadece bir 'rekonstrüksiyon'dur, yani bu sonradan tasarlanan bir ilaveden ibarettir. Ancak, tabii ki, Auschwitz Müzesi'ne gelen turistler, bu konuda bilgilendirilmiyorlar. " 94 "1943 Temmuz'unda yakma ocakları yıkılmisti. Aynı tarihte, bu binanın bacası da yıkılıp yerle bir edilmisti. Elimde henüz yayınlanmamış olan ve binanın bugünkü durumunu gösteren bir fotoğraf var. Bu fotoğrafta "restore edilmiş" bacaya cam bir bölüm ilave edildiğini herkes rahatlıkla görebilir. Ancak bu ilave, yapıya uygun değildir. Bu durumda, 'gaz odasi' savun tamamen bir dekoru görünümündedir. "95 David Cole da "restorasyona" uğramış baca hakkında Auschwitz Müzesi Müdürü ile yaptığı görüşmeye dayanarak söyle diyor: "Geçmiste binanın yanındaki büyük tuğla bacanın sonradan yapilmis olduğunu kabul ettiler. Aslında bu anılması zor olan bir sır da sayılmazdı, çünkü baca hiçbir şekilde binaya bağlı değildi. " 96 Tüm bunların yanısıra, Birkenau Kampını görmek için gelen ziyaretçilere sunulan ayrı bir "yanıltıcı-delil" daha var: Gaz odaları kalıntıları olduğu ileri sürülen harabeler: "Her biri 2000-3000 kişilik bir kapasiteye sahip olduğu iddia edilen bir veya daha fazla 'gaz odasının' kalıntıları olamayacak kadar az bir hacime sahiptir bu harabeler. Birkenau'da gerçekten dört adet yakma fırını bulunmuş olsaydı, buna orantili olarak ardında oldukça büyük bir kalıntı bırakmış olmalıydı. Henüz böylesine büyük bir kalıntının varolduğunu gösteren bir fotoğrafa rastlanmamıştır!" 97 Yeri gelmişken bir kere daha hatırlatmakta yarar gördüğümüz nokta, nasıl olup da 2000 kişinin gaz verilmek üzere 210 m²'lik bir odaya sigdirilabildiğidir. Bu durumda, her m²'ye 21 kişinin düştüğünü iddia etmek, soykırım yalanlarının belki de en talihsizi olarak tarihte yerini almış oldu.

Soykirimcilerden ucuz tercüme sahtekarlıkları

İncelediğimiz bilgilerin bize gösterdiği; soykirimcilerin iddialarını kabul ettirmek için her türlü sahtekarlığı kullanmaktan geri durmadıklarıdır. Soykirimcilerin bu tür "usulsüz" çıkışlarından birisi de, Almanca tutanaklarda "karbüratör odası" olarak geçen ifadenin, kasıtlı olarak "gaz odası" olarak tercüme edilmesidir. Ancak, eldeki belgelerde tercüme tahrifatı yapacak denli ileri giden soykirimcilerin foyası, her zamanki gibi ilerleyen günlerde bir kere daha ortaya çıkmistir: "Alman resmi dosyalarında Birkenau ile bağlantılı olarak geçen ve

yahudilerin gaz odalarında öldürüldüğüne delil olarak gösterilen 'gaz odası' kelimesinin bir yanlış tercüme olduğu açığa çıktı. Arthur Butz'un da dediği gibi, 'karbüratör odası' (*Vergasungskeller*) İngilizceye gaz odası olarak tercüme edilmiştir. " 98

Anna Frank'in saibeli günlüğü

Soykirimci ekolün Holokost efsanesini zihinlere yerleştirmek için başvurdukları bir yöntem de, bazı dramatik görümlü olayları simgeleştirmektir. Bu yönetime tipik bir örnek, toplama kamplarında yaşadığı söylenen küçük bir yahudi kız, yani Anna Frank ve yazdığı iddia edilen günlükleridir. Anna Frank'in savaş günlükleri öylesine abartılarak kamuoyuna evire çevire sunuldu ki, bu günlükler adeta "Holokostun bir numaralı kaniti" olarak kullanıldı. Günlük kitap haline getirildi ve satışı yayınlandığı 30 ülkede 16 milyonu astı. Daha sonra filmi çevrildi. Hemen arkasından tiyatro haline getirilerek Broadway'de sahneye kondu. Anna Frank'in saklandığı ev müze haline getirilip halka açıldı. 1957 yılında kendi adına bir kurum bile kuruldu: Anna Frank Vakfı. Ve bu kurum aracılığıyla Anna Frank'in adına sergiler, sempozyumlar, paneller, konferanslar düzenlendi. Soykirimci çevreler sayesinde, Anna Frank, bir efsane, bir sembol haline getirildi. Günlüğü soykırıma tanıklık eden canlı bir eser olarak kamuoyuna lanse edildi. Sonuç olarak, Anna Frank'in ismi soykırım ile özdeşleştirildi. 15 yaşındaki bu kız, yaşanmamış bir soykırımın bayraktarı haline getirildi. Aynı plak, yaratılan birçok bahaneyle milyonlarca insanın bilinçaltına çalındı durdu seneler boyunca. Anna Frank'a ait olduğu ileri sürülen bu günlüklerin, Siyonistlerin emellerine alet edilmek istendiği basınımda bile gündeme gelmedi. 99 Peki kimdi bu Anna Frank? Anna Frank, savaş sırasında yaşamış 15 yaşında, Hollandalı bir yahudi kızıdır. Ailesi ile birlikte Amsterdam'daki apartmanlarının tavanarasında 29 ay süresince Nazilerden saklandığı ve bu zaman zarfında da sözkonusu günlüğü tuttuğu ileri sürülmektedir. Anna Frank tam günlüğünün son sayfasını tamamlamış, son satırlarını yazmıştır ki, 1944 Ağustosunda Nazilerce tutuklanıp, ilk önce Auschwitz Kampı'na, sonra da 1944 Ekiminde Bergen-Belsen Kampı'na gönderilmiş ve burada 1945 yılının Mart ayında tifüs hastalığından ölmüştür. Soykirimciler Anna Frank ile ilgili olarak bunları anlatırken bir kere daha kendi kendilerini ele verdiler ve klasik Holokost iddiaları ile çelistiler. Farkına varmadan kendilerini yalanlamış oldular. Niçin mi? Çünkü, soykırım literatürüne geri döndüğümüzde, Auschwitz Kampı'nın bir ölüm-soykırım kampı olduğu ve bu kampa getirilen çocuk ve kadınların hemen gelir gelmez gaz odalarına atılarak öldürüldükleri iddiasıyla karşılaşıyoruz. Oysa Anna Frank ve kızkardeşi, 1944 Ağustosunda getirildiği Auschwitz Kampı'nda, 1944 Ekimi'ne kadar tam tamına iki ay boyunca kalabiliyor ve sonra da sağ salım bu kamptan ayrılabilir.

Anna Frank ve kızkardeşi birer çocuk olmakla birlikte, öyle iddia edildiği gibi gaz odasına falan atılmıyor. Ölüm kampı dedikleri Auschwitz'ten, öldürülmeden sağ salım ayrılabilir. Üstelik daha sonra da, bir başka ölüm kampı olduğunu iddia ettikleri Bergen Belsen Kampı'na sevkedilen Anna Frank, 1944 Ekiminden 1945 Martına kadar da, bu kampta toplam 5 ay boyunca sağ salım yaşamını sürdürebiliyor. Yine bir çocuk olmakla birlikte, soykirimcilerin iddialarının aksine bu ikinci kampta da gaz odasına falan atılmıyor. Anne Frank'in yaşadığı bu süreç, Auschwitz ile ilgili olarak anlatılanlarla çelismektedir. Öte yandan, Anna Frank'in Bergen Belsen Kampı'nda ölüm sebebinin tifüs hastalığı olması bile, bizim toplama kamplarında yahudileri tehdit eden yegane ölüm sebebinin tifüs hastalığı olduğu görüşümüzü doğrulamaktadır. Tekrar Anna Frank'a geri dönersek, bu küçük kıza ait olduğu iddia edilen günlüğün ele geçirilisi hikayesinin de çok saibeli olduğunu görüyoruz. Buna göre, İkinci Dünya Savaşı sona erdiğinde, Frank ailesini Nazilerden saklayan Miep Gies, bir gün ailenin kaldığı odaya bakmak ister. Tam odadan ayrılmak üzereyken, bir de görür ki, Anna'nın günlüğü oracıkta duruyor, tutuklanırken "kaza" ile düşürdüğü o yerde!... Tabii, günlüğün bulunması bu kadar sade değil. Anna Frank'in günlüğünün ele geçirilisi, bazı

duygusal efektlerle de süslenerek aktariliyor bizlere. Salom'un olayi anlatisi şöyle: "Frank ailesini Nazilerden saklayan Miep Gies, çok sevdiği dostlarının götürülüsünden sonra hayati pahasına sığınagi ziyaret eder. Miep Gies defteri, sayfaları yere saçılmış bir vaziyette bulur. Onları özenle toplar ve okumadan olduğu gibi muhafaza eder. Herhalde henüz çok taze olan acisini daha fazla desmemek için... "100 Anna Frank'in günlüğü yüzünden duygulanmamız beklenirken bizlere aktarılanlar bunlarla sınırlı değil. Garip bazı detaylar da anlatılıyor, Ama olay akılcı değerlendirildiğinde, bu detaylar garip bir şekilde sirtmaya basılıyor. Nasıl mi? Salom'u okumaya devam ediyoruz:

"Baba Otto Frank savaş sonrasında Miep Gies'i ziyaret eder. Ve Miep Gies, Otto Frank'a kızının günlüklerini verince, babası ilk defa o zaman kızının el yazisiyla kaplı hatıra defteri ile tanışır. " Yani, iki seneden daha uzun bir süre, küçük bir mekanda, Frank Ailesi üyeleri hiç dışarı çıkmadan iç içe yaşıyor ve Anna Frank düzenli olarak bu 29 ay zarfında, babasının burnunun dibinde günlük tutuyor ama babası Otto Frank'ın kızının tuttuğu bu günlükten haberi bile olmuyor. Ancak, savastan sonra ev sahipleri kızının el yazisiyla kaplı hatıra defterini eline tutuşturunca, baba Frank'ın ilk defa bu günlükten haberi oluyor... İnandırıcı mı sizce?... Anna Frank'ın günlüğü ile ilgili saibeli noktalar bunlarla da kalmıyor. Anna Frank'a ait olduğu ileri sürülen günlükler, bugün iki farklı ülkenin iki kütüphanesinde bulunmakta. Ancak, ne ilginçtir ki, bu iki günlük sanki iki farklı insanın kaleminden çıkmış gibi. Çünkü, uzmanlar bu iki el yazisinin tamamen farklı kaligrafik özellikler tasidigini bildirmekteler: "Anna Frank'ın günlüğü bugün İsrail ve Polonya Kütüphaneleri'nde bulunmakta. Ancak Frank'a ait olduğu söylenen iki farklı yazıda değişiklikler var. Bu iki yazinin aynı insana ait olduğuna inanmak oldukça güç" 101 Soykırım efsanesi, iste Anna Frank'inki gibi son derece saibeli hikayelerle, ayakta tutulmaya çalışılıyor. Bu arada son dönemlerde yahudi örgütleri soykırım masalini ayakta tutmak için gerçek bir "soykırım"i, Bosnalı müslümanlara karşı girilen "etnik temizlik" vahsetini suistimal etmeye başladılar. Bosna'daki müslüman katliamına timsah gözyaşları dökerken sürekli olarak kendi hayali soykırımlarının reklamını yapmaya çalışan yahudi örgütleri, "gerçek" bir savaş günlüğü olan Saraybosna'dan Zlata Filipoviç isimli 13 yaşındaki kız çocuğunun tuttuğu günlüğü de, "ikinci Anne Frank olayı" adı altında lanse ettiler. Sözkonusu yahudi örgütlerinin müslümanlara karşı geleneksel düşmanca tutumları düşünüldüğünde ise, bu propagandanın arkasındaki samimiyetsizlik rahatlıkla sezilebiliyordu. Nitekim, Alia İzzetbegoviç'in danışmanlarından Osman Brka da aynı yorumu yapmıştı. Brka, Türkiye'de bulunduğu dönemde, "yahudilerin mazlum ve mağdur durumdaki Bosnalılar aracılığıyla soykırım iddialarını canlı tutmaya, Bosna'nın sirtından kendi reklamlarını yapmaya çalıştiklerini" bildirdi.

Holokost filmleri ile aldatılan milyonlar

Yahudi soykırımı denildiğinde hemen akla gaz odaları gelir. Gaz odaları denilince de, insanlar doğal olarak yahudilerin ne denli hazin ve dramatik bir şekilde soykırımı ugradıklarını düşünür. Sokaktaki insanlarda oluşturuş bu kanaat kuskusuz bir anda yaratılmadı. Soykırım filmlerini neden sürekli yahudilerin çevirdiklerinden bir kere olsun süphelenmeyen sokaktaki adam, hiç farkına varmadan yoğun bir eğitimden geçirildi. Gaz odaları ihmal edilmeden çevrilen soykırım filmlerinden herhangi birini seyreden seyirci, o gaz odası sahnelerinin II. Dünya Savaşı'nda gerçekten yaşanmamış olabileceğine, bir an olsun küçük bir ihtimal verme sansini dahi bulamadı. Seyirciler, soykırım filmlerini duygularıyla izlediler, yine aynı duygularla "yahudi soykırımı" yorumladılar. Soykırım filmi izleyicisi için, seyrettiği hayal ürünü bir film değildi de, adeta gerçekleri anlatan tarihi bir belgeseldi. Kısacası "yahudi soykırımı" safsatasını, propaganda yoluyla kamuoyunun zihnine enjekte eden büyük aracı kuskusuz Hollywood oldu. Holokost filmlerini ard arda sıralayan soykırımcı yönetmenler, "siyaset için sanat" düştürünü benimsediler. Nitekim, Salom'dan Nana Tarablus

da 22 Kasım 1989 tarihinde yazdığı bir yazısında, "soykırımın genellikle yahudi insanlar tarafından, özellikle filmcilik için malzeme olduğunu" kabul ediyor. Nasıl etmesin ki! . Hollywood dünyası zaten yahudilerin el ele vermesiyle kurulmuş ve 20. yüzyılın siyasi propagandalarının mimarlığında son derece etkin bir rol oynamıştır. Adolph Zukor, Carl Laemmle, Louis B. Mayer, Warner kardeşler ve Harry Cohn gibi yahudi olan film yapımcileriyle kurulan Hollywood dünyası sayesinde, bir Holokost mitolojisi yaratılabilmektedir. Sinema dünyası ile ilgili Amerikan basınında sürekli makaleleri yayınlanan Neal Gabler isimli araştırmacının yazdığı kitap, konumuz açısından son derece çarpıcı. Bahsettiğimiz kitabın ismi, *An Empire of Their Own; How the Jews Invented Hollywood* (Kendilerine Ait Bir İmparatorluk - Yahudiler Hollywood'u Nasıl İcad Etti) Hollywood'un gerçek mimarlarının yahudiler olduğu gerçeği, bir Siyonist propaganda kitabında da "Hollywood Yapımcıları" maddesi altında şöyle dile getiriliyor: "İlk günden beri, yahudiler sinema endüstrisinin ticari, üretim ve yönetim aşamalarında büyük bir rol oynadılar. Öncü film yapımcıları ağırlıklı bir oranda yahudilerden meydana gelmiştir:

Sigmund Lubin, Carl Laemmle, dört Warner kardeşler, William Fox, Marcus Loew, Adolph Zukor, Jack ve Harry Cohn, Louis B. Mayer, Jesse Lasky, Samuel Goldwyn, Louis J. Selznick, Nicholas ve Joseph M. Schenck gibi. " 102 Bu durumda "siraçının şahidi bozaci" misali, soykırım yönetmenleri ile Hollywood'un köşebaşlarını tutan bir takım yahudiler el ele verdiler, ve ortaya düzinelere Holokost filmi çıktı. Hayal mahsulü, abartılı duygusalıklarla kurgulanan senaryolar, birer tarihi belgesel ambalajıyla vızıyona sokuldu. Ve, tarihi aktarma adı altında, büyük bir yalan olan soykırım safsatası, milyonlarca sinema izleyicisinin bilinçaltına kazındı durdu. Salom'dan Dalia Sayah'ın hazırladığı "Holokost ve Filmler" isimli yazı dizisinde, Hollywood'un soykırım düşüncesine nasıl kucak açtığı şöyle dile getiriliyor: "Mezarları yok, ama anıları zamanın sonuna dek yaşayacak... Hollywood ve sinema dünyası, bu sözleri öylesine benimsemis olmalı ki, II. Dünya Savaşı'nı tüm kamplarda gerçeğe dönmüş abartılı uygulamaları irdeleyen aktaran filmlerle dolu" 103 Salom'un 13 Eylül tarihli sayısında ise şöyle deniliyor: "Besinci Yahudi Film Festivali'nde tüm dünyadaki bağımsız yahudi film yapımcilerinin önlenemeyen yükselişi kutlanıyor... Geçen senelerdeki gibi, Holokost ile ilgili filmler bas sırada yer alıyor. " İste Warner Bros., Golan-Globus, Metro Goldwyn Mayer, Twentieth Century Fox, Paramount Pictures, Columbia Pictures gibi yahudi film şirketleri tarafından çevrilen ve milyonlarca insani sinema koltuklarında avlayarak kandıran Holokost filmlerinin belli başlıları:

Genocide (Soykırım): Elizabeth Taylor'un başrolünü oynadığı, Orson Welles'in anlatımı ile hazırlanan bu film Simon Wiesenthal Merkezi yapımı. 6 dilde alt yazılı olarak gösterime sokuldu. Holocaust: In Dark Places (Karanlık Yerlerde Soykırım): "Survivors" adı altında sahneye de uyarlanan filmin yapımcisi Gina Blumfeld. 1978 yapımı, 60 dakikalık bir film. Memorandum (Günlük): Kanada yapımı olan film Bergen Belsen Kampı ile ilgili bir takım iddialarda bulunuyor. Simon Wiesenthal ile bir söyleşinin de yer aldığı bu film 59 dakika, siyah beyaz ve 1966 yapımı. Night and Fog (Gece ve Sis): Fransız yönetmen Alain Resnais'in çevirdiği bir film. Tom Blott from the Ashes: Sobibor Kampı'ni konu alan bir Holokost filmi. Past and Present (Geçmiş ve Bugün): Sobibor Kampı ile ilgili bir takım iddialar üzerine kurgulanan bir soykırım filmi. Shoah (Soykırım): Claude Lanzmann'ın direktörlüğünü ve prodüktörlüğünü yaptığı bu film, 1987 Subatı'nda Londra'da vızıyona girdi. Filmin süresi 9. 5 saat. En ünlü soykırım filmlerinden biri olan "Shoah"un, Abraham Bomba isimli bir yalancı Holokost şahidinin anılarından yararlanılarak çevrildiğini hatırlatmakta yarar var. Öte yandan, filmin yönetmeni Claude Lanzmann'ın, filmini kamuoyuna tanıtırken "kendisinin aslında bir film değil, bir belgesel çevirdiğini" iddia etmişti. Shoah isimli bu filmin referansı olan anıların, gerçekleri anlatan bir "tanığa" ait olmadığı anlaşıncaya, sözkonusu filmin de yalanlar üzerine kurulu olduğu ortaya çıkıyor. Kitty-Return to Auschwitz (Kitty-Auschwitz'e Dönüş):

Auschwitz Kampi ile ilgili hezeyansal iddialarla süslü bir drama. The Lonely Struggle (Yalnız Savas):

Hollandalı filmci Willy Lindwer tarafından hazırlanan bu film, 1943 Varsova Gettosu Ayaklanması'ni konu alıyor. *Warsaw Getto* (Varsova Gettosu): Siyah beyaz, 51 dakikalık, 1969 yapımı olan bu film, 500.000 yahudinin Varsova Gettosu'nda Nazilere karşı ayaklanmasını anlatıyor. *War and Love* (Savaş ve Ask): Abby Mann'in kaleme aldığı ve Moshe Mirashi'nin yönettiği bu film, 112 dakikalık, renkli ve 1984 yapımı. Reunion (Birleşme): Senaryosu Harold Pinter tarafından yazılan, basrolünü de Jason Robards'ın oynadığı bu filmi Jerry Schatzberg çevirdi. *War and Remembrance* (Savaş ve Anılar): 1988 yılında televizyonlarımızdan da seyrettığımız bu filmin basrolünü "Natalie" rolü ile Jane Seymour oynamıştı. *Debajo del Mundo* (Dünyanın Altında): Duygu sömürücülüğüne dayalı tipik bir Holokost filmi. *The Boat is Full* (Gemi Doldu): Siyah beyaz, 100 dakikalık bu film 1983 yapımı. *Escape from Sobibor* (Sobibor'dan Kaçış): Jack Gold'un çevirdiği bu film de diğerlerinden farksız tipik bir Holokost filmi. *The Smashing of the Reich* (Reich'in Çatırdaması): Perry Wolff'un yapımcılığını üstlendiği 1962 yapımı bu film de 84 dakikalık ve siyah beyaz. *The Righteous Enemy* (Dürüst Düşman): Bu Holokost filminin yönetmeni de Joseph Rochlitz. *Voices from the Attic* (Çatıkatından Sesler): Debbi Goodstein tarafından yönetilen bu film de diğerlerinden farklı olmayan tipik bir soykırım filmi görünümünde.

Au Revoir les Enfants (Allahaismarladık Çocuklar): Louis Malle'nin yönettiği bu filmde de klasik soykırım iddiaları tekrarlanıyor. *The Twisted Cross* (Gamalı Haç): 1956 yapımı olan bu film, 53 dakika ve siyah beyaz. *Hanna's War* (Hanna'nın Savaşı): Basrolünü "Hanna" rolü ile Marushka Detmers canlandırıyor. *The Wannsee Conference* (Wannsee Konferansı): 1984 yapımı olan bu Holokost filmi 84 dakikalık. *Mephisto* (Seytan): 1981 yapımı olan bu film, 135 dakikalık ve siyah beyaz. *Weapons of the Spirit* (Maneviyatin Silahları): Yazar, film yönetmeni ve prodüktör olan Pierre Sauvage tarafından çevrilen bu film, 1987 yılında Los Angeles'da AFI (American Film Institute) tarafından düzenlenen bir festivale alınarak lanse edildi. Ayrıca yine aynı yılda, 1987'de Cannes Film Festivali'ne sokularak Fransa'da da vizyona sokuldu. *Jacoba*: Jarom Ten Brink filmin yönetmenliğini üstlenmiş. *Das Spinnenetz* (Örümcek Ağı): Avusturyalı gazeteci yazar Joseph Roth'un Örümcek Ağı adlı romanından, aynı isim altında beyaz sahneye aktarıldı. 1989 yılında 42. Cannes Film Festivali'nde gösterime girdi. Avusturya doğumlu İsviçreli Bernhard Wicki filmin yönetmeni. *Murderers are Among Us* (Katiller Aramızda): "Nazi avcısı" kimlikli Simon Wiesenthal'in yönettiği ve kendi yaşamını konu alan bu filmin basrolünü, Wiesenthal rolü ile Ben Kingsley canlandırıyor. İngilizce, İspanyolca ve Fransızca olan bu film, 1989 yapımı ve 3 saat sürüyor. *The Tin Drum*: (Teneke Sesi): 1979 yapımı olan, renkli ve 142 dakikalık bu Holokost filmi de diğerlerinden farksız. Aynı soykırım senaryosu tekrar sergileniyor. Yıllardır birer belgesel havasında milyonlarca insana gösterilen, duygu sömürücülüğüne dayalı hayali Holokost hezeyanlarının sergilendiği filmler yukarıda sıraladıklarımızla sınırlı değil. 1990 Nisanı'nda soykırım ile ilgili bilinen tüm filmlerin filmografisi, İbrani Üniversitesi'nde Yahudi Filmleri Arşivinde gerçekleştirilmiştir. *Films of the Holocaust* (Soykırım Filmleri) başlıklı kitap, İsrail Filmografi Enstitüsü yöneticisi Sheba F. Skirball tarafından derlendi, daha sonra da ABD'de yayınlandı. Filmlerin çoğu Yad Vashem ve Beit Lohamei Hagetaot (Getto Savaşçıları Müzesi)nden toplanmıştır.

Toplam olarak 24 dilde filmin bulunduğu filmografi 1000 başlıktan oluşuyor ve alfabetik olarak sıralanan her film hakkında genel bir bilgi veriliyor. Filmografiyi gerçekleştiren Spielberg Yahudi Filmleri Arşivi ise, Dünya Siyonist Organizasyonu'nun bir kolu. Evet belki II. Dünya Savaşı'nda yahudiler gruplar halinde gaz odalarında soykırıma uğramadılar, ama daha sonraki yıllarda, sinema salonlarına doldurulan kalabalıklar kitlevi olarak, o gaz odalı soykırım filmleriyle kandırıldılar. Milyonlarca izleyici, soykırım filmlerini dehşet içinde seyrettiler. Filmin sona ermesiyle birlikte, sokaga adimlerini atarken, artık

"yahudilerin gaz odalarında öldürüldüklerinden" adları gibi emindiler!... Belki 6 milyon yahudi gaz odalarında öldürülmemisti, ama milyonlarca sinema izleyicisi koltuklarında otururken kandırılmışlardı. Peki 6 milyon yahudinin öldürülmüş olması efsanesinin kabul görmesinin sonucu nedir? Çok basit: Bu efsanenin kabulü, İsrail'in Filistin'de uyguladığı işgali bir anlamda mesrulasıtmaktadır. İsrail, masum insanların toprağını gasp etmiş bir çete devleti, bir terör devleti iken, masum ve mazlum insanların yurdu olarak algılanmıştır. İsrail'e karşı mesru bir direniş başlatanlar ise kolaylıkla hayali gaz odalarındaki hayali cellatlarla özdeşleştirilmişlerdir. Soykırım efsanesinin kabulü, yalnızca İsrail'i değil, başka ülkelerdeki "yahudi gücü"nü de mesrulasıtmak için kullanılır. Amerikan politikası üzerinde yahudilerin olağanüstü bir etkisi olduğunu söylemek ve bunu eleştirmek isteyenler, kolaylıkla "Nazi"likle suçlanabilir. Dünyanın resmi tarihini yazabilecek kadar büyük bir güç, yazdığı bu resmi tarih sayesinde kendi gücünü de gizleyebilmektedir.

***Schindler's List*'teki gariplikler**

En son çevrilen "soykırım" filmi Schindler's List'in diğer soykırım filmlerinden önemli bir farkı vardı. Yahudi yönetmen Steven Spielberg'in çevirdiği film, içinde gaz odası sahnesi olmayan, hatta gaz odalarını üstü kapalı da olsa reddeden yapımdı çünkü. Film izleyenler ilginç bir anlatımla karşı karşıya kalıyorlardı. Filmin başlarında, çalışma kampına toplanan bir grup yahudi kadının arasında ilginç bir diyalog geçiyordu. Kadınlardan biri, "Nazilerin kendilerini çalıştırmakla kalmayıp ileride Auschwitz isimli bir ölüm kampına yollayacaklarını duyduğunu" ileri sürüyor ve "Nazilerin bu kampta kendilerine tuzak kurduklarını, yikanmaları için ellerine birer sabun tutuşturarak banyoya sokacaklarını, ancak daha sonra burada kendilerine su yerine gaz verilerek topluca imha edeceklerini" iddia ediyordu. Bunun üzerine bir diğer yahudi kadın söze giriyor ve bu endişenin yersiz olduğunu, "Nazilerin savası devam ettirebilmek için yahudilerin iş gücüne ihtiyaç duyduğunu, ve yahudileri imha etmek yerine çalıştırmaya devam edeceklerini" ileri sürüyordu. Filmin sonuna yaklaşıldığında ise yahudiler gerçekten de aynen filmin başında yahudi kadının ileri sürdüğü gibi Auschwitz Kampı'na yollanıyordu. İlerleyen karelerde sinema seyircisi ekranda yahudilerin kapisinde "Bath and Desinfection" (banyo ve dezenfeksiyon) yazılı bir odaya yikanmaları için sokulduklarını da görüyordu. Bunun üzerine de tüm izleyiciler bir gaz odası sahnesi seyredeceklerini sanıyorlardı. Tam bu anda fondaki müziğin ritminin artması, birden salterlerin aşağı indirilip elektrigin kesilmesi ve yahudilerin avaz avaza çığlıklar atması gerilimi öylesine artırıyordu ki, artık herkes yahudilere gaz verileceğini anı beklemeye başlıyordu. Ancak, bundan önce çevrilen çevrilen tüm soykırım filmlerinde yer alan gaz verme sahnesine Schindler's List'te tekrarlanmadı. Sözkonusu sahnede, borulardan gaz yerine su verildi ve yahudilerin duyduğu ölüm korkusu birden mutluluğa dönüştü. Kisacası Steven Spielberg, *Schindler's List*'te, beklenen aksine gaz odası sahnelerine yer vermemisti. Aksine, soykırımci literatüre göre gaz odasında öldürülmüş olmaları gereken yahudiler, Spielberg'in filminde rahat rahat dus yapıyorlardı. Nitekim *Shoah* isimli ünlü soykırım filminin yaratıcısı Claude Lanzmann, filmin vizyona girmesinin ardından Spielberg'i siddetle protesto etti ve gaz odası sahnesi içermeyen bir filmin soykırım filmi olamayacağını ileri sürdü. Peki bunun anlamı neydi? Neden Spielberg filminde gaz odalarına yer vermemisti?...

Bunun tek bir cevabı olabilirdi. Spielberg, gaz odası yalanının son yıllarda yedigi darbelerin bilincindeydi ve filmini böylesine saibeli bir iddia ile lekelemek istemiyordu. Gaz odası gibi gerçek dışı olduğu her geçen gün daha çok ortaya çıkan iddialar yerine, filminde yalnızca bazı duygusal sahneler kullanmayı, "psikopat" Nazi tiplmeleri çizmekle yetinmeyi yeglemisti.

Elbise ve saç yiginlerinin gerçek öyküsü

Bu bölüme kadar tüm anlattıklarımız defalarca gösterdi ki, soykirimcilerin elinde, soykirim efsanesini kanıtlayabilecek herhangi bir somut delil bulunmamaktadır. Bu durum karşısında, soykirimciler duygu istismarcılığına girdiler. Ve çok fazla sayıda elbise, ayakkabı ve insan saçını bir araya toplayıp, "iste soykirim ugrayan 6 milyon yahudiden geriye kalanlar" diyerek dünya kamuoyuna "delillerini" sundular. Medya birbiri ardına bu konuyla ilgili haberler yaptı, soykirim müzeleri açıldı ve gelenlere bu elbise ve saç yığınları gösterildi. Gösteri duygusaldı, "sokaktaki insan" içinse tüm bunlar yeterliydi. Artık kimsenin şüphesi kalmamıştı, "6 milyon yahudi soykirim ugramıştı." Peki, duygusal açıdan değil de, akilci, akademik ve adli açıdan tüm bu gösterime sokulan elbise, ayakkabı ve saçlar soykirim delil olabilir miydi? Tüm bu gösterilenler kimlere aitti? Bu sorunun cevabını bulmak için toplama kamplarının şartlarını hatırlamak gerekir. Yahudiler toplama kamplarına gelir gelmez bir takım zorunlu uygulamalara tabii tutuluyorlardı. Bu dönemde yaygın bir tifüs salgını vardı ve bu salgına karşı da bir takım sihi önlemler alınması gerekiyordu. İlk etapta, kampa getirilenlerin saçları kesiliyor, dus aldirilip yikanmaları saglaniyor ve daha sonra da giymeleri için yeni kamp elbiseleri veriliyordu. Revizyonist tarihçi Wilhelm Staeglich şöyle diyor:

"Hiç bahsedilmeyen bir şey ise, tutukluların dus almadan önce saglik nedenleriyle saçlarının kesilmesiydi. Sonra herkese bir üniforma veriliyordu. Her hapishanede olduğu gibi, tutuklular özel elbiselerini yetkililere teslim ediyorlardı." 104 Tifüs salgınına karşı alınan bu önlemlerin gerekçesi bu hastalığın bulaşma seklidir. Tifüs mikrobu, özellikle saçları ve elbiseleri istila eden bitler aracılığıyla taşınır ve bu hastalık, uzun süre banyo yapmayan ve iç içe yaşayan insanların arasında görülür. İşte bu yüzden toplama kamplarında, saçlar kesiliyor, elbiseler değiştiriliyor ve dus aliniyordu. Dolayısıyla bugün müzelerde özel camlı büyük bölümlerde ziyaretçilere gösterilen bu elbise ve saçlar, soykirim ugramış yahudilerden geriye kalanlar değildir. Aksine, bu elbise ve saçlar, sihi önlemler alınarak tifüs salgınından kurtarılmaya çalışılan yahudilere aittir. Bu konuyla ilgili olarak, Auschwitz'i ziyaret eden genç yahudi revizyonist David Cole, sunları söylüyor:

"Holokost'un delili olarak kullanılan her şeyin mükemmel derecede normal bir açıklaması var. Örneğin, bu (soykirim) sergilerinin, "imha" olayının maddi delilleri olduğu söyleniyor. İnsan saçları yığınları sıkça kullanılıyor. Oysa her tutuklunun bit problemi yüzünden saçlarının tras edildiği biliniyor. Ayakkabı ve elbise yığınlarına ne demeli? Bu bir delil mi? Geldiklerinden itibaren tutuklulara, ayakkabı dahil üniforma dağıtıldığı bilinen bir gerçek. Öyleyse neden elbise yığını olmasın? Bu kimsenin öldürüldüğünü göstermiyor ki." 105 Akilci olarak düşünüldüğünde, aslında soykirimcilerin "delil" olarak gösterdikleri saç yığınlarının birer "karşı-delil" olduğu görülebilir. Çünkü eğer kampa getirilen yahudilerin saçları kesilirse, bu, onların yasatılmak, hem de temiz bir biçimde yasatılmak istediklerinin göstergesidir. Buna karşın, gaz odasına yollanacak insanların saçlarının kesilmesinin ne anlamı olabilir ki? Naziler 6 milyon insanı "gaz odaları"nda imha etmeden önce, neden oturma hepsinin tek tek saçlarını kessinler?

"Yahudi sabunu" masalının içyüzü

II. Dünya Savaşı sırasında yasandığı iddia edilen "yahudi soykiri"nin en ilgi çekici, en fantastik öykülerinden biri, Naziler'in gaz odalarında öldürdükleri yahudilerin yağlarıyla sabun ürettikleri yönündeki iddiadır. Bu iddia son derece yaygındır ve insanlarda uyandırdığı psikolojik etki nedeniyle de oldukça akılda kalıcı, çarpıcı bir konudur. Bugün pek çok insan, Naziler'in yahudileri "sabun yaptıkları"na adı gibi emindir. İnsan cesetlerinden sabun üretildiğine dair söylentiler I. Dünya Savaşı sırasında da yayılmış, ancak savaşın hemen ardından bu söylentilerin bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştı. II. Dünya Savaşı'nda

yahudilerin sabuna dönüştürüldükleri iddiası ise daha genel bir kabul gördü. Savaş sonrasında kurulan Nürnberg mahkemelerinde sabun iddiaları "ispatlandı" ve yıllar boyu pek çok tarihçi bu tüyler ürpertici olayı yazdılar. Yahudilerin sabuna dönüştürüldüğüne dair söylentiler, savaş sırasında yahudi gettolarında ya da toplama kamplarında Almanlar tarafından dağıtılan ve üzerlerinde "RIF" kısaltmasının yer aldığı sabun kalıplarıyla birlikte ortaya çıktı. Bu sabunların dağıtılmasından kısa bir süre sonra korkunç bir "buluş" yapıldı: RIF harfleri, Rein jüdisches Fett, yani "Saf Yahudi Yağı" anlamına geliyordu!. Naziler, yahudileri gaz odalarında öldürmekle kalmamış, bir de bu zavallıların yağlarından sabun imal etmiş ve belki daha da tiksindiricisi, bu sabunları kullanmaları için yahudilere dağıtmışlardı!. Aslında sabun üzerindeki ibarenin anlamı *Rein jüdisches Fett* (Saf Yahudi Yağı) olsaydı, RIF değil, RJF harflerinin kullanılması gerekirdi. Ama hemen hiç kimse bu ufak ayrıntıya dikkat etmedi. Sabun söylentisi 1941 ve 42 yılları içinde kısa sürede hızla yayıldı. Söylentiye yayanların basında da Siyonistler geliyordu. Amerika'daki Siyonist hareketin lideri ve Amerikan Yahudi Kongresi'nin (AJC) başkanı olan Stephen Wise, 1942 yılında resmi bir açıklama yaparak, "yahudi cesetlerinin Almanlar tarafından sabun, yağ ve gübreye dönüştürüldüğünü" duyurdu. Aynı yılın sonlarında AJC'nin yayın organı *Congress Weekly*, yahudilerin "bilimsel yöntemlerle yağ, sabun, zambak ve gübre haline getirildikleri" gibi tüyler ürpertici haberler yayınladı.

Aynı sayıda bir kısım yahudilerin de "tren yagına" dönüştürüldükleri ve Fransa'dan Hollanda'ya kadar uzanan tren yollarında kullanıldıkları haber veriliyordu. 1943 başlarında yahudi sermayeli dergilerden *New Republic*, Almanlar'ın Siedlce'de açtıkları bir fabrika ile yahudi cesetlerinden sabun imal ettiklerini yazdı. 1943 yılında önde gelen Sovyet yahudisi Solomon Mikhoels Amerika'nın farklı kentlerinde mitingler düzenledi ve kitlelere, "yahudilerden imal edilmiş" sabunları gösterdi. Savaş sonrasında, üzerinde "RIF" harfleri yer alan bu "yahudi sabunları" özenle toplandılar. Bu sabun kalıplarının bazıları Nürnberg mahkemelerine getirildi ve USSR-393 koduyla delil olarak tescillendi. Nürnberg hakimleri, yahudi cesetlerinin "endüstriyel sabun üretimi için" kullanıldıklarını kabul etti. İlerleyen yıllarda sabunlarla ilgili ilginç törenler yapıldı. 1948 yılında İsrail'deki Hayfa mezarlığında çok sayıda "RIF" sabun kalibi yahudi dini törenleri ve yaslı gözler esliğinde gömüldü. Çok sayıda "yahudi sabunu", basta İsrail'deki Yad Vashem Soykırım Müzesi olmak üzere çeşitli merkezlerde, Avrupa'nın farklı soykırım müzelerinde ziyaretçilere sergilendi. Toplama kamplarından kurtulmuş olan yahudiler de "yahudi sabunu" hikayesine dramatik eklemeler yaptılar. Yahudi yazar Ben Edelbaum, *Growing Up in the Holocaust* adlı kitabında, yikandığı sabunun sevdiği insanların yağlarından yapıldığını öğrendiğinde neler hissettiğini uzun uzun anlattı. Toplama kamplarında yaşamış olan bir başka yahudi, Nesse Godin, kullandıkları sabunların babalarının yağından yapılmış olduğunu öğrendiklerinde geçirdikleri sınır krizlerini aktardı. Auschwitz'de kalmış olan Mel Mermelstein, 1991 Nisanında *Never Forget* (Asla Unutma) adlı televizyon programında, yahudilerin sabuna dönüştürülmelerinin tartışılmaz bir gerçek olduğunu söyledi. Konuyla ilgili "ani"larda, SS'lerin de bu sabunları kendi temizlikleri için kullanmaktan özel bir zevk aldığı anlatılıyordu.

Pek çok ünlü tarihçi "yahudi sabunu" konusunu yazdı. Ünlü tarihçi William L. Shirer'in çok satan *The Rise and Fall of the Third Reich* adlı kitabında ve konuyla ilgili daha pek çok yayında "yahudi sabunu" hikayesi kesin bir gerçek olarak anlatıldı. Ama gerçekler çok farklıydı. Amerikalı revizyonist tarihçi Mark Weber, *Journal of Historical Review* dergisinin Yaz 1991 sayısında yayınlanan "*Jewish Soap*" (Yahudi Sabunu) başlıklı makalesinde konuya değiniyor. Weber'in belirttiği gibi, savaş sırasında ortaya çıkan sabunların üzerindeki "RIF" kısaltması, *Rein Jüdisches Fett* (Saf Yahudi Yağı) anlamına gelmiyordu. Sabunlar, Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung, yani Endüstriyel Yağ Üretimi için Reich Merkezi tarafından üretilmişti ve RIF harfleri de bu isimden geliyordu. Bu merkez, savaş döneminde sabun ve benzeri temizlik maddelerini üretmek ve dağıtmak için kurulmuş Alman hükümetine

bagli bir birimdi. RIF sabunlari oldukca düşük kaliteli sabunlardi ve insan yagi bir yana, herhangi bir yag bile icermiyorlardi. 106 Aslinda RIF sabunlari ile ilgili gercekler savas sonrasinda ortaya cikmaya baslamisti. Savastan hemen sonra Flensburg savcisi, RIF sefi Dr. Rudolf Spanner hakkında Danzig Enstitüsü'nde insan yagindan sabun imal ettigi konusunda sorusturma baslatti, ama kısa bir süre sonra sorusturma sessizce sona erdi. Sonuçta 1968 yilinda savcilik sorusturmanin tamamlandigini ve savas sirasinda insan yagindan sabun imal edildigine dair hiç bir delil bulunamadigini açıkladi. 107 Ancak "yahudi sabunu" yalaninin çöküsü, hiç kuskusuz soykirimci tarihçilerin bu konudaki itiraflari ile oldu. Ünlü soykirim savunucusu yahudi tarihçi Walter Laqueur, 1980 yilinda yayınlanan *The Terrible Secret* adli kitabinda, yahudi sabunu söylentisinin hiç bir gercek yani olmadigini açıkça kabul etti.

Bir diger yahudi tarihçi Gitta Sereny, *Into That Darkness* adli kitabinda ayni itirafi yapti ve "büyük bir kabul görmüs olan yahudilerin sabuna dönüştürüldüğü hikayesi, Ludwigsburg Nazi Suçlari Arastirma Merkezi gibi güvenilir bir kurum tarafından reddedilmistir" diye yazdi. Bir baska yahudi tarihçi Deborah Lipstadt, 1981 yilinda "gerçek su ki, Naziler hiç bir zaman yahudilerin cesetlerini sabun imali için kullanmamislardir" açıklamasini yapti. En son olarak da, 1990 yilinda, Israil'deki Ibrani Üniversitesi'nde görev yapan ünlü Holokost uzmani profesör Yehuda Bauer, yahudilerin sabun yapıldığı iddialarının dogru olmadigini itiraf etmek zorunda kaldı. 108 Peki neden önde gelen soykirimcilar uzun yillardir hararetle savunduklari bir yalani 1980'li yillardan itibaren terketmeye baslamislardi? Mark Weber, bu sorunun cevabini veriyor: Yahudi sabunu iddiası, hiç bir delile dayanmayan ve belki de gaz odalari iddiasından bile daha mantiksiz bir iddiaydi. Revizyonist tarihçilerin basta "gaz odalari" olmak üzere, soykirim iddiasının bütün unsurlarını birer birer çürüttükleri bir dönemde, "yahudi sabunu" gibi uçuk bir iddiayı savunmanın yanlış olduğu düşünülüyordu. Zaten Krakowski de bu gerçeği itiraf etmiş ve "yahudi sabunu"nu savunmanın, revizyonistlerin eline güçlü bir koz vermekten baska bir işe yaramayacağını yazmıştı. Mark Weber'in ifadesiyle, soykirimcilar batmakta olan soykirim gemisini kurtarabilmek için, güvertedeki en belirgin ve bariz yalanları denize atmaya karar vermişlerdi.

Soykirim masalındaki kritik bir iftiranın perde arkası: "Nihai Çözüm" ile hedeflenen, "toplu imha" değildir

Önceki sayfalarda değindigimiz, 20 Ocak 1942 tarihli Wannsee Konferansı'nın saibeli tutanaklarına soykirimcilar büyük önem verirler. Çünkü, bu tutanıklara dayanarak, yahudilerin toplu olarak imha edilmesine karar verildigini iddia ederler. Soykirimcilar açısından bunu delillendiren kilit ifade ise, tutanıklarda geçen, ünlü "Nihai Çözüm" ifadesidir. Oysa tutanaklar dikkatli olarak incelendiginde görülmektedir ki, Nihai Çözüm (*Final Solution*) ifadesi ile kastedilen hedefin, toplu imha ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Wannsee Tutanakları'nın üçüncü bölümünün ilk paragrafında, Nihai Çözüm ile ilgili bilgi verilir. "Yahudiler doguya transfer edilmelidir" görüşü bir seçenek olarak ileri sürüldükten sonra, aynı bölümün ikinci paragrafında, "bu transfer politikasının Nihai Çözüm'e ulasmak için önemli olduğu" vurgulanır. Wannsee Tutanakları'nın ikinci bölümü ise, "yahudilerin doguya transferi"nin gerekçesini bize bildirir. Paul Rassinier'in *Was ist Wahrheit* adli kitabinda bildirildigine göre, Wannsee Konferansı'ni toplayan Gestapo Sefi Heydrich, yahudilerin doguya transferinin asil amacının, onları Almanların yasadığı bölgelerden uzaklastirmak olduğunu belirtmişti. Soykirimcilar yahudilerin doguya transferinin, imha etme isleminin başlangıcı olduğunu söylerler. Çünkü "ölüm kampı" süsü verdikleri toplama kampları Almanya'nın doğusundadır. Oysa biz bu kampların ölüm kampı olmadıklarını biliyoruz. Dolayısıyla yahudilerin doguya transfer edilmesinin asil amacı, Heydrich'in dedigi gibi, onları Almanlar'dan ayırmakti. Bu işe, kitabın ilk bölümünde inceledigimiz gibi, Siyonistler ve Naziler'in on yıldır elele vererek gerçekleştirdikleri

yahudileri Almanlar'dan, Almanlari da yahudilerden ayirma politikasinin yeni bir uygulamasiydi. Ancak bu yahudiler doguya transfer edilip tecrit edilmekle kalmayacaklardir. Bu, savas sartlarinin gerektirdigi geçici bir çözümdü. Asil çözüm, (*Final Solution*) ise , bu yahudileri bir yahudi devletine yollamakti. Iste bu dönemde Alman Hükümeti, "Madagaskar Plani" adini verdikleri bir proje ile Madagaskar'da bir Yahudi Devleti kurmayi planlamaktaydi. Bu plan çerçevesinde "yahudilerin doguya transfer edilmesi" kararlaştirildi.

Ancak, Alman Hükümeti'nin planladigi bu proje ile ilgili bölümlerin, tutanaklardan her ne hikmetse atilmasi uygun görülmüştür: 'Nihai Çözüm' olarak görülen yeni yahudi vatani hakkindaki 'Madagaskar Plani'na ait bölümler, Wannsee Tutanaklarindan sonradan çıkarilmistir. " 109 Nitekim, sözkonusu tutanaklarda, Nihai Çözüm ile ilgili aktarilan bilgilerde önemli mantik bosluklari vardır. Örneğin tutanaklarda birbiri ardina "yahudiler, doguya transfer edilebilmeleri için, gruplar halinde transit yahudi bölgelerine getirildiler" ve "Yahudiler doguya yol yapiminda çalistirilmek için getirildiler" ifadeleri geçmektedir. Tutanaklar, anlasilan yahudilerin hangi amaçla doguya götürüldüklerine karar verememis. Bu yahudiler yalnızca transfer edilmek için mi, yoksa yol yapiminda çalistirilmek için mi doguya sevkedildiler, bir türlü anlasilamiyor. Wilhelm Staeglich, konu hakkında sunlari yaziyor: Bir konferansta Disisleri Bakani Bühler, transfer problemini ikinci defa gündeme getirdi. Eger yahudiler doguya yol yapimina gidiyorsa, bu transferin bir problem olmaması gerekirdi. Bütün bunlardan, Wannsee Tutanaklari'nda imha tezine delil olarak sunulan iki paragrafin orjinal dokümanda olmadığı kanisina varabiliriz. Tüm bunlari yanisira, Wannsee Tutanaklari'nin baska hiçbir bölümünde bu projeden bahsedilmiyor. "110 Wannsee Tutanaklari'nin hiçbir yerinde "imha" kelimesine rastlanmamaktadır. Bununla birlikte, soykirimcilar, Nihai Çözüm ifadesine "toplu imha" gibi hayali bir anlam yüklemislerdir. Oysa, yukarida bahsettigimiz tüm tutanak çeliskilerini bir an için unutsak ve herseye ragmen bu tutanaklari dogru oldugunu farzetsek dahi, bu dokümandan çıkartilabilecek tek sonuç, yahudilerin Almanlardan tecrit edilmek ve yol işçisi olarak çalistirilmek üzere doguya transfer edildikleridir. Bu uygulama ise, savas ekonomisinde insan gücüne duyulan ihtiyaç ile hareket edildiğini ortaya koyar ki, bu da savas sartlarinda dogal olarak basvurulan bir yöntemdir ve "toplu imha" gibi mesnetsiz bir yakistirma ile ilgisi yoktur. Nitekim Wannsee Tutanaklari'nda geçen Nihai Çözüm ifadesinin "toplu imha" anlamina gelemeyeceğini, bugün bazi soykirimci yayinlar bile satir aralarinda itiraf etmek zorunda kaliyorlar.

Örneğin, Türk yahudilerinin sesi olan Salom, 10 Nisan 1991 tarihli sayisinda şöyle diyor: "... Bu karardan sonra ikinci önemli adım, elimizde belge No:117 olarak belirlenmiş, 20 Ocak 1942 tarihli 'Wannsee Konferansi' protokolüdür. Bu protokolün en ilginç yani içinde 'Nihai Çözüm'ün 'toplu imha' anlamina geldiğini belirten hiçbir kayıt içermemesidir. " Yine ayni Wannsee Tutanaklari'nda, soykirimcilarin Nihai Çözüm gibi dillerine doladıkları ayri bir ifade daha vardır: "Özel muamele". Tutanaklarda hakkında açıklayici hiçbir delil olmasina ragmen, soykirimcilar bu "özel muamele" ifadesine "gaz odalari" manasi yüklediler. Ancak, bu hayali yakistirma da, digeri gibi kuru bir iddiadan öteye gidememistir. (Bu yahudilere kamplarda iyi davranilmasi anlamina da geliyor olabilir; çünkü kamplarda Çingeneler gibi baska azinliklar da vardı.) Revizyonist tarihçi Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century* adli kitabinda şöyle der ⁽⁴⁾: "Dokümanda 'imha' kelimesi, ya da 'gaz' geçmemektedir. 'Özel muamele'nin 'gaz vermek' oldugunu düşünenler için ise, bu görüşlerine delil olabilecek hiçbir kaynak yoktur. " 111 Nihai Çözüm konusunda Fransiz akademisyen Robert Faurisson da sunlari söylemekte: "Hitler, Avrupa'nin disinda milli bir yahudi merkezi olusturmayi istiyordu. Madagaskar Projesi, Almanlari sorumlulugu altında bir Yahudi Merkezi Projesi olarak algilandi. Fakat savas bu projenin gerçekleşmesini engelledi. Almanya için ilk hedef savasi kazanmakti. İkinci bir hedef de yahudi sorununa çözüm bulmakti. Savas yüzünden bu

⁴ <http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

çözüm dogudaki kamplara dogru kaydi. Çözüm Avusturya kamplarındaydi. Avusturya endüstri alanında çok gelismis bir ülkeydi. Bir merkez üzerine 3 ana kamp ve yaklasik 40 kampçiktan olusan Haute-Silésie ile önemli bir endüstri merkeziydi. Maden ocaklari, endüstri, tarim, kömür madenleri, petrokimya, silah sanayi, petrol, sentetik kauçuk, hayvancilik ve balikçilik alanlarında çalisiliyordu. "112 Kisacasi, soykirim masalinin belki de en kritik iftirasi olan, Nihai Çözüm'ün "yahudileri toplu imha plani" oldugu iddiası, tamamen hayal ürünüdür. . Bu konuyla ilgili son bir söz söylemek gerekirse, o da su olmalıdır:

"Eger dikkat edilirse, Alman Hükümeti'nin 'Nihai Çözüm' ile imha etmeyi düşünmediği, bunun bagimsiz bir Yahudi Vatani'ni amaçlayan Madagaskar Planı'nin bir baslangici oldugu açıkça farkedilir. " 113 Bu konuyla ilgili olarak ortaya çıkan bir takım yeni gelismeler de, Nihai Çözüm'den kasedilenin toplu kıyım olmadigini gün isigina çıkarmistir. Ünlü İngiliz tarihçi David Irving, geçtigimiz yıllarda Adolf Eichmann'in hatiralarini elde etmis ve bu çıkisiyla büyük firtinalar koparmisti. Çünkü, Arjantin'le kurdugu temaslar sonucunda, binbir güçlkle ele geçirdigi bu 1000 sayfalik Eichmann'a ait hatiralar, soykirim masalinin belkemigini teskil eden Nihai Çözüm konulu kritik iddianin içyüzünü açıklıyordu: "Eichmann, anilarında yahudi problemine çözüm bulunması için... 'bu irki oldugu gibi Madagaskar Adası'na yollamaktan yana olan fikri benimsedigini' belirtiyordu. " 114

"Soykirim" yıllarında Siyonistler

Simdiye dek inceledigimiz tüm deliller göstermistir ki, II. Dünya Savası'nda Nazi toplama kamplarında kesinlikle bir "yahudi soykırımı" yasanmamistir. Ancak savas sırasında ve savas sonrasında, "birileri", eldeki verileri çok ustaca bir biçimde çarpitmis, son derece ince planlanmış ve iyi organize edilmiş bir soykırım masalı uydurmustur. Masalı uyduranların geniş bir hayal gücüne ve pratik zekaya sahip olduklarını kabul etmek gerek. Örneğin toplama kamplarındaki yahudileri tifüsten korumak için Almanların bol miktarda satın aldıkları dezenfektan ilaç Ziklon B'yi bir insan öldürme aygiti olarak düşünmek ve öyle tanitmak dogrusu zekice bir yalandır. Aynı şekilde savas sonrası bir takım mimari tahrifatlar yaparak bu Ziklon B için "gaz odaları" üretmek de iyi becerilmiş bir tezgahdır. Savas sırasında üretilen çeşitli hikayeler-"yahudi sabunu" gibi fantaziler-ya da savas sonrasında üretilen, kiralanan sahte sahitler, dogrusunu söylemek gerekirse profesyonelcedir. Belki bugün bu yalanların içyüzü birer birer ortaya çıkıyor ama, bir süre için de olsa bu denli büyük bir yalanı dünya kamuoyuna kabul ettirebildikleri için o "birileri"nin becerisini kabul etmek gerekir. Peki ama bu "birileri" kimlerdir? Son derece titiz ve kapsamlı bir çalışma ile Holokost masalini ortaya atan, bu masalı desteklemek için sayısız sahte deliller üretenler kimlerdir? Bu denli masraflı bir işe giristiklerine göre, iyi bir nedenleri olmalıdır. Bu noktada karsimize çıkan adres, ister istemez Siyonistlerdir. Çünkü Holokost efsanesi en çok-belki de yalnızca-onların isine yaramistir. Çünkü ancak bu efsanenin olusturdugu psikolojik baskı ile Batı kamuoyunu Filistin'de egemen bir Yahudi Devleti kurmaya ikna etmişlerdir. Holokost ayrıca asimilasyonist yahudilere karsi da Siyonizm için çok güçlü bir dayanak olusturmuş, yahudilerin "goyimler" (yahudi-olmayanlar) arasında kesinlikle güvende olmadıklarının olabilecek en büyük ispatı haline sokulmustur. (Asimilasyonist ve Siyonist yahudiler arasındaki ayrıma birinci bölümde değinmistik). Kisacasi, Holokost masalini titiz ve planlı bir biçimde üretenler, Siyonistlerden baskası olamaz. Siyonistlerin savas yıllarında izledikleri politikaya baktigimizda, bunun açık işaretlerini görebiliyoruz.

Amerikalı yahudi tarihçi Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators* adlı kitabında, II. Dünya Savası sırasında ortada dolasmaya başlayan soykırım söylentileri karsısında asimilasyonist yahudi organizasyonlarının büyük bir tepki gösterdiklerini ve Reich topraklarında bulunan soydaslarını "kurtarmak" için ellerinden gelen herşeyi yaptıklarını yazar. Ancak, Brenner'in özellikle vurguladığı gibi, Siyonistler Naziler'in elindeki yahudilerin

"kurtarılması" konusu ile hiç ilgilenmemişler, hatta bu konudaki çabaların bir kısmını engellemişlerdir. Brenner, WZO'nun (Dünya Siyonist Örgütü) bu konudaki tepkisizliği karşısında, pek çok yahudinin "Avrupalı kardeşlerimiz katledilirken, siz nasıl buna sırt çevirebilirsiniz?" mantığı ile isyan ettiğini yazar. 115 Polonyalı Siyonist lider Izak Gruenbaum, bu konuda Siyonistlere yöneltilen suçlamaları ve kendilerinin cevabını 1943'teki bir yazısında şöyle anlatır: "Su içinde bulduğumuz dönemde, Erez İsrail'de bazı yorumlar yapılıyor. Bize, 'Erez İsrail'i (İsrail topraklarını) su zor günümüzde öncelikli hedef yapmayın, yahudiler yok edilirken yalnızca Filistin ile ilgilenmeyin' diyorlar. Ben bunu kabul etmiyorum. Ve insanlar bize 'Keren Hayesod'dan (Filistin'deki Siyonist fon) Avrupalı yahudileri kurtarmak için para ayıramaz mısınız' diye soruyorlar. Ben de 'hayır' diyorum. Tekrar ediyorum, 'hayır'... Bence Siyonist hareketi ikinci sıraya koymaya çalışan bu eğilime karşı çıkmalıyız. Ve bu yüzden insanlar bize 'antisemit' diyorlar, yahudileri kurtarma işlerine öncelik tanımadığımız için." 116 Gruenbaum, yazısının sonunda ise "Siyonizm her şeyin üzerindedir" diyordu. Siyonistlerin mantığı açtı: Onlara göre, Avrupalı yahudileri kurtarmakla uğrasmak Siyonizm'e ihanet olurdu. Ellerindeki tüm güç ve imkanı Filistin'de bir yahudi devleti kurmak için kullanıyorlardı ve Avrupalı yahudileri Naziler'in elinden kurtarmak için killarını bile kipi rdatmayacaklarını açıkça ifade ediyorlardı. İşte bu noktada, önceki sayfalarda incelediğimiz bilgilere dayanarak, bir yahudi soykırımının asla yaşanmadığını hatırladığımızda Siyonistlerin tavrının nedenini çözebiliyoruz. Evet, Siyonistler Avrupalı yahudileri toplama kamplarından kurtarmak için killarını bile kipi rdatmıyordu, çünkü bu yahudiler toplama kamplarında hiç bir şekilde Naziler tarafından imha edilmiyorlardı. Naziler bu yahudileri işçi olarak çalıştırıyorlar ve ellerinden geldince de sağlıklarına özen gösteriyorlardı.

Yahudileri tifüsten korumak için tonlarca Ziklon B sipariş etmişlerdi. Yahudiler, içinde sportif ve kültürel etkinlikler de yapabildikleri-Auschwitz'in spor sahalarını, anfiteyatrosunu, yüzme havuzunu hatırlayın-bu kamplarda hastalık dışında bir tehlikle karşı karşıya değildiler. Siyonistler bunu biliyorlardı ve bu yahudiler için endiselenecek bir şey olmadığını bilincindeydiler. Soykırım hikayelerinin yalan olduğunu da biliyorlardı; çünkü bu hikayeleri uyduranlar kendileriydi!... Peki neden böyle hikayeler uydurmuşlardı? Siyonist *HeChalutz* örgütünün İsviçre temsilcisi Nathan Schwalb'in Siyonist dostlarına yazdığı bir mektup bu sorunun cevabını bulmak açısından oldukça değerlidir. Söyle yazmıştır Schwalb: "Aynı I. Dünya Savaşı'ndan sonra olduğu gibi, bu savaş bittiginde de galip devletler dünya coğrafyasını yeniden belirleyeceklerdir. Dolayısıyla, savaş sonunda Erez İsrail'in İsrail Devleti'ne dönüşmesi için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Ancak bunu bilmeliyiz ki, savaş sırasında müttefik ülkelerin çok kani dökülmüştür ve dökülmektedir. Bu durumda, eğer bizim hiç kanımız dökülmezse, savaş sonunda kurulacak pazarlık masasında nasıl ne hakla toprak isteyebiliriz?... Yalnızca kanımızı akıtarak toprağa sahip olmamız mümkündür." 117 Kısacası Siyonistler yahudilerin topluca öldürülmesinin, savaş sonrasında Filistin'i isterken kendilerine büyük bir haklılık kazandıracığını düşünmüşlerdi. Ancak yahudilerin topluca öldürülmesi gibi bir durum yoktu ortada. Zaten Siyonistler yahudi kanının akmasını değil, yahudi kanının aktığının sanılmasını ve bunun kendilerini "hak sahibi" yapmasını istiyorlardı. İşte Holokost masalını bu yüzden uydurdular. Savaşın son iki yılında toplama kamplarındaki çok sayıda yahudinin-yaklaşık 500 bin-tifüs ve savaş şartlarının doğurduğu bakimsizlik sonucunda yaşamlarını yitirmiş olmasından yola çıktılar. Bu yahudilerin hastalık nedeniyle ölmedikleri, Naziler tarafından kasıtlı olarak öldürüldükleri yalanını ortaya attılar. Ölen yahudilerin sayısını en az on kat abarttılar ve bu "toplu öldürme" masalı için de basta "gaz odaları" olmak üzere senaryolar ürettiler.

Savaş sırasında bu masalı fisilti gazetesi ile yaydılar. Savaş sonrasında ise hummalı bir yalan üretme kampanyası başladı. İşte Siyonistlerin yahudilerin gaz odalarında öldürüldüğü, sabuna dönüştürüldüğü gibi söylentilere hiç kulak asmayıp, Filistin'deki yahudi devleti kurma

çabalarıyla ilgilenmeye devam etmelerinin nedeni buydu. Amerika'da Siyonist hareketin önderi olan Stephen Wise, asimilasyonist yahudiler ve insan hakları savunucuları tarafından kurulan Avrupa Yahudilerini Kurtarmak için Acil Komite (*Emergency Committee to Save the Jewish People of Europe*) adlı kuruluşun Nazi topraklarındaki yahudileri bir an önce güvenli bölgelere kaçırma çabalarına siddetle karşı çıkmıyordu. Çünkü bu "kurtarılacak" yahudiler Filistin'e değil, başka herhangi bir yere transfer edilecekti. Bunun üzerine çileden çıkan Komite yöneticilerinden Peter Bergson Wise'a şöyle demişti: "Eğer yanan bir evin içinde olsaydınız, dışardaki insanların ne diye bağışmalarını isterdiniz; 'su yananları kurtarın' diye mi, yoksa 'su yananları Waldorf Astoria oteline götürerek kurtarın' diye mi?" 118 Bergson elbette kendi mantığı içinde haklıydı. Ama Wise'ın bildiği bir şeyi bilmiyordu; ortada yanan bir ev yoktu ki...

Savaş sona erdi ve yahudiler kamplardan kurtarıldılar

Savaşın sona ermesiyle Amerikan Ordusu ile Kızılordu toplama kamplarına girdiler. Amerikan ve Rus askerlerinin bu kamplarla ilgili ilk gözlemleri ise oldukça ilginçti. İlerleyen yıllarda soykirimcilerin ileri sürecekleri iddiaları kesinlikle yalanlayacak tespitlerde bulunmuştu bu askerler. Bu yüzden, bu askerlerin gözlemleri ile soykirim iddialarını karşılaştırmalı olarak inceleyip yorumlamakta yarar var. Bilindiği gibi, soykirimcilerin ileri sürdüğü iddialardan birisi, yahudi kadın ve çocukların toplama kamplarına getirilir getirilmez düzenli olarak gaz odalarında öldürüldükleri iddiasıdır. Eğer bu iddia doğru olmuş olsa idi, Rus askerlerinin bu kamplarda tek bir yahudi çocuk ve kadına rastlamamış olmaları gerekirdi. Ancak, durum hiç de böyle değildi. Rus askerleri Auschwitz Kampı'ni ele geçirdiklerinde son derece sağlıklı çok sayıda kadın ve çocuğu gözlemlediler: "Sovyet Ordusu Auschwitz Kampını ele geçirdiklerinde canlı olarak çocuk tutsaklara rastladılar. Oysa bu durum Auschwitz duruşmalarında sürekli olarak ileri sürülen bir iddiayı çürüten çok önemli bir delildir. Çocuklara anneleri ile birlikte düzenli olarak, Birkenau'ya gelişlerinden itibaren gaz verildiği, bu duruşmalarda sürekli iddia edilmekteydi." 119 Nitekim daha önce de incelediğimiz gibi, Anna Frank da getirildiği Auschwitz Kampı'nda 2 ay, daha sonra sevkedildiği Bergen Belsen Kampı'nda da toplam 5 ay sağ salım kalmış, yani soykirimcilerin iddia ettikleri gibi, toplama kampına getirilir getirilmez "gaz odası"na atılmamıştır. Ancak savaş sırasında ortaya atılan "gaz odası" efsanesi, savaşın bitimiyle birlikte daha da yoğun bir propaganda ile kitlelere kabul ettirildi. Yahudi medyasının yoğun telkini ve üretilmiş sözde deliller sayesinde, tüm dünya altı milyon yahudinin Nazi terörüne kurban gittiğini kabul etti. Bu durumda, bu mazlum halkın Filistin'de bir devlet kurmasına kimse karşı çıkamazdı, çıkmadı da. İsrail, savaşın bitiminden üç yıl sonra, 1948 yılında kuruldu. Ve bu kez gerçek bir soykirim başladı; Filistinlilere karşı... Savaş boyunca toplama kamplarında kalmış olan yahudilerin dramı ise asıl savaşın bitmesiyle başladı. Çünkü bu insanlar, gidecek herhangi bir yerleri olmadığından kendileri için açılan Yersiz İnsanlar Kamplarına (Displaced Persons Camps) yerleştirildiler. Bu yeni kampların yönetimi ise Siyonist örgütlerin elindeydi. Ve bu kamplar yahudiler için adeta bir cehenneme dönüştü. Çünkü kampları yöneten Stern, Irgun, Haganah, Betar gibi radikal Siyonist örgüt militanları, yahudileri bir an önce Filistin'e göçe zorlamaya başladılar.

Oysa bu yahudilerin büyük bölümü Filistin'e gitmek istemiyor, çoğu Amerika'yi hedefliyordu. Siyonist militanlar buna izin vermediler ve Haham Klausner'in o dönemde verdiği "İsrail dışındaki yahudiler, ne yapacakları kendilerine sorulacak değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlardır" hükmü uyarınca bu "hasta" yahudilere büyük bir baskı uyguladılar. İlerleyen sayfalarda bu konuya yeniden değineceğiz.

Soykirimciler'dan "ispat" fiyaskosu: J. C. Pressac'in skandal kitabı

Tüm bu bölüm boyunca incelediğimiz bilgiler, asil olarak Batılı revizyonist tarihçilerin son 20 yıldır yaptıkları çalışmalara dayanıyor. Sözkonusu tarih ekolü, Fred Leuchter gibi uzmanların da katkılarıyla, II. Dünya Savaşı'nda yahudilerin imhasına yönelik bir Nazi politikası olmadığını son derece objektif ve sağlam delillere dayanarak ortaya koymuştur. Buna karşın soykirimciler revizyonistlere karşı hiç bir ciddi bilimsel cevap verememişler, gerçeği ortaya çıkaran bu tarihçileri ancak antisemitizm suçlamaları ve birazdan değineceğimiz hukuki baskılarla susturmaya çalışmışlardır. Araştırmacı Jim Redden de bu noktaya dikkat çekiyor ve "soykırım olaylarına inanan yahudi kuruluşları, revizyonistlerle herhangi bir açık oturuma katılmayı kesinlikle kabul etmemektedirler. Soykırımın tartışılmayacak bir gerçek olduğunu iddia etmektedirler" diyor. Bu noktada bir istisnadan söz edilebilir. Soykirimci ekolün revizyonistlere bilimsel cevap verebilme yönünde bir tek çalışması oldu: Fransız eczacı Jean-Claude Pressac'ın 1989'da yayınladığı *Auschwitz: Technique & Operation of the Gas Chambers* (Auschwitz: Gaz Odalarının Tekniği ve Çalışımı) adlı kitabı. Kitap, revizyonistlere cevap verme ve Auschwitz'deki "gaz odaları"nın varlığını ispatlama amacıyla yazılmıştı. Ama bu denli büyük bir yalanı savunmak son derece zordu ve Pressac'ın çalışması da kısa sürede yeni bir skandala dönüştü. Kitapta o denli büyük mantık hataları ve tutarsizlikler vardı ki, bazıları Pressac'ın revizyonistler tarafından kiralanan bir "ajan-provokatör" olduğunu bile düşünmeye başladılar. Revizyonistlerin ünlü isimlerinden Robert Faurisson, *The Journal of Historical Review* dergisinde bir kaç sayı üstüste yazdığı uzun makaleler ile Pressac'ın açıklarını ve aslında revizyonist argümanı güçlendiren sözde delillerini ayrıntılı bir biçimde ortaya koydu.

Ünlü tarihçiye göre, Pressac, "yalnızca kendisinden beklenen ispatları yapamamakla kalmamış, aynı zamanda istemeden revizyonistleri güçlendiren açıklar vermiş"ti. 120 Faurisson'un büyük bir ustalikle sıraladığı Pressac fiyaskoları oldukça uzundur. Burada yalnızca en çarpıcı bir kaç tanesini aktaracağız. Örneğin Pressac, Ziklon B'nin ne denli güçlü bir öldürücü olduğunu anlatırken, delil olarak Auschwitz'de kalmış olan Rablin adındaki yahudi bir tutukludan söz ediyordu kitabında. Yazdığına göre, Rablin dezenfekte departmanında çalışıyordu ve Ziklon B ile elbise dezenfekte ederken kısa bir süre gaza maruz kalmış ve bu nedenle de iki ay kamp hastanesinde tedavi görmüştü. 121 Belki Pressac farkında değildi, ama yazdığı bu olay aslında gaz odalarının hiç bir zaman var olmadığını gösteren bir delildi. Çünkü eger söylendiği gibi Naziler Auschwitz'deki "gaz odaları"nda 1. 5 milyon yahudiyi öldürmüşlerse, bu yahudilerden bir tanesini Ziklon B yüzünden yaralandığı için 2 ay hastanede tedavi etmezlerdi elbette. Ziklon B ile öldürülecek bir adamı neden biraz Ziklon B'ye maruz kaldı diye, hem de iki ay hastaneye koyup tedavi etsinlerdi? Bu olay, Naziler'in yahudileri öldürmek değil, aksine sağlıklı bir biçimde hayatta tutmak istediklerinin bir delilinden başka bir şey olamazdı kuskusuz. Pressac, kitabının 80. sayfasında, kampın Zentral Sauna adlı banyo merkezinde çekilmiş bir resim yayınlamıştı. Resimde, oldukça sağlıklı görünen çıplak yahudi tutuklular, ellerinde ayakkabıları ile, içinde 50 dus başlığı yer alan bir dus odasından çıkıp, hemen yakındaki "kuruma odası"na giderken görünüyordular. Bu manzara, bir 'imha kampı'nda düşünülemez bir manzaraydı elbette. Soykirimciler, Naziler'in dus başlıkları aracılığıyla yahudilere Ziklon B verdiklerini iddia etmişlerdi hep. Ama bu resimde yahudilerin dus başlıkları ile öldürülmedikleri, aksine gayet rahat bir şekilde banyo yaparak "kuruma odası"na geçtikleri görülüyordu. Pressac, kitabının 512. sayfasında ise, önemli bir gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı. Bu gerçek, Naziler'in Birkenau'daki tüm tutuklulara hizmet verebilecek olan "Mexico" adlı dev bir sağlık merkezi inşa etme yönündeki projeleriydi.

Bir "imha kampı"na hastane yapılması elbette büyük bir çelişkiydi ve zaten Pressac da "krematoryumlardan bir kaç yüz yarda ilerde bir sağlık merkezinin yapılacak olmasında açık

bir uyusmazlık" olduğunu yazıyor, "bu, revizyonistler için Tanrı'nın bir armaganı olabilir" diyordu. Peki Pressac'ın bu delile karşı getirdiği açıklama neydi? Faurisson şöyle diyor: "Hastane planı ile ilgili olarak yazdıklarının ardından doğal olarak Pressac'ın açıklamalarını bekliyoruz, ama sayfalar geçiyor ve böyle bir açıklama gelmiyor". Pressac'ın bu konudaki tek söylediği şey, "SS'lerin çok ilginç bir 'çift-düşünce' tekniğine sahip oldukları ve kendilerine verilen emirleri ne kadar çeliskili olursa olsunlar aynen uyguladıkları"ndan başka bir şey değildi. Yani SS'lerin insanları topluca imha ederken-hem de savaşın en zorlu ve masraflı günlerinde-bir yandan da onlar için dev bir hastane inşa edecek kadar geri zekali olduklarını kabul etmemiz gerekiyordu. Oysa bu saçmalığa inanan ve bizim de inanmamızı bekleyen Pressac'ın zekasından kuskulanmak belki daha mantıklı olacaktı... Sonuç olarak, Pressac'ın kitabı, soykirimcilerin iddialarının ne denli çürük olduğunu ve bilimsel yöntemleri kullanarak asla soykirim yalanını ispatlayamayacaklarını ortaya çıkardı. Ancak zaten soykirimciler uzun zamandır bilimsel yöntemlere pek ragbet etmiyorlardı. Onların yöntemi, her zaman için sahtekarlık, baskı, tehdit ve hatta saldırı oldu. Bugün de hala öyledir. Revizyonistlere karşı düzenledikleri hukuki ve hatta fiili saldırılara bir göz atmak bu noktada oldukça aydınlatıcıdır.

Gerçekleri söylemenin bedeli. . .

Kitabın basından bu yana incelediklerimiz, son derece sasirtici, son derece çarpıcı bir gerçeği ortaya koymaktadır: Naziler II. Dünya Savaşı öncesinde ve savaş sırasında Siyonistlerle işbirliği yapmışlardır ve savaş sırasında da "yahudi soykırımı" diye bir şey yaşanmamıştır. Bu gerçeği öğrenmek sasirticidir kuskusuz, ancak belki bundan daha sasirtici olan şey, soykirim gibi bir yalanın tüm dünyaya "yutturulmuş", tüm dünyanın resmi tarihinin önemli bir parçası haline gelmiş olmasıdır. Kuskusuz bunu yapan, yani soykirim masalına tüm dünyayı inandıran güç, oldukça etkili bir güç olmalıdır. Uluslararası kurumları, büyük medyayı, uluslararası mahkemeleri, hatta hükümetleri etki altına alabilecek, onları yönlendirebilecek bir güç olmalıdır. Bu gücün kullandığı yöntemler ise, açıkça gördüğümüz gibi, oldukça kirli yöntemlerdir: Yalan, yanıltıcı propaganda, beyin yıkama, sahte delil ve sahit üretme, hayali senaryolar yazma, hatta sahtekarlık üzerine kurulu "müze"ler kurma gibi. Bu durumda bu gücün-bu güce isterseniz yahudi lobisi, yahudi sermayesi, uluslararası Siyonizm gibi isimler verebilirsiniz-soykirim efsanesini yıkmak üzere olan revizyonist tarihçilere karşı nasıl bir tavir takındığına dikkat etmek gerekir. Madem bu güç, basına, uluslararası kuruluşlara, hatta hükümete etki edebilmekte ve her türlü kirli yöntemi kullanabilmektedir, dolayısıyla revizyonistlere karşı tüm bu imkan ve yöntemlerini kullanacaktır. Nitekim öyledir de. Soykirim efsanesini üreten güç, onun yıkılmaması için hükümetleri kullanmakta ve olabilecek en kirli yöntemleri devreye sokabilmektedir. Önceki sayfalarda revizyonist pek çok tarihçi ya da bilim adamının eserlerinden alıntılar yaptık. Biz bu çalışmayı yaparken, siz de okurken bir zorlukla karşılaşmadık. Ancak bu kişiler sözkonusu kitaplarını yazarken, oldukça büyük tehlikeleri göze alıyorlar. Basta ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya olmak üzere çoğu Batılı ülkede soykırımı tartışmaya açmadan önce pesinen hapse girmeyi göze almak gerekiyor. Çünkü soykırımı yalanlamak, bu ülke kanunlarına göre suç. Bu suç kanunlastıran ifade, "yanlış bilgi vermek", cezası da hapis. Eğer bir de, bu görüşünüzü bir kitap haline getirip yayınlamıyorsanız, akademisyen de olsanız, üslubunuz son derece yumuşak ve yönteminiz de bu konudaki kaynaklara bol bol göndermeler yapan ciddi akademik bir araştırma görünümünde de olsa, yine de ceza degismiyor.

Soykirim ve gaz odaları konusunda araştırma yapan bilim adamlarının karşı karşıya kaldıkları baskıların neler olduğuna bir göz atmak, "uluslararası düşünce polisi"nin gücünün hangi boyutlarda olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Soykırımı reddeden ve gaz odaların yalanlayan bilim adamları, iftira kampanyalarıyla yıpratılmaya çalışılmış, üniversitelerden atılarak akademik hayatlarına son verilmek istenmiş, ekonomik bir baskı unsuru olarak

üniversiteden aldıkları ücretler düşürülmüş, bir takım karanlık saldırılarla şahsi mallarına zarar verilmiş, psikolojik olarak yıpratmak amacıyla evlerine ölüm telefonları açılmış, hem kendileri hem ailelerindeki yakınları fiziki saldırılara uğrayarak taciz edilmiş, adli soruşturmalara tabii tutularak mahkeme kapılarında mağdur bırakılmış ve araştırma yaptıkları konularla ilgili ellerinde bulunan özel arşivler bir takım karanlık kundaklanmalarla ortadan kaldırılmıştır... Revizyonist tarihçilere karşı girilen bu baskı politikası için ülke ülke örnek vermemiz gerekirse, soykırımı sorgulayan veya gaz odalarını akademik olarak yalanlayan bilim adamlarının Avrupa ve Amerika'da son derece büyük bir baskıyla karşı karşıya olduğunu söyleyebiliriz. Fransa ve Almanya gibi ülkelerde ise soykırım ve gaz odaları, düzenlenen kanunlarla özel olarak korunmaya alınmış durumda. Kısacası, soykırımı reddeden veya gaz odalarını yalanlayanların karşısına, devlet tarafından düzenlenmiş kanunlar çıkıyor. Örneğin Fransa'da Gaysoot Kanunu 1990 yılında onaylanmıştır. Bu kanuna göre, II. Dünya Savaşı'nın gaz odalarını sorgulamak hapis cezası veya büyük para cezalarını beraberinde getirir. Salom, 9 Mayıs 1990 tarihli sayısında bu "olumlu" gelişmeyi şöyle haber vermisti: "Fransa'da tasarlanan yeni kanun soykırımı inkar etmeyi yasadışı sayıyor. Fransız Milli Asamblesi, 3 Mayıs 1990 günü soykırımı inkar etmeyi kanunla yasadışı ilan etti." Demokratik ülkelerde kimsenin ağızından düşürmediği bir ilke var: Düşünce suçu olamaz ilkesi. Ancak ne hikmetse bu ilke yahudi soykırımı iddialarının aslında büyük bir tarihi yalan olduğunu ortaya koyunca işlemiyor. Bunun bir örneği kısa süre önce Almanya'da yaşandı. Milli Demokrat Parti Lideri Günter A. Deckert, soykırım iddialarının tarihi bir yalan olduğunu ifade eden demecinden sonra apar topar tutuklanarak bir yıl hapse mahkum edildi.

Oktay Eksi-düşünce suçu kavramını savunmak amacıyla-Hürriyet'teki köşesinde konuyla ilgili sunları yazdı: "Avrupa demokrasilerinde bir yazı, bir demeç, yahut bir eylem eğer 'yahudilik aleyhtarı' ise, ortada 'siddet ve tehdit' olmasa da fail cezalandırılıyor. Üstelik bunu Avrupa Konseyi de onaylıyor. Nitekim geçenlerde Almanya'da Milli Demokrat Parti Lideri Günter A. Deckert'in sırf 'Naziler döneminde yahudilere karşı soykırım yapıldığını, bu yoldaki iddiaların Alman Milletini baskı altına alıp sömürmek amacıyla uydurulmuş bir senaryo -tarihi bir yalan- olduğunu' söyledi diye suçlu bulunarak Mannheim Mahkemesi tarafından bir yıl hapse mahkum edildi. Kimse de 'Bu sözün içinde ne siddet var, ne de tehdit!' demedi. " 122 "Soykırımın yalanlanması"tehlikesine karşı bir önlem olarak Holokost ekolünün güçlü lobilerince Almanya'da yürürlüğe sokulan zorba kanunların hismine uğrayan ilk kişi Günter A. Deckert değildi. Ünlü İngiliz tarihçi David Irving de daha önce bu kanunlardan payını almıştı. İşte David Irving'in islediği korkunç suçtan ötürü cezalandırılışının kısa öyküsü: Irving, önceki sayfalarda sıkça basvurduğumuz Leuchter Raporu'nu, kendi yazdığı girişi ile tekrar basar. Bu giriş bölümünde Irving, "soykırım iddialarının çok iyi finanse edilmiş akıllı ve başarılı bir savaş sonrası reklam kampanyası" olduğunu ifade etme gafletinde bulunur!... Ancak Avrupa'da Leuchter Raporu'nun basılması Irving'in hapse girmesine neden olur. Auschwitz gaz odalarının, savastan sonra yapıldığını iddia etmesi, Alman Kanunlarına göre büyük bir suç sayılmaktadır. 1992 yılının Mayıs ayında Irving, Münih'te mahkeme tarafından "ölülerin anılarını küçük düşürücü davranışlar" yasalarına karşı çıktığı için 7.000 dolar tutarında cezaya çarptırılır. Ancak David Irving para cezasıyla da kurtulamaz. Özgürce seyahat etme özgürlüğüne de çengel atılacaktır. Bugün David Irving çeşitli Batı ülkelerine kabul edilmemekte, ülkeye girişi engellenmektedir. David Irving'den sonra bir başka "suçlu", Leuchter Raporu'nun sahibi Fred Leuchter de nasibini alır soykırım kanunlarından. "Toplum güvenliğini rahatsız etmek" gibi garip bir gerekçe gösterilerek, Leuchter'in İngiltere'ye girişi yasaklanır. Salom konuyla ilgili haberinde şöyle diyor:

"İngiliz Hükümeti soykırımı inkar eden raporuyla Fred Leuchter'in ülke topraklarına girişini yasakladı. İngiliz İçişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada toplama kamplarını ve gaz odalarını inkar eden Leuchter'in ülkeye gelişinin toplum güvenliğini rahatsız edeceği ve

bu yüzden İngiltere'ye girişinin yasaklandığı belirtildi. " 123 Sinirsiz düşünce hürriyeti ve demokrasi ile tanınan Kanada'da da hiçbir siyasi görüş suç değil, ancak soykırımı yalanlamak kanunen "suç"tur. İs soykırımı reddetmeye gelince, Kanada'daki demokrasi de sona erer. Kanada'da *Did Six Million Really Die?* (Alti Milyon Gerçekten Öldü mü?) isimli 28 sayfalık kitapçığının yeni baskısını yaptığı için, "yanlış haber" yasalarını çiğnediği gerekçesiyle Ernst Zündel mahkemeye çıkartılmış ve dokuz ay hapis cezasına çarptırılmıştır. Tüm bu olaylar göz önünde bulundurulursa, Fransa, Almanya, İngiltere, Kanada gibi Batılı ülkelerdeki "demokrasi" kavramının da ne denli yanıltıcı olduğu anlaşılmaktadır. Noam Chomsky'nin "demokratik toplumlarda düşünce kontrolü" yapıldığı yönündeki düşünceleri doğrudur. Bu toplumların düşüncesi, Holokost efsanesini uyduran gücün kontrolü altındadır. Bir diğer "demokrat" ülke olan Avusturya'da da "soykırımı reddetme hürriyeti" yasal dayatmalarla suç kapsamına sokulmuştur. Bir yahudi yayın organı, olayı "keyifle" aktarıyor: "50 yaşındaki Gerd Honsik, Viyana Mahkemesi tarafından soykırımı reddetmesi gerekçesiyle 18 ay hapis cezasına mahkum edildi. Bir önceki duruşmada ertelenen mahkumiyet buna ilave edilince, Honsik 3 senesini parmaklıklar ardında geçirecek." 124 Peki neden, soykırımçı karanlık güçler, Holokost ve gaz odalarının reddedilmesi "tehlikesine" karşı bu denli hassaslar, tahammülsüzler? Cevap basit; soykırım ve vitrinindeki dramatik destekçisi gaz odaları, yaşayan aktüel Siyonizmin temelini teşkil ediyor. Bu yüzden, gaz odalarını ve soykırımı eleştirmek, Siyonizmi eleştirmek anlamına geliyor ki, yapılan akademik bir araştırma da olsa kıyamet aslında bu yüzden kopartılıyor ve insanların karşısına kanunlar dikiliyor. Tüm bu sıkıntıları yaşamış olan Roger Garaudy, bu konuda sunları söylüyor:

"Dokunulmaz bir meseleyi ele alıyoruz: Siyonizm ve İsrail Devleti. Bugün Fransa'da Katolik inancı eleştirilebilir. Marksizm konuşulabilir. Allahsızlık tartışılabilir. Milliyetçilik ele alınabilir. Sovyetler Birliği'nin rejimi yerden yere vurulabilir. Birleşik Amerika'nın yönetim biçimleri suçlanabilir. Yahut anarşi veya monarşi taraflısı görünebilir. Bütün bunları yaparken insan, normal bir tartışma veya çekişmenin ötesinde hiçbir rizikoya katlanmak zorunda değildir. Ancak Siyonizm konusu ortaya çıktığında dünya bir anda degismektedir. Bu çizgiden sonra düşünen insan, edebiyatı gerilerde bırakır, 'suç ve ceza' alanına girer. Fransa'da 29 Temmuz 1981 tarihli bir yasa, bir insanı, bir etnik gruba, bir ırka veya belirli bir dine mensup olduğu için kötülemeyi yasaklamaktadır. Dolayısıyla İsrail Devleti'nin politikasını veya siyasi Siyonizmi konu edinen bir kişi, mahkeme kapılarında beklemeyi de göze almalıdır. Bu araştırmanın yazarı böyle bir olayı bizzat yaşamıştır. Mahkeme takibine uğramış, 'Nazilikle' suçlanmış ve ölüm tehdidi almıştır. "125 Gaz odalarını ve soykırımı sorgulayanları "cezalandırmada" isini siki tutan ülkelerin basında az önce belirttiğimiz gibi Fransa geliyor. İste, bu sakıncalı konuyu akademik olarak araştırmaktan başka bir "suç" olmayan bilim adamlarının Fransa'da basına gelenler: "Fransa'da Gaysot Kanunu 1990 yılında onaylanmıştır. Bu kanuna göre, II. Dünya Savaşı'nın gaz odalarını sorgulamak hapis cezası veya büyük para cezalarını beraberinde getiriyor. Özel bir polis gücü soykırımdan süphelenenleri tutuklamak için kuruluyor ve mahkeme kararı olmadan telefonlar dinlenebiliyor. Profesör Robert Faurisson gibi akademik revizyonistler, üniversitedeki görevlerinden atılıyor ve çeşitli yüklü miktarlarda cezalarla da maddi olarak yıpratılıyorlar. Mitterand Hükümeti'nin verdiği tam destekle, yahudi terörist örgütü Betar, bu kişilere evlerinde sürekli saldırılar düzenliyor.

Fransa'nın önde gelen ekonomisti, Jean Moulin Üniversitesi'nden Prof. Dr. Bernard Notin de 6 milyon kişinin öldüğünü yalanladı... Mitterand Hükümeti hemen Bernard Notin'in üniversiteden kovulmasını emretti... Fransız basını, Prof. Dr. Bernard Notin ve bazı arkadaşlarına karşı iftira kampanyası başlattılar... Siyonist militanlar, Notin'in beş çocuğunu okuldan dönerken dövdü. " 126 Soykırımçı tarihçiler değil Holokostu yalanlamak, bu konuda araştırma yapılmasına dahi tahammül gösteremiyorlar. Örneğin, akademik araştırma yapma "suç" işleyenlerden biri olan Fransız bilimadamı Profesör Robert Faurisson soykırımcıların

hismine ugrayanlardan sadece biri oldu. Faurisson söyle anlatıyor: "Ben, Çağdas Yahudi Bilgi Merkezi C.D.J.C.'de uzun yıllar çalıştım. 1978 yılının başında, M. Georges Wellers tarafından kovuldum. Çünkü, gaz odaları ve soykırım konulu araştırmamı nasıl sonuçlandıracağım anlaşılmıyordu. C.D.J.C. halkın malıdır, halktan para alır. Ancak, maalesef bu kurum, düşünülmesi gerektiği gibi düşünmeyenleri kovma prensibini benimsemiştir ve bunu uygulamıştır da... " 127 Holokost ve gaz odaları konularında araştırma yapmak isteyenlere karşı uygulanan engellemelerin bir sonraki aşaması, pek tabii ki bu konuda yayınlanan kitaplara karşı ambargo uygulamak. Nasıl mi? Yasaklayarak, sakıncalı kitap olarak ilan ederek... Örneğin, Amerikalı tarihçi Arthur R. Butz'un kaleme aldığı *The Hoax of the Twentieth Century*'nin çevirisi Almanya'da yasaklandı ve gençler için "sakıncalı" bölüme konuldu. Gaz odalarını sorgulayan bilim adamlarını sindirmek için yaratılan psikolojik baskı, sürekli sıcak tutuluyor. Bu tarz baskının vazgeçilmez yöntemi ise, hakarete ve asayişe dayalı taciz politikası. Örneğin, gaz odalarının var olmadığını, hazırladığı doktora tezi ile ortaya koyarak ünlü Henri Roques da hakarete uğrayarak taciz edilenlerden biri oldu. 1986 Bahari'nde, başında, radyo ve televizyon kanallarında Roques'a karşı acımasız, yipratici bir hakaret, küfür kampanyası başlatıldı. Henri Roques'a karşı yürütülen baskı politikası çok yönlüydü. Kazandığı akademik haklarının elinden alınmaya başlanması, Roques'u sindirmeye yönelik yeni bir soykırım atak oldu.

Gaz odalarının hiçbir zaman var olmadığını ortaya koyan üniversite onaylı doktora tezi, yine üniversite tarafından sürpriz bir şekilde iptal edildi! 700 yıllık Fransız üniversitelerinde, normal ve yasal yollardan doktora verilen ve sonradan hiçbir gerekçe gösterilmeden, sebepsiz yere tezi iptal edilen ilk ve tek kişi olarak tarihe geçti Henri Roques. İlginç bir sindirme yöntemi de, Ocak 1995'te Japonya'da yaşandı. 200 bin tirajlı Marco Polo adlı haftalık Japon dergisinde, dergi yazarı Masanori Nishioka, "Savaş sonrası en büyük tabusu: Nazi gaz odaları yoktu" başlıklı bir yazı yazdı. Yazıda, önceki sayfalarda incelediğimiz türden deliller gösterilerek gaz odalarının çürük bir iddia olduğu savunuluyordu. Ancak soykırımcılar eyleme geçmekte gecikmediler. Yazı, Tokyo İsrail Büyükelçiliği, Simon Wiesenthal Merkezi, Amerikan Yahudi Komitesi ve Uluslararası Yahudi Duyarlılık Merkezi tarafından siddetle kinandı. Dergiye bazı "yaptırımlar" uygulandı: Volkswagen ve Mitsubishi firmaları dergiden reklamlarını çektiklerini açıkladılar. Cartier ise derginin sahibi olan yayınevinin tüm yayınlarından reklamlarını çektiğini duyurdu (bu firmalar dergiye en çok reklam veren firmaların başında geliyordu). Daha başka kanallardan da gelen baskı sonucu, derginin yayıncısı Bungei Shunju, dergiyi kapattığını açıkladı ve satışı olan nüshaları da topladı. Soykırım hakkında gerçeklerden bahsetmeye kalkmak, 200 bin tirajlı bir Japon dergisinin sonunu getirmisti... Soykırımcıların revizyonist akademisyenler üzerinde oluşturdıkları baskı her zaman psikolojik tacizle sınırlı kalmamakta, olayın boyutları çeşitli bombalama eylemlerine kadar uzanabilmektedir. Nitekim, Amerika'nın Kaliforniya Eyaleti'nde soykırım ve gaz odaları konusunda araştırma yapan bilim adamlarını çatısı altına alan Institute for Historical Review isimli kurum, soykırımcılar tarafından üç kere bombalanmıştır. Bu saldırıları yeterli görmeyenler, 4 Temmuz 1984 tarihinde, bu kuruma yönelik yeni bir kundaklama eylemine girişmişler, çıkan yangında, içinde çok değerli belgelerin bulunduğu arşiviyle birlikte, bu kurum tamamen yok edilmiştir. Dünyanın resmi tarihine kafa tutmak, pek güvenli bir uğraş değildir elbette.

CODOH - Box 439016/P-111, San Diego, CA, USA 92143

Codoh.com

Installed: 5/16/98. Kayıp : 2002

'Holocaust Deception' Makes Waves in Turkey

A new revisionist book in Turkey has been receiving both warm praise and sharp criticism. Published in Istanbul, *Soykirim Yalani* ("Holocaust Deception") is the first book-length dissident study of the Holocaust issue to appear in the nation of some 64 million people.

The handsomely produced 285-page softcover work, subtitled "The Secret History of the Zionist-Nazi Collaboration and the True Story of the 'Jewish Holocaust'" is an attractively laid out volume, with numerous photographs, nine pages of source reference notes, an eight-page bibliography, and a good index. A second edition, with an English-language supplement, is scheduled for publication soon.

The book has received praise from Turkish newspapers affiliated with the country's Islamist Welfare Party, whose leader is the country's prime minister. [Mr. Erbakan] At the same time, "Holocaust Deception" has come under fire from pro-Zionist sources. The author, who wrote the book under the pen name of Harun Yahya, has brought a defamation suit against a journalist who denounced "Holocaust Deception" as "dirty propaganda." His lawyer points out that this serious study is based on extensive research and more than 100 documents in four languages.

The book's first section explores in detail the little-known story of collaboration between Zionists and Third Reich Germany, relying in part on an article on this subject in the June-August 1993 issue of this *Journal*.

Holocaust deception and fraud is the focus of the book's second section, which relies to a considerable extent on books and other material put out by the Institute for Historical Review, including the *IHR Journal*. This section traces the development and impact of Holocaust revisionism, showing how revisionist scholars have succeeded in debunking numerous Holocaust claims. Accompanying this detailed survey of revisionist scholarship are photographs of such key personalities as Henri Roques, Fred Leuchter, Gemar Rudolf, Arthur Butz, David Irving and Robert Faurisson.

The extensive efforts by Zionist groups, both legal and extra-legal, to suppress revisionism are also detailed. For example, readers are told how the large-circulation Japanese magazine *Marco Polo* was shut down in early 1995 because it had published an article questioning aspects of the Holocaust extermination story. Photographs in this section show Dr. Faurisson in his hospital bed following the nearly fatal attack against him in September 1989, and the devastated IHR offices in the aftermath of the July 1984 arson attack.

Zionism's "ingathering of the exiles" efforts is the focus of the book's third section, which details the dirty tricks and underhanded measures used by Israeli officials to pressure diaspora Jews into emigrating to Israel.

From *The Journal of Historical Review*, July-August 1997 (Vol. 16, No. 4), p. 35.

http://www.ihr.org/jhr/v16/v16n4p35_Weber.html